

ONSDAGEN DEN 14 FEBRUARI 2007

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

2. CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar (debatt)

Talmanen. Nästa punkt är ett betänkande av Giovanni Claudio Fava, för det tillfälliga utskottet för CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar, om CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar (2006/22000(INI)) (A6-0020/2007).

Giovanni Claudio Fava (PSE), föredragande. – *(IT)* Herr talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Efter ett års arbete, mer än 200 utfrågningar, sju utlandsuppdrag och tusentals granskade sidor och handlingar så är det inte bara det slutliga betänkandet om vårt utskotts arbete som jag lägger fram för parlamentet den här förmiddagen, utan en noggrann analys av fem år av övergrepp och missförhållanden, som ofta tolererats med kampen mot den internationella terrorismen som ursäkt.

Kampen mot terrorismen är en uppgift som vi alla undantagslöst hyser ett starkt engagemang för, men vi har aldrig enats om att stampa på våra fördrags grundprinciper för den här sakens skull. Och så har vi då ämnet för vårt mandat, nämligen extraordinära överlämnanden. Kände våra regeringar till dem? Några gjorde det alldeles säkert. De regeringar som beslutade att skicka agenter för att förhöra offren för överlämnanden i Guantanamo, Syrien och Afghanistan, de regeringarna visste. De europeiska ambassaderna i Sarajevo visste vad som skulle hända med de algerier som tillfångatagits och överlämnats till amerikanerna i strid med de lokala domstolarnas order om att de skulle försättas på fri fot. Högt uppsatta personer inom den italienska militära underrättelsetjänsten SISMI visste att CIA förberedde en kidnappning på italiensk mark.

Dessa händelser kringgärdas av ett utbrett ansvar och medvållande, och mycket få europeiska länder är helt oskyldiga. Detta framgår av de fakta vi har samlat ihop, inte åsikter eller förutfattade meningar, utan utförliga, konkreta, allvarliga, bevisade och verifierade fakta. Dessa fakta innefattar också obesvarade frågor, motsägelser och utelämnanden som vi har sammanställt. Om människor bestämmer sig för att titta åt ett annat håll när de ställs inför hela denna bevisning så beror det antingen på att de saknar modet att stå upp för det som är rätt eller på att de saknar intellektuell ärlighet.

Nästan dagligen frågar Jas Gawronski mig om vi har upptäckt någonting nytt under de senaste månaderna. Ja, herr Gawronski, många saker. Vi har upptäckt att det finns långt fler än de 21 fall av överlämnanden som vi har rekonstruerat. Det finns anonyma, namnlösa fångar som inte har någon som frågar efter vad som hänt med dem, eftersom de inte har något västerländskt pass i fickan. Vi har fått veta att en man är oskyldig men kanske måste stanna i Guantanamo i nästan fem år, berövad sina mest grundläggande rättigheter, bara för att ingen regering är intresserad av hans frigivning. Vi har upptäckt att tortyr är meningslöst i kampen mot terrorism, vilket vi fick veta av Maher Arar, som var oskyldigt offer för ett överlämnande och som hölls fängslad och torterades i Syrien under tolv månader.

Detta och annat upptäckte vi eftersom Murat Kurnaz och Maher Arar var våra vittnen. Vi hade begärt att de skulle föras till vårt utskott under eskort och vi frågade ut dem länge, precis som vi har gjort med otaliga andra, däribland offer, anhöriga, advokater och domare. Vi har genomfört 200 utfrågningar, vilka blev en exposé över skadade och förödmjukade människor. Ska vi låtsas som ingenting har hänt nu och titta bort, på samma sätt som flera europeiska regeringar har gjort? Vissa personer hade givetvis föredragit att vi hade använt ett följsammare och försiktigare språk, kanske i tron att missförhållanden, överträdelser och övergrepp är det pris man normalt får betala i kampen mot terrorism. Det är en villfarelse att tro något sådant. Styrkan hos våra principer ligger i den kraft med vilken vi kan tillämpa dem och vi kan börja med det betänkande vi debatterar denna förmiddag. Parlamentet är skyldigt att

visa att det står över egennyttans och de politiska intrigernas spel. Ställda inför sanningen företräder vi varken regeringar eller partier utan oss själva, vår individuella moraliska ärlighet och vår integritet som människor och parlamentsledamöter.

Jag vill framför allt tacka utskottets ordförande Carlos Coelho för hans balanserade sätt att leda vårt arbete under året. Jag vill även tacka alla medarbetare, assistenter och ledamöter som utfört detta arbete med stor noggrannhet och stort engagemang. Det blad i parlamentets historia som vänds i dag är först och främst resultatet av detta gemensamma engagemang för det allmänna bästa. Vi förväntar oss samma möda och, om jag så får säga, samma konsekvens från rådet och kommissionen. Vi har öppnat en dörr och kommer inte att tillåta att någon stänger den igen. Vid sidan av detta betänkande har vi en plikt att göra allt som står i vår makt för att se till att de senaste fem årens händelser aldrig kan inträffa igen.

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! För mer än ett år sedan, i december 2005, bekräftade Europaparlamentet i sin resolution med krav på att ett tillfälligt utskott för transport och illegal internering av fångar skulle inrättas, att parlamentet, jag citerar, är ”fast beslutet att bekämpa terrorism, men betonar att kampen inte kan vinnas genom att man offrar just de principer som terrorismen försöker förstöra. I synnerhet får skyddet av grundläggande rättigheter aldrig äventyras”. Rådet stod bakom detta då och gör det fortfarande.

I juli förra året stod min företrädare Paula Lehtomäki där jag står nu och talade på det finländska ordförandeskapets vägnar i debatten om interimsbetänkandet från det tillfälliga utskottet för transport och illegal internering av fångar. Hon betonade då, jag citerar: ”Alla åtgärder som vidtas mot terrorism måste vara förenliga med skyldigheterna enligt internationell rätt och inga kompromisser om dessa skyldigheter, vare sig det handlar om mänskliga rättigheter, flyktingfrågor eller humanitära frågor, kan accepteras i terrorismbekämpningens namn.” Rådets ståndpunkt i denna fråga har inte ändrats.

EU:s utrikesministrar har också betonat denna princip i sina dialoger med andra stater, medan vi i dialogen med våra amerikanska vänner också har uttryckt vår oro över situationen i Guantanamo och uppmanat USA att helt enkelt avveckla fånglägret där.

Den höge representanten för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och rådets generalsekreterare Javier Solana redogjorde också för sin ståndpunkt i denna fråga när han frågades ut av utskottet, och han betonade att EU i sina mellanhavanden med USA alltid har grundat sina argument på vikten av våra gemensamma värden, som ska upprätthållas i kampen mot terrorismen. Rådet har därför under en längre tid redan följt betänkandets krav i detta avseende.

Det arbete som utförts av det tillfälliga utskottet för CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar har, tillsammans med Europeiska rådets undersökningar, lett till att flera viktiga frågor lyfts fram och ökat medvetenheten om de mänskliga rättigheternas betydelse. Utskottets utfrågningar, dess interimsbetänkande och detta slutliga betänkande har motsvarigheter i flera medlemsstater, där denna fråga har varit föremål för parlamentariska och rättsliga utredningar, varav flera fortfarande pågår. Så är fallet med utfrågningarna i mitt hemland, där ett parlamentsutskott behandlar frågor som Europaparlamentet tagit upp.

Krav på sådana utfrågningar har faktiskt funnits i ert betänkande och med tanke på subsidiaritetsprincipen anser jag att detta är rätt nivå att genomföra dem på.

Mitt skäl för att säga detta är att EU inom flera av de områden som granskats av utskottet inte har befogenhet att agera, och här tänker jag framför allt på övervakningen av underrättelsetjänsterna. Detta är något som rådet, företrätt av Paula Lehtomäki och den höge representanten Javier Solana, haft tillfälle att påpeka fler än en gång för parlamentet och utskottet.

Ni finner kanske detta beklagligt, men saken är den att fördragen i deras nuvarande form begränsar rådets handlingsutrymme på dessa områden.

När allt kommer omkring anser jag därför att betänkandets tillrättavisning av rådet om bristande samarbete med det tillfälliga utskottet är omotiverad med tanke på att såväl det finländska som det tyska ordförandeskapet har deltagit i parlamentets debatter om interimsbetänkandet och det slutliga betänkandet och att Javier Solana och EU:s samordnare för kampen mot terrorism, Gijs de Vries, har tackat ja till det tillfälliga utskottets inbjudan att framträda inför utskottet, där de följde uppmaningen att svara på alla frågor.

Som ni förstår kan jag inte i detta anförande diskutera särskilda aspekter i betänkandet eftersom jag för det första inte vill föregripa de olika ändringsförslag som har lagts fram. För det andra, beträffande avsnitten om enskilda medlemsstater, är det bara riktigt att ordförandeskapet följer rådande praxis och avstår från att uttala sig offentligt i frågor som är förbehållna medlemsstaterna.

Som regel har det tillfälliga utskottet kommit fram till sina slutsatser, varav några är långtgående, och uttalat sig kritiskt om enskilda fall och medlemsstater på grundval av offentligt tillgängliga handlingar och viktiga vittnesutsagor. Påståenden har en tendens att snabbt omvandlas till fakta och rådet anser att ett försiktigare språk hade varit önskvärt i flera fall eftersom inga slutliga omdömen kan lämnas om vissa av de diskuterade frågorna utan en bred kunskap om dokumenten.

Jag tror dock inte att det är så stor skillnad mellan parlamentets och rådets ståndpunkter som man kan få intrycket av i detta betänkande och jag är övertygad om att EU:s samtliga institutioner agerar utifrån samma gemensamma och obestriddliga värden. Rådet kommer hur som helst att fortsätta att respektera grundläggande mänskliga rättigheter och försvara dem aktivt både på hemmaplan och utomlands.

Franco Frattini, *kommissionens vice ordförande*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I spåren av de fasansfulla terroråd som skett på olika platser i världen har säkerheten blivit en väsentlig rättighet för medborgarna, då vi alla måste kunna leva i en värld med friheter och rättigheter. Även om säkerhet otvivelaktigt är en av medborgarnas grundläggande rättigheter och en förutsättning för att vi ska kunna utöva våra friheter får vi aldrig, som jag så många gånger har betonat här i kammaren, glömma att laglighet är ett grundläggande villkor för att kunna garantera medborgarnas rätt till säkerhet. Med andra ord har vi inte, och kan heller aldrig ha, säkerhet till varje pris. Eftersom detta är våra värderingar får vi aldrig vara rädda eller generade över att ta upp denna fråga här i kammaren. Det är en fråga som vi har försökt förtydliga och förklara med hjälp av parlamentets arbete och de bidrag som många av oss har lämnat.

För det första får vi aldrig glömma att sökandet efter sanningen enligt rättsstatsprincipen innebär att man identifierar specifika fakta vilka fria och oberoende domare sedan får i uppdrag att undersöka. Ett syfte med de nationella utfrågningarna har varit att ta reda på sanningen bakom indicier, anklagelser och fakta och att se till att de som brutit mot lagen ställs till svars. Det råder inget tvivel om att det finns skyldiga parter, men det åligger inte EU:s institutioner, parlamentet eller kommissionen att agera domare, utan snarare kräva att sanningen kommer fram i ljuset. Den sanning som kommer fram vid utfrågningar som genomförs enligt rättsstatsprincipen kan givetvis mycket väl få andra konsekvenser både på institutionell och på politisk nivå.

Jag välkomnar parlamentets undersökning som har resulterat i ett antal fakta som kommer att bli användbara vid utredningarna, som föredraganden Giovanni Claudio Fava påpekade nyss. Det är alltså domarnas uppgift att utreda och regeringarnas uppgift – både de regeringar som redan har gjort det och de som inte har det – att genomföra administrativa utredningar och bestraffa illojala tjänstemän, eftersom tjänstemän som bryter mot lagen i skydd av sekretessen förråder både sina institutioner och sitt land, och därmed är illojala. När fakta slutligen väl har slagits fast har regeringarna hur som helst skyldighet att avslöja sanningen, hur obekvämlig och otrevlig den än är.

Kommissionens roll har varit att bistå parlamentet i dess arbete genom att lämna särskilda upplysningar som har visat sig användbara i parlamentets undersökningar. När sanningen väl kommer fram, om den någonsin gör det, kommer kommissionens roll också att innefatta att dra slutsatser av utredningarnas resultat och i det skedet formulera förslag.

Jag anser att parlamenten och politikerna har ytterligare en uppgift, som framför allt består i att blicka mot framtiden och föreslå lösningar för att se till att sådana händelser aldrig mer kan inträffa. Jag är säker på att alla som har arbetat hårt med denna undersökning har gjort det främst för att nå målet att skapa säkerhet inom lagens ram och att lyfta fram säkerhet som en rättighet. Sedan den 11 september 2001 har säkerhet inte varit något man kan välja bort, det har varit en grundläggande rättighet. Jag är förvissad om att alla som har arbetat med denna fråga är villiga att fortsätta så.

Därför måste vi noggrant beakta underrättelsetjänsternas roll. Rådets ordförande har med rätta sagt att vi inte kan ha EU-lagstiftning om underrättelsetjänster, men vi behöver dock ägna viss politisk eftertanke åt deras roll. Jag är djupt övertygad om att dessa organ är viktiga för att bekämpa terrorismen, men regeringarna måste ta fullt ansvar för deras verksamhet och ge dem ett tydligt och exakt mandat. Det behövs därför nationella bestämmelser, och reformer är också på gång i flera medlemsstater, däribland i mitt hemland. Det finns dock en aspekt där jag menar att det vore lämpligt om parlamentet sände ut

ett budskap, nämligen att underrättelse- och säkerhetstjänster – eller hemliga polisen, som de ibland kallas – bör underkastas hårdare parlamentarisk kontroll, inte för att avslöja deras hemliga verksamheter, som är viktiga i kampen mot terrorismen, utan för att visa hur väl avvägda deras verksamheter är totalt sett, det vill säga vilka åtgärder som har vidtagits med anledning av de insamlade underrättelserna. Tanken är alltså inte att avslöja någon hemlig information, utan att göra en generell översyn av hur balanserad verksamheten är. Dessa organ behöver trots allt stödjas, inte misskrediteras som om de vore kriminella sammanslutningar. Jag anser ändå att det är viktigt att parlamenten utövar politisk kontroll över underrättelsetjänsterna.

Det finns även andra aspekter som bör ägnas uppmärksamhet på europeisk nivå, särskilt användningen av luftrum. Användningen av luftrum är en av de aspekter som lyfts fram i Favabetänkandet. Hur kan statsflygplan, det vill säga plan som används i en stats tjänst, hemligstämplas? Hur kan vi skilja dem från civila flygplan? Kommissionen kan bidra med något här, eftersom våra befogenheter inom flygtrafiken kan göra det enklare att utforma mer tillförlitliga kriterier för att fastställa om ett flygplan används lagligt och för att förhindra missbruk av det skydd som ett statsflygplan ger när det används för andra syften än statsangelägenheter. Detta är ett praktiskt bidrag som vi kan ge.

Nu skulle jag vilja lägga fram några rent politiska idéer. Jag tror att det vore ett politiskt misstag att ge intrycket att vi pekar finger mot Förenta staterna, även om detta inte är föredragandens uttalade avsikt. Det vore ett politiskt misstag som jag uppriktigt sagt verkligen inte vill stödja. I stället bör vi först och främst göra det fullständigt klart att det är terroristerna som gör fel, det vill säga de personer som har brutit mot lagen och som är redo att angripa våra demokratiska institutioner på nytt. Jag säger detta eftersom vi alla måste inse att denna skumma affär, som förvisso är full av oegentligheter, blev känd just tack vare den stora amerikanska demokratin och dess fria medier. Tack vare dem började händelser avslöjas i Förenta staterna vilka sedan har undersökts av Europaparlamentet och andra institutioner, även domstolar. Som ni alla väl vet utreder den amerikanska kongressen fortfarande denna affär, och vi har för avsikt att samarbeta med det tyska ordförandeskapet, under hela ordförandeperioden, för att blåsa nytt liv i samarbetet mellan EU och Förenta staterna, på grundval av de två oskiljaktiga grundvärdena säkerhet och rättigheter.

Jag anser att vi ska fortsätta att söka efter sanningen och fullgöra vår plikt att samarbeta med Förenta staterna som uppriktiga allierade som talar sanning också när den är obekvämt och som kräver att de som gjort sig skyldiga till oegentligheter ställs till svars. Låt mig avslutningsvis påpeka att om parlamentet står splittrat i dag i denna mycket känsliga fråga så kommer detta att försvaga parlamentets budskap. Om ni däremot sänder ett kraftfullt och enat budskap och även blåser nytt liv i samarbetet om rättigheter och säkerhet så visar ni hur starkt parlamentet kan vara.

Jas Gawronski, för PPE-DE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Ända sedan vi inledde vårt arbete i utskottet för ett år sedan har vi försökt förbättra det betänkande som har lagts fram för oss och göra det mer balanserat, användbart och samstämmigt. I dag måste vi erkänna att vi har misslyckats. Vi hamnade snett redan från början och vid vårt första besök i Washington betedde vi oss som en åklagarmyndighet när vi besökte utrikesdepartementet. Jag är ledsen över att behöva krossa era illusioner, herr Frattini. Från första början blev det svårt för oss att få till stånd en dialog som skulle ha hjälpt oss att nå vårt mål.

Efter vårt besök i London skrev den brittiske EU-ministern till sina europeiska kolleger och avrådde dem från att träffa oss. Trots att vi hade gett upp allt hopp om att kunna förbättra detta betänkande gjorde vi ett sista desperat försök vid vårt sammanträde i går, då vi tog upp vissa centrala frågor i våra ändringsförslag som, om de avvisas, innebär att vår grupp som helhet kommer att rösta emot betänkandet. Föredraganden har, såvida han inte vill ändra sig, redan sagt att han inte kommer att godta våra viktigaste ändringsförslag, och allt tyder därför på att vi kommer att rösta emot det.

Om jag får kliva ur rollen som samordnare en stund och tala för mig personligen så måste jag erkänna att många ledamöter i vår grupp skulle rösta emot betänkandet även om dessa ändringsförslag godtas. Själv kan jag bara rösta för betänkandet om de två ändringsförslag som jag har lagt fram antas, då jag menar att dessa är mycket enkla, homogena och acceptabla. Av det första ändringsförslaget framgår att underrättelsetjänster till sin natur är hemliga och måste tillåtas att verka i det fördolda, så länge de inte bryter mot lagen. I det andra förslaget anges att CIA kan flyga när och hur man vill, så länge man inte bryter mot lagen. Om dessa båda ändringsförslag antas lutar jag åt att rösta för betänkandet. Föredraganden har avvisat förslagen. Jag menar att ett avvisande av ändringsförslagen innebär att avsikten med detta betänkande inte bara är att identifiera, anklaga och bestraffa de skyldiga, utan även

att göra underrättelsetjänsterna ineffektiva genom att avkräva dem full ansvarsskyldighet och exponera dem för alla befintliga externa hot.

Detta är skälet till att vi inte tycker om betänkandet. Vi tycker inte om det därför att det är meningslöst. Giovanni Claudio Fava har sagt att jag vidhåller att betänkandet inte innehåller något nytt. Det stämmer, jag står fast vid detta och jag är inte ensam. Även senator Dick Marty anser att det förhåller sig så, Dick Marty som var en viktig allierad och meningsfrände till Giovanni Claudio Fava och som hälsades som en hjälte och ledargestalt i vårt utskott. I dag då ert betänkande har färdigställts, herr Fava, säger Dick Marty att dokumentet inte innehåller någonting nytt alls och att vi bara har kopierat det arbete han redan har gjort. Han säger att han är besviken över betänkandet och att enda skillnaden jämfört med hans egen undersökning är att det betänkande där ni, herr Fava, är föredragande har utarbetats av 46 ledamöter och 13 heltidsanställda, medan Dick Marty nådde samma resultat helt på egen hand.

Jag vill avslutningsvis betona att jag håller med Franco Frattini. Vi måste verkligen försöka försvara de mänskliga rättigheterna även i kampen mot terrorismen. I det här fallet är dock ett sådant här dokument oanvändbart, eftersom man redan slår fast på förhand att det finns en part som obestriddligen kränker de mänskliga rättigheterna, nämligen Förenta staterna. Endast utredningsaspekter som stöder denna tes beaktas.

(Applåder)

Wolfgang Kreissl-Dörfler, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Frihetens sång kan inte spelas på våldets instrument – precis så kan man sammanfatta vår diskussion här. Vi talar om vår europeiska gemenskaps kärnvärden, som vi med rätta är stolta över och försvarar i vårt dagliga arbete här i kammaren och i detta tydliga betänkande.

Internationell terrorism är verkligen ett hot mot friheten och måste bekämpas med alla tillgängliga medel, men detta måste ske inom ramen för våra nationella lagar, den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och internationella fördrag, däribland FN:s konvention mot tortyr. Just detta har varit centralt i vårt arbete med denna fråga.

Denna kränkning av de internationella mänskliga rättigheterna och av själva grundvalarna för europeisk lag måste fördömas och bestraffas. Det som har hänt dessa människor, varav några är europeiska medborgare, är inte någon trivial förseelse som vissa utskottsledamöter vill få oss att tro. Nej, detta är omänskligt, omoraliskt och orättfärdigt. Vad hände då egentligen med de människor som fördes bort, såldes, överlämnades, fängslades och torterades? Vilka låg bakom det och vilka deltog i det? Det är denna sanning vi måste ta reda på, inte varför den tyske medborgaren Khaled El Masri reste till Skopje, där han rövades bort och sedan fördes till Kabul och torterades, eller varför den turkiske medborgaren Murat Kurnaz, född och uppvuxen i Bremen, reste till Pakistan, där han såldes, torterades och släpades iväg till Guantanamo. Ingen av de båda männen stod anklagade för något brott och ingen av dem hade någon som kunde försvara dem.

Om det hade funnits misstankar om att de begått brott hade detta varit en fråga för åklagare och domare. Aldrig tidigare har vi iklätt oss denna roll. Ändamålet får dock aldrig helga medlen. Vi vet att CIA-agenter var inblandade i bortförandena. Åklagarna i Milano och München har utfärdat arresteringsorder för dem, vilka nu måste vidarebefordras till USA. Vi kan och får inte låta en underrättelseorganisation göra som den vill på vår mark utan att våra regeringar kan göra något åt det.

Vi uppmanar därför rådets tyska ordförandeskap att på medlemsstaternas vägnar göra det klart att vi inte kommer att tillåta olagliga handlingar och kränkningar av de mänskliga rättigheterna på vårt territorium. Man får aldrig bryta mot lagen för att bekämpa illgärningar av vilket slag de än är, eftersom vi då skulle förråda vårt viktiga arv från EU:s grundare, själva grunden för vår gemenskap. EU står för rättsstatsprincipen, för åtskillnad mellan olika slags makt och för demokrati, och EU:s politiker måste ta ställning för allt detta. Som Lao Tse sa för många år sedan har vi ett ansvar inte bara för vad vi gör utan även för vad vi inte gör.

Vad vi gör åt detta handlar också om personlig och politisk moral, inte bara om juridik. Som jag ser det är utskottets största prestation att ha fört ut denna debatt i Europeiska unionen, ut i samhället och långt utanför våra gränser. EU får inte bli ett stopp på vägen till Guantanamo.

(Applåder)

Ignasi Guardans Cambó, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! EU:s trovärdighet står på spel här i dag. Genom att stödja detta utmärkta betänkande, som är resultatet av ett års hårt och seriöst arbete i utskottet, kommer vi att visa att vi hyser en lika stark oro som alla andra över säkerheten, och över säkerheten med alla rättsliga medel, däribland underrättelsetjänstens arbete, vilken kan verka innanför lagens ramar. Vi kommer att visa att vi är angelägna om rätten att skydda vår frihet och skydda förbindelserna med våra närmaste bundsförvanter. Men vi kan inte stödja idén att det enda sättet vi kan skydda vår frihet på är genom ett smutsigt krig. Vi tycker inte om smutsiga krig. Det skulle representera – det har representerat – ett frontalangrepp på våra värderingar: vad vi står för och vad vi förkunnar.

Vi har samlat ihop mycket information här som styrker förekomsten av ett olagligt, ibland kriminellt, system som utformats för att bekämpa terrorismen och som verkar över hela världen och som bistås av passiviteten hos, om än inte ett aktivt samarbete med, vissa av EU:s medlemsstater, vissa regeringar eller människor som står under dem. Självaste rådet kan inte uteslutas från kritiken om en sådan passivitet. Vi har inte agerat som en domstol. Vi är ett politiskt organ och det vi kommer att rösta om här är ett politiskt utlåtande som grundar sig på fakta. Det handlar om fakta som har kontrollerats, fakta som har styrkts och fakta som alla som läser detta dokument kommer att märka är sanna, men inte sanna i den bemärkelsen att de kan bevisas punkt för punkt inför en domstol, eftersom vi inte har haft möjlighet att göra det. Varför inte? Därför att många av de inblandade regeringarna inte gav oss de möjligheterna. Men fakta återfinns där.

Detta handlar inte om livlig fantasi. Vi har träffat offren – det vill säga de som kunde komma, eftersom de andra fortfarande sitter i fängelse. Några är oskyldiga som sitter i Guantanamo och som fördes från sina hem sedan de förklarats oskyldiga av domstol. Så vi gör ett politiskt ställningstagande och sänder ett budskap till de europeiska regeringarna och till medlemsstaterna. Vi säger till dem här, på miljontals europeiska medborgares vägnar: Ni kan inte göra detta i vårt namn. Ni kan inte bekämpa terrorismen genom att föra ett smutsigt krig i vårt namn. Gör inte det i vårt namn, eftersom ni inte representerar oss när ni bekämpar terrorismen på detta sätt. Detta ställningstagande kommer parlamentet att rösta om här i dag. Ni väljer själva om ni vill stödja det eller inte, men det är detta ni kommer att rösta om här om flera timmar.

(Applåder från ALDE-gruppen)

Konrad Szymański, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Det tillfälliga utskottet har arbetat i tolv månader. Under den tiden har farhågorna hos alla som motsatte sig utskottets bildande besannats. Utskottet har inte lyckats lägga fram några nya bevis för att medlemsstaterna har ägnat sig åt olaglig verksamhet. Utskottet har bara sammanställt uppgifter från medierna och de allmänna åklagarna i medlemsstaterna. Dessa har själva vidtagit nödvändiga åtgärder endast i ett fåtal enskilda fall, utan något bistånd från utskottet.

Bristen på tillförlitlig bevisning har fått den europeiska vänstern att peka med ett anklagande finger, trots fakta. Det finns ett gammalt uttryck att när fakta inte stämmer med de givna antagandena, så är det värst för fakta. Det är skälet till de löjliga anklagelserna mot Javier Solana och Gijs de Vries. Det är också skälet till de löjliga anklagelserna mot över hälften av medlemsstaterna, rörande bristande kontroll av deras lufterum, vilket sägs ha lett till att personer har kastats i tortyrkammare. Detta är också anledningen till det löjliga språk som används i vissa avsnitt och ändringsförslag. Om allt vi kan säga är att det till exempel i Polen helt enkelt inte finns något bevis för eller emot teorin att det funnits fångelser där, är det bättre att vara tyst.

Cem Özdemir, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr vice kommissionsordförande, mina damer och herrar! Jag vill först tacka framför allt vår föredragande Giovanni Claudio Fava för hans arbete, men också utskottets ordförande Carlos Coelho samt personalen vid utskottets sekretariat som har gjort ett utmärkt arbete. Utskottets arbete är även ett bra exempel på ett gott och framgångsrikt samarbete med Europeiska rådet och dess särskilda utredare Dick Marty. När det har varit möjligt har våra gemensamma insatser även innefattat nationella undersökningsutskott, icke-statliga organisationer, medier – den tredje statsmakten – och ibland även samarbete med den verkställande makten, även om vi dessvärre har arbetat emot den under en stor del av tiden.

Jag vill ta tillfället i akt att uttrycka min bestörtning över det sätt på vilket den polska regeringen – regeringen i en av våra medlemsstater – har hotat utskottets ledamöter på ett sätt som för tankarna till Warszawapakten. Alla verkar inte ha förstått att EU-medlemskapet inte bara medför rättigheter, utan också skyldigheter. Har man ingenting att dölja betar man sig inte så.

De resultat som vårt utskott har kommit fram till bör kanske också få oss att ägna större tankemöda åt hur de mänskliga rättigheterna ska skyddas inom EU. Gemenskapens regelverk upphör ju trots allt inte att gälla när ett lands anslutning är genomförd. Jag tvivlar inte på att det finns gott om fall där klarhet måste skapas i mitt hemland Tyskland. Ett sådant exempel är fallet med Abu Zammar, där det är uppenbart att uppgifter som de tyska myndigheterna lämnade till den amerikanska underrättelsetjänsten ledde till att Zammar fördes bort från Casablanca i Marocko och överlämnades till Syrien, där han spärrades in i ett tortyrfängelse och förhördades av bland andra den tyska underrättelsetjänsten. Jag vill även påminna er om fallet med Khaled El Masri, som utskottet fick kännedom om. Såväl El Masri som hans advokat väntar fortfarande på en ursäkt från USA och det finns fortfarande oklarheter kring vilken roll Tysklands förre inrikesminister spelade i detta fall. Till sist vill jag också fästa er uppmärksamhet på fallet med Murat Kurnaz, som utskottet också har intervjuat. Hans advokat har framfört allvarliga anklagelser om misshandel utförd av personer tillhörande Tysklands väpnade styrkor i Afghanistan och om att hans förtida frigivning ska ha stoppats. Jag tvivlar inte på att våra kolleger i det tyska parlamentet kommer att undersöka dessa anklagelser. Säkert är dock att varken den sittande tyska regeringen eller dess föregångare har visat någon större empati med denne man.

I samtliga dessa fall är jag förvissad om att förbundsdagens ledamöter kommer att vidta nödvändiga åtgärder med största noggrannhet. Det fall som verkligen särskilt har påverkat vårt utskott var Maher Arar från Kanada, som tydligt visade hur lite säkerheten främjas genom beklännelser som tvingats fram genom tortyr. Jag är mycket glad över nyheten att han har blivit lovad kompensation. Jag undrar dock om denna kompensation kan återställa de rättigheter och den fysiska hälsa han har berövats.

Man måste även komma fram till slutsatser om de fångar som finns kvar i Guantanamo – de uigurer, uzbeker och saudiaraber som inte kan återvända till sina hemländer eftersom dessa inte erkänner mänskliga rättigheter. Det är här vi i EU har chansen att bidra genom att bekräfta att vi har förstått och att vi är redo att lära av tidigare misstag.

Sammanfattningsvis är detta inte ett utslag av antiamerikanism eller naivitet i kampen mot terrorismen. Detta handlar kort och gott om de värden som är gemensamma på båda sidor av Atlanten, bland annat demokrati och mänskliga rättigheter.

Giusto Catania, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I dag tar vi ett historiskt steg och här vill jag framför allt tacka föredraganden Giovanni Claudio Fava och ordföranden Carlos Coelho för deras arbete i utskottet.

Parlamentet har noggrant sammanfogat pusselbitarna i de senaste årens perversa amerikanska strategi i kriget mot terrorismen, som har byggt på kriminella metoder och kränkningar av de mänskliga rättigheterna. Denna strategi hade inte kunnat tillämpas utan de europeiska regeringarnas och underrättelsetjänsternas tysta medgivande. Condoleezza Rice sa rent ut att inga kränkningar har skett av något lands suveränitet. En del av ansvaret måste också läggas på EU:s institutioner och på Javier Solanas och Gijs De Vries slapphänhet. Jag menar dock att vi också måste tala om den pinsamma tystnaden från kommissionens ordförande, som mycket väl kände till den amerikanska strategin under sin tid som Portugals premiärminister, så till den grad att han anordnade det omtalade toppmötet på Azorerna bara fem dagar före Irakkrigets start.

Det finns en annan sak som jag också anser måste understrykas, nämligen att kommissionens vice ordförande uppgav här i kammaren att han inte kände till kidnappningen av Abu Omar, som inträffade när han var Italiens utrikesminister. Jag trodde honom då och jag tror honom nu, men nya fakta har kommit i dagen sedan dess som jag tror kan skapa klarhet om detta. Den förre chefen för SISMI, amiral Battelli, har medgett att CIA gav honom en lista över tretton misstänkta terrorister som skulle bevakas, däribland Abu Omar. Chefen för SISMI är enligt lag skyldig att rapportera till regeringen och vid den tidpunkten var kommissionsledamot Franco Frattini den italienske minister som hade ansvaret för underrättelsetjänsten.

Avslutningsvis har det arbete vi har utfört gjort det möjligt för oss att sprida ljus över många fakta, även om mycket fortfarande återstår att utreda. Vi är förvissade om att dagens omröstning kommer att visa sig värdefull i framtiden, inte bara för att säga ”Aldrig mer”, utan också för att få klarhet i vilka fler personer som kan vara ansvariga. En framstående rumänsk historiker sa en gång: ”De skapar en öken och kallar det fred.” Vi menar att fred byggs genom att man undviker öken, det vill säga genom att undvika att offra rättsstatsprincipen för den hycklade kampen mot terrorismen.

Gerard Batten, för *IND/DEM-gruppen*. – (EN) Herr talman! Andemeningen i detta betänkande är uttryckandet av två teman som är mycket populära bland många ledamöter i detta parlament: deras inneboende antiamerikanism och deras aldrig sinande önskan att ta varje tillfälle i akt att efterlysa mer makt till EU.

Kidnappning, misshandel och fängslande av misstänkta utan rättegång är fel, och förresten är det därför som jag och det brittiska självständighetspartiet motsätter oss den europeiska arresteringsordern och Storbritanniens aktuella utlämningsavtal med USA. När nu detta är sagt, menar jag att detta betänkande är spekulativt och saknar ordentliga bevis.

Den fria demokratiska världen är inte inblandad i något krig mot terrorismen. Detta är en missuppfattning som upprepas i betänkandet. Vi är inblandade i ett ideologiskt krig – som är ett krig som vi inte startade. Ideologin tillhör en fundamentalistisk och extremistisk form av islam, som inte präglas av någon humanistisk eller civiliserad ideologi. Tack och lov leder Amerikas förenta stater motståndet mot den.

Luca Romagnoli, för *ITS-gruppen*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har varit verksam i undersökningsutskottet som grupplös ledamot, utom i den slutliga omröstningen då jag företrädde ITS-gruppen. Jag har strävat efter att försöka avgöra sanningshalten i de anklagelser om hemligt samförstånd och delaktighet i kränkningar av de mänskliga rättigheterna som har riktats mot medlemsstaterna.

Låt mig redan från början säga att till skillnad från många utskottsledamöter, föredraganden och det italienska parti han företräder så anser mitt parti, Fiamma tricolore, och jag själv att EU bör spela en annan geopolitisk roll. Jag anser också, även här till skillnad från Giovanni Claudio Fava, att Atlantpakten är ett föråldrat instrument, eftersom det ger Europa en underordnad roll. Jag har därför ideologiska skäl att kritisera de verksamheter – all verksamhet i största allmänhet – som bedrivits av CIA eller andra organisationer som agerar inom EU för Förenta staternas eller Natos räkning.

Jag anser dock att jag också är balanserad och objektiv då jag bestämt avvisar slutsatserna i Favabetänkandet, då detta är bristfälligt på grund av sitt grundläggande hyckleri, som består i ifrågasättandet av de verksamheter som bedrivs av en stat som är en erkänd och accepterad allierad. Betänkandet är även tendentiöst och innehåller ingenting nytt utöver vad som redan stått i flera tidningar. Alla kränkningar av de mänskliga rättigheterna är givetvis förkastliga och oacceptabla, och vi måste ta avstånd från dem, men att kräva oskuldspresumtion vid underrättelseoperationer är skrottretande och kan till och med vara farligt om operationen syftar till att skydda medborgarna och staten. Behovet av sådant skydd är ett annat skäl till att vi inte kan rösta för Favabetänkandet, såvida inte ett stort antal av de framlagda ändringsförslagen antas, framför allt Umberto Pirillis och Jas Gawronskis ändringsförslag.

Roger Helmer (NI). – (EN) Herr talman! CIA-utskottet har varit en ”jag också-övning” från första början. Europarådet sammanställde under ledning av den schweiziske senatorm Dick Marty ett betänkande om extraordinärt överlämnande, så Europaparlamentet blev utarbete att göra ett också.

En minister i den brittiska regeringen sa att Martybetänkandet var ”lika ihåligt som en schweizisk ost”, och Favabetänkandet är inte mycket bättre. Som senator Marty har sagt så har vi, trots att vi har betydligt större resurser, tillfört endast en liten mängd gediget material till hans eget betänkande. Vi har satt ihop ett stort antal pressklipp. Vi har på ett överdrivet sätt samlat på flyginformation med ändlösa förteckningar över förflyttningar av flygplan, och man berättar för oss att dessa flygplan *kan* ha ägts av bolag som *kan* ha kopplingar till CIA. Vi har dock ingen aning om vem eller vad som fanns ombord under dessa flygningar.

Under hela arbetet har vi försökt sammanfläta flygningar med överlämnanden. Vi har helt enkelt förutsatt att CIA-flygningar är liktydigt med utomrättsligt överlämnande av misstänkta. CIA kan dock ha alla möjliga lagliga anledningar att flytta människor och materiel runt om i världen.

Vi reste till Washington fast beslutna att få högre amerikanska politiker att erkänna sin skuld, men vi bemöttes med ett kraftfullt svar. Den amerikanska regeringen erkänner att ett fåtal överlämnanden ägde rum direkt efter den 11 september, men betydligt färre än vi ville att det skulle vara.

Vi hörde påståenden från ett antal människor som hävdade att de blivit utsatta för överlämnanden, men det fanns lite bevis för detta. Vi reste för stora kostnader till Makedonien, men allt vi lärde oss var att makedoniska hotell och gränsposter är ganska dåliga på att föra register.

Faktum är att avsikten med hela vårt uppdrag var att tillhandahålla en plattform för antiamerikansk propaganda. Vi borde alla skämmas över den starka underströmmen av antiamerikanism i detta parlament. Favabetänkandet är det senaste uttrycket för detta.

Det räckte dock inte med att attackera Förenta staterna. Vi angrep också medlemsstaternas regeringar och anklagade dem för maskopi med den amerikanska underrättelsetjänsten. Jag för min del skulle bli bekymrad om de europeiska regeringarna *inte* samarbetade med Förenta staterna i kampen mot terrorism.

I synnerhet det starka angreppet på den brittiske ministern Geoff Hoon från min valkrets, från vårt utskotts vice ordförande Sarah Ludford, överskred normerna för hövligt politiskt tal och är en skamfläck för detta parlament.

Det är rätt att vi insisterar på de mänskliga rättigheterna för terroristmisstänkta och human behandling av dem, men vi kan inte förvänta oss att vare sig den europeiska eller den amerikanska underrättelsetjänsten ska verka under ständig granskning som leder till trakasserier från parlamentsledamöter.

Detta betänkande kommer att bidra föga till att främja de mänskliga rättigheterna. Vad det kommer att göra är att trösta och uppmuntra själva terroristerna, som har för avsikt att förstöra vår livsstil. Om vi godkänner detta betänkande, kommer de att få veta att vi bekymrar oss mer för de terroristmisstänkta välbefinnande än för säkerheten för de människor vi representerar.

(Applåder från höger)

Carlos Coelho (PPE-DE). – *(PT)* Herr talman, herr Frattini, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Jag har fem saker jag vill ta upp. För det första vill jag tacka följande personer: Giovanni Claudio Fava för hans utmärkta betänkande och hans ansträngningar under året för att sammanställa betänkandet, utskottets vice ordförande Sarah Ludford, Giorgos Dimitrakopoulos och Cem Özdemir för vårt nära samarbete, de politiska gruppernas samordnare och ledamöterna i det utskott jag varit ordförande för, då det betänkande som lagts fram också är frukten av deras ansträngningar, samt de tjänsteavdelningar som har bistått oss på ett utmärkt sätt.

För det andra menar jag att parlamentet fullgör sin roll. Det finns personer som skulle tona ner eller dölja detta, eftersom det kan vara besvärande för våra allierade. Vi har inte gjort det. Vi har värnat om våra värden. Som Franco Frattini sa i kammaren i dag kan vi inte ha säkerhet till varje pris. Just däri ligger skillnaden, inte bara för att detta är våra värden utan för att oskyldiga människor alltid drabbas när vi inte värnar om våra värden. Det var vad som skedde i detta fall. Vårt utskott har tagit emot en del av offren och lyssnat till deras vittnesmål. Jag är förfärad över den cyniska attityden hos dem som anser att sådana orättfärdigheter är oundvikliga och att vi bör se dem som olycksfall i arbetet.

För det tredje har vi gjort vårt arbete utan att tänja på vårt mandat. Vi har inte utökat vårt mandat på kosmetisk väg, så som vissa skulle ha velat, för att bedriva politisk kamp. Vi har utvärderat fakta, identifierat de brottsliga gärningarna, pekat på försummelser och lagt fram över 40 rekommendationer för att göra det mycket svårare att göra om liknande saker.

För det fjärde hade vi kunnat uppnå mer och skulle ha uppnått mer, om större samarbetsvilja hade visats. Jag vill uppmärksamma och tacka kommissionen och i synnerhet Franco Frattini som har bistått på ett fantastiskt sätt. De flesta medlemsstater samarbetade tyvärr inte särskilt effektivt med oss. Av de länder som främst berördes av anklagelserna om hemliga fängelser har till exempel Rumänien visat stor hjälpsamhet, medan samarbetet från Polens sida var mycket bristfälligt. Polen var det enda land där vi inte fick träffa en minister eller en parlamentsledamot. Som jag ser det stärker detta misstankarna mot dessa länder.

Jag fördömer också den bristande samarbetsförmågan hos rådet, som har gett oss stympade och ofullständiga dokument och kallat dem äkta och original. Detta är helt oförenligt med principen om ett nära samarbete mellan institutionerna. Jag anser att vårt betänkande kan och bör förbättras, men det finns en fråga om politiskt ansvarstagande som vi måste brottas med. Ska vi försvara våra värden och våra medborgare eller ska vi låta bli? Jag tror att det finns personer här i parlamentet som verkligen var övertygade om att dessa beskyllningar var falska och att ingenting har hänt, det vill säga att hemliga fängelser, tortyr, extraordinära överlämnanden och olagliga fängslanden av fångar inte har förekommit. I vårt utskott fick vi dock höra otaliga vittnesmål och i tidningarna framträdde det främsta vittnet, nämligen Förenta staternas president, som till sist erkände att programmet med extraordinära

överlämnanden existerade. Fakta kan inte längre avvisas och bevisen kan inte förnekas. Nu är det dags att samarbeta.

Jag vill avslutningsvis säga att den transatlantiska dialogen och samarbetet i frågor av ömsesidigt intresse måste intensifieras med respekt för våra värden, våra lagar och internationell rätt. Det är detta som står på spel här i dag.

Józef Pinior (PSE). – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr Gloser! Jag är säker på att vi alla inser betydelsen av dagens debatt. Det tillfälliga utskottets slutliga betänkande handlar om frågor av grundläggande betydelse för EU:s medborgare. Jag talar i egenskap av före detta politisk fånge.

Jag vill rikta följande ord till betänkandets motståndare, till dem som riktat hånfulla kommentarer mot det arbete vi har utfört under mer än ett års tid. Partilojaliteter eller ideologiska skillnader i många frågor splittrar kanske många av de personer som stöder betänkandet. Vi är dock eniga i vår övertygelse om att underrättelseagenter måste agera inom lagens ramar och att ingen får torteras eller fräntas sin värdighet. Detta är den största politiska skiljelinjen i parlamentet för närvarande. Är man för rätten till personlig frihet eller för att ge underrättelsetjänsten fria tyglar? Är man för hemliga isoleringsfångelser eller för rättsstatsprincipen? Är man för eller emot användning av tortyr?

Många europeiska regeringar och institutioner har inte ansträngt sig på det sätt som krävs för att skapa klarhet i de frågor som utskottet har tagit upp. Jag beklagar särskilt den polska regeringens stora brist på samarbetsvilja, trots att CIA-flygplan mellanlandade elva gånger på polska flygplatser i samband med extraordinära överlämnanden. Polska regeringsföreträdare hävdar det inte har funnits några hemliga CIA-fångelser i Polen. På grundval av de insamlade uppgifterna och mot bakgrund av att man inte gjort någon oberoende utredning av detta i Polen anser jag dock att utskottet inte med säkerhet kan utesluta att sådana fångelser förekommit på polskt territorium.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Herr talman! Även om det är rörande att höra den konservative Roger Helmer försvara labouregeringen, kommer de som samarbetar och vägrar att acceptera fakta med motiveringen att en undersökning är antiamerikansk att bli röda i ansiktet när kongressens tunga artilleri riktar sin energi mot detta ämne.

Kommissionens ordförande José Manuel Barroso, som naturligtvis kommer från PPE-DE-gruppen, mitthögern, vill att ämnena ansvarsskyldighet och främjande av Europas värderingar i världen ska förekomma tillsammans med säkerheten i Berlinförklaringen som markerar EU:s femtioårsdag i mars.

Detta seriösa och professionella betänkande, som jag tackar Giovanni Claudio Fava, utskottets ordförande Carlos Coelho och all personal för, handlar om ansvarsskyldighet för missbruk av de mänskliga rättigheterna, där europeiska regeringar var medspelare eller tillät detta ske på sitt territorium. Det handlar om säkerheten, men inom ramen för ett system av lagar, där säkerheten också räknas för att den inte ska sluta som en torterad spökfånge, och det handlar sannerligen om att främja EU:s värderingar i världen när det gäller demokrati, mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen, vilka medlemsstaterna har ställt sig bakom i fördraget.

Jag håller med USA:s försvarsminister Robert Gates, som vid säkerhetskonferensen i München nyligen talade om västvärldens seger över totalitarismen under 1900-talet och vårt motstånd mot extrema ideologier i dag. Han sa att vårt effektivaste vapen, då och nu, har varit Europas och Nordamerikas gemensamma tro på politisk och ekonomisk frihet, religiös tolerans, mänskliga rättigheter, representativt styre och rättsstatsprincipen samt att dessa värderingar höll vår sida enad. Visst stämmer det, men varför har Bushregeringen – inte amerikanerna som helhet – kastat bort den höga moralen och släpat USA:s rykte i smutsen genom kidnappningar, påtvingade försvinnanden, hemliga fångelser, arresteringar på vaga grunder, grym och omänsklig behandling samt tortyr som lagts ut på entreprenad? Så som Barack Obama har sagt, behöver Förenta staterna inte fruktan utan respekt.

Det gläder mig inte att den senaste undersökningen av omvärldens uppfattning visar att antagonismen mot Förenta staterna är mycket stark. Till och med i Polen har färre än fyra av tio en övervägande positiv syn på USA.

EU har fått underkänt på ett prov de senaste fem åren, ett prov som handlar om huruvida man ska efterleva sina värderingar eller bara förkunna dem. Vi har inte varit modiga nog att vägra att ställa oss bakom tortyrflygningar och har saknat visionen att använda EU:s förmåga att vara en verklig enad bästa vän med USA, och det är på tiden att vi verkligen efterlever dessa värderingar.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Herr talman! Giovanni Claudio Favas betänkande skulle kunna betecknas som kurios, om man är artig, eller som en skandal, om man är mer ärlig. Efter ett helt års arbete innehåller det tillfälliga utskottets betänkande inte någon information som inte redan var allmänt känd. Utskottet har med andra ord inte kommit fram till något nytt.

I stället för fakta har vi fått en svada av formuleringar som ”hyllar”, ”tackar”, ”uttrycker sin oro” och ”fördömer”. Orden ”beklagar” och ”oroas djupt” förekommer minst 52 gånger i det 36-sidiga betänkandet. De brittiska, irländska, österrikiska, italienska, grekiska, danska, rumänska och polska regeringarna nämns i detta negativa sammanhang. Betänkandet är otillförlitligt och tendentiöst. Det innehåller åsikter som valts ut för att passa de antiamerikanska antaganden som gjorts redan från början.

Jag vill föreslå följande: För det första bör det betänkande som lagts fram avvisas i sin helhet. För det andra bör tydligt definierade och innehållsrelaterade krav för utarbetande av betänkanden fastställas, så att debatter om så pinsamma dokument som Favabetänkandet kan undvikas i framtiden.

Kathalijne Maria Buitenweg (Verts/ALE). – (NL) Herr talman! Jag är stolt över vad vi har åstadkommit. Först var jag tveksam till hur mycket vi faktiskt skulle kunna få fram, just för att det rör sig om hemliga operationer. Det är sant att vi ännu inte har gått till botten med detta, men delvis tack vare Giovanni Claudio Fava och Carlos Coelho, som jag vill tacka för deras insatser som föredragande respektive ordförande, och deras engagemang har jakten på sanningen tagit fart och pågår nu i flera medlemsstater. Det finns fortfarande personer både inom regeringar men också här i parlamentet som helst skulle vilja stanna bland skuggorna och för dem är betänkandet dåliga nyheter, eftersom det definitivt innehåller fakta om personer som har förts bort från europeisk mark och om flygningar – observera att jag säger flygningar, inte överlämnanden, herr Helmer – via Europa i flygplan som hyrts in av CIA. Betänkandet är även en påminnelse för oss om de utfrågningar där människor har berättat om sina umbäranden och en påminnelse för medlemsstaterna om deras lagstadgade skyldigheter att utreda påstådda kränkningar av de mänskliga rättigheterna, för det är detta som måste göras.

Jag var faktiskt glad över det som Jas Gawronski från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater sa om att betänkandet inte innehåller något nytt. Det håller jag med om. Den stora frågan är dock förstas varför PPE-DE-gruppen röstar emot ett betänkande som endast innehåller redan kända fakta?

Även om det är nyttigt att blicka tillbaka, och jag hoppas att regeringarna någon gång har mod nog att säga att mycket gick fel tidigare, så delar jag också kommissionsledamot Franco Frattinis åsikt att vi också måste blicka framåt. Därför skulle min grupp vilja ha en ny debatt om sex månader med specifika förslag inför framtiden, om hur vi ska hantera utlämningar och diplomatiska garantier framöver, om rättegångar mot påstådda terrorister, om kontroll av underrättelsetjänster och kanske till och med om europeisk kontroll – det är öppet för diskussion – av gränsöverskridande operationer. Jag hoppas att PPE-DE-gruppen då kommer att kunna vara mer än bara en negativ kraft.

Sylvia-Yvonne Kaufmann (GUE/NGL). – (DE) Herr talman! Den kanadensiska regeringen har tagit på sig sitt ansvar, bett Maher Arar om ursäkt och åtagit sig att betala kompensation till honom. Detta visar hur det står till med Europa, humanismens vagga, där inte en enda regering hittills har ansett det nödvändigt att följa Kanadas exempel, inte ens regeringen i mitt hemland, som nu innehar ordförandeskapet i rådet.

Från Berlin får vi i stället höra att samma beslut skulle fattas i dag igen och att någon ursäkt inte behövs. Den attityden fyller mig med obehag. Detta beteende är ovärdigt, skamligt och oacceptabelt. Jag hyser ingen som helst sympati för de politiska maktbarnen i mitt hemland, framför allt inte utrikesminister Frank-Walter Steinmeier, som har vägrat att komma till vårt utskott och över huvud taget inte vill tala om det lidande som Khaled El Masri och Murat Kurnaz har fått utstå. Man gömmer sig bakom den tyska förbundsdagens undersökningskommitté och har inte ens velat komma hit till parlamentet och hålla ett anförande, utan några om och men, om att kriget mot terrorismen inte får vara en ursäkt att kränka de mänskliga rättigheterna, inte för någon, varken för underrättelsetjänster eller politiska beslutsfattare. Ingen i Berlin har ens frågat sig vad de skulle kunna göra för att se till att liknande beslut inte fattas framtiden. Detta förhållande, liksom de genomskinliga partipolitiska manövrer som man nu ägnar sig åt i Berlin i hopp om att kunna hitta en vattentät förklaring till bortförandet av Khaled El Masri och den tortyr som Murat Kurnaz fick utstå under flera år i Guantanamo, gör att jag heller inte hyser någon sympati för ändringsförslag 224 från socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet. Jag skulle vilja fråga ledamöterna i denna grupp exakt vad det är som får dem att begära ett uttalande om att de

tyska myndigheterna inte har haft något att göra med olagliga bortföranden, trots de ännu obesvarade frågorna i fallet El Masri.

Regeringar har en grundläggande skyldighet att utreda alla kränkningar av de mänskliga rättigheterna som begås på deras territorium eller mot deras medborgare. Regeringarna måste visa att de alltid har agerat korrekt och i enlighet med den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och EU:s gemensamma, grundläggande värden. Det är därför vi måste följa Amnesty Internationals och Human Rights Watchs uppmaningar och anta ett betänkande med skarpare formuleringar i dag.

Georgios Karatzaferis (IND/DEM). – (EL) Herr talman! Jag har läst Favabetänkandet mycket noggrant. Det innehåller många sanningar och det måste föredraganden gratuleras till, men vem kan vi klandra för den situation som har uppstått? Situationen uppstod i och med landstigningen i Normandie, och vi godtog alla detta. Vi gav Förenta staterna rätt att bestämma över Europa och så är det än i dag, vilket dessa olagliga flygningar vittnar om. En av tjugo av dessa flygningar skedde till mitt hemland Grekland. När vi berättade detta för Greklands premiärminister brast han i skratt. När den lokala allmänna åklagaren åkte till flygplatsen vägrades han tillträde. Min fråga är: Har Greklands premiärminister tillträde till en sådan amerikansk bas? Har José Manuel Barroso tillträde till basen i Souda? Vi har en stat i staten. Förr eller senare måste vi inskränka amerikanernas bestämmanderätt, som för oss in i en återvändsgränd och gör att vi hamnar i konflikt, dels med Ryssland, där ett kallt krig i praktiken har börjat, enligt vad tidningarna säger, dels med Iran och med Irak. En negativ utveckling har inletts och vi måste stoppa den nu. Vi får inte låta oss nöja med resultaten. Vi måste vidta åtgärder för att skapa ett jämbördigt och harmoniskt förhållande till amerikanerna.

Jean-Claude Martinez (ITS). – (FR) Herr talman! Giovanni Claudio Fava förtjänar beröm för detta betänkande och gör rättvisa åt sin roll som parlamentsledamot.

Under fyra år tilläts CIA-flygplan som transporterade fångar att mellanlanda i länder där människor faktiskt har röstat ja till den europeiska konstitutionen och stadgan om grundläggande rättigheter. Vi har fått höra att ändamålet helgar medlen, men här har medlen, i form av kränkningar av människors värdighet och tortyr, lett till ett ändamål som vi känner alltför väl, nämligen en ökad grogrund för islamister.

Giovanni Claudio Fava har därför lärt oss tre saker. För det första har Förenta staterna eviga ledare, vare sig det handlar om indianer, det kalla kriget eller McCarthyeran. Förenta staterna är Carl Schmitts och Martin Heideggers lärjunge – antingen är man en villkorslös vän eller också en fiende, som Frankrike för tre år sedan. Den andra lärdomen är att de europeiska ledarna å sin sida är barn till Machiavelli och hans tvetydiga språk och till Hanna Arendt och hennes onskans banalitet.

Den tredje lärdomen, som också ingår en strimma av hopp, är att Europa aldrig kommer att försvinna. Europas ledare påminner kanske om lamm, men lamm som kan ge vargarna en match.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

Hartmut Nassauer (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Om vi ska lyckas i kampen mot terrorismen, som är ett av de värsta hoten mot den civiliserade mänskligheten, måste vi kämpa tillsammans, en kamp där också våra underrättelsetjänster måste ingå. Kriget mot terrorismen kan dock bara vinnas om vi värnar om de normer som ligger i rättsstatsprincipen och inte kompromissar med dem så länge kampen pågår. Så mycket måste vara säkert.

Anklagelser om fångtransporter, tortyr och hemliga fångelser har framförts och dessa måste utredas, undersökas och leda till konsekvenser. Detta råder det inget tvivel om och berörda allmänna åklagare har redan börjat vidta åtgärder, men på vilket sätt kan betänkandet bidra till denna process? Rättsligt sett är det en samling misstankar, med formuleringar som ”starka misstankar”, ”synnerligen upprört”, ”kräver att resultaten ... redovisas”, ”beklagat djupt att chefen för Europeiska polisbyrån (Europol) ... har vägrat att höras”, vilket han förresten bestämt nekar till, ”anser det mycket troligt” osv. osv. Detta duger inte. Det är ganska uppenbart att betänkandet inte lever upp till de rättsliga normer som vi själva tillämpar.

Låt oss tala om den viktigaste av de frågor som utretts, nämligen påståendet att hemliga fångelser har funnits i Rumänien och Polen. Betänkandet innehåller inte en tillstymmelse till bevis för detta. Där står

faktiskt ingenting som vi inte redan har kunnat läsa i tidningarna och betänkandet är därför ett totalt fiasko. Närmare bestämt är det tendentiöst, vilket framgår om man läser det och ser på den generella synen på underrättelsetjänsternas arbete. Vi i gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater kommer att rösta för betänkandet endast om balansen i det kan återställs genom ett antal ändringsförslag.

Jan Marinus Wiersma (PSE). – *(NL)* Herr talman! Jag vill gratulera Giovanni Claudio Fava, som jag tycker har klarat sitt uppdrag med glans. I betänkandet dokumenteras på ett bra sätt de många fakta som har kommit fram om olagliga CIA-flygningar och bortföranden, och jag håller med Carlos Coelho om att man inte kan sopa dessa under mattan. Jag vill berömma honom för hans sätt att leda utskottet. Fakta talar för sig själva, men lämnar också frågor obesvarade. Hur mycket visste medlemsstaterna om de olagliga verksamheterna? Även om de medlemsstater som var beredda att föra en dialog med utskottet inte kunde besvara alla frågor så försökte de i alla fall. Det fanns andra som helt sonika har vägrat att kommunicera med utskottet. Nu är det upp till rådet att reagera på betänkandet. Som talmannen nämnde nyss kan det mycket väl hända att rådet saknar befogenhet när det gäller underrättelsetjänster, vilket medlemsstaternas regeringar inte gör och i ännu mindre utsträckning de nationella parlamenten. Ytterligare efterforskningar krävs, och detta är också den viktigaste frågan till rådet, som vi uppmanar att fortsätta att undersöka och kontrollera om fördragets artiklar 6 och 7 påverkas. Jag är helt enig med kommissionsledamot Franco Frattini om att det är hög tid att vi ser över hur våra egna underrättelsetjänster är organiserade, framför allt den demokratiska kontrollen av dem. Bättre förfaranden för användning av vårt lufttrum måste också införas på EU-nivå. Detta är trots allt även en debatt om kampen mot terrorismen, särskilt hur detta krig ska föras med andra medel än amerikanernas. Detta handlar mindre om att kritisera USA än om att bekräfta våra egna värden, våra egna rättesnören i kampen mot terrorismen. När allt kommer omkring kommer alla medborgares rättssäkerhet i första rummet.

Sophia in 't Veld (ALDE). – *(NL)* Herr talman! Först och främst är inte detta något utslag av anti-amerikanism. Jag vill påminna alla om att det var de amerikanska medierna som satte bollen i rullning efter att uppgifter läckt ut från den amerikanska underrättelsetjänsten, och att det var den amerikanska kongressen och amerikanska domstolar som satte gränserna för president Bushs politik. Ärligt talat önskar jag att vi vore lika kritiska här i Europa. Vårt problem är inte USA utan våra egna europeiska regeringar som kände till vad som pågick här. Detsamma gäller faktiskt också Natos generalsekreterare Jaap de Hoop Scheffer, vars ovilja att yttra sig jag beklagar djupt. Rådet bör ha modet att inleda en egen undersökning på grundval av artikel 7 så att de europeiska medborgarna äntligen får lite svar. Det är trots allt så att vi här i parlamentet inte har kunnat styrka anklagelserna med solida rättsliga bevis, men vi är ju faktiskt ingen domstol. Nu har dock Europas regeringar en moralisk plikt att besvara de frågor som hittills har förblivit obesvarade. Anklagelserna är ju oerhört allvarliga och jag hoppas därför att betänkandet får bredast möjliga stöd i dagens omröstning.

Bogusław Rogalski (UEN). – *(PL)* Herr talman! Den stora europeiska häxjakten är över. Länder som Storbritannien, Italien, Polen och Förenta staterna har fått sina goda namn brända på bål.

Betänkandet om CIA:s påstådda användning av hemliga fångelser är tendentiöst och otillförlitligt. Det bygger på halvsanningar, antaganden och påståenden. Det innehåller långtgående slutsatser, som det i många fall saknas bevis för. I betänkandet blir flera länder trots detta dömda och dragna i smutsen, just för att de deltagit aktivt i kriget mot terrorismen tillsammans med Förenta staterna. Utskottets arbete har inte bevisat någonting. Det enda man har gjort är att fördöma alla som har satt våra familjers och länders säkerhet framför den förmenta skada som tillfogats terrorister.

Vi får inte glömma bort att terrorister varken erkänner rättigheter, fördrag eller konventioner. Paradoxalt nog ger dagens betänkande grönt ljus för terrorismen. Det demonstrerar att EU i den nya religionen mänskliga rättigheters namn är berett att skydda terroristernas mänskliga rättigheter mer än sina egna medborgare. Det enda skälet till allt detta är den osunda anti-amerikanism som breder ut sig här i parlamentet.

Betänkandets nuvarande utformning komprometterar oss i EU-medborgarnas ögon, samma medborgare som förväntar sig att vi ska värna om deras säkerhet, inte behandla misstänkta terrorister med silkesvantar. De rådande fördomarna och den bristande föreställningsförmågan i Europa har gjort oss till gisslan. Betänkandet bör förkastas. Terrorismen utgör ett globalt hot som bara kan hanteras genom transatlantiskt samarbete.

Enade vi stå, som amerikanerna sa efter den 11 september.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Herr talman! Favabetänkandet har innan vi ens har röstat om det och tvärt emot vad många väntade sig redan fått en katalysatoreffekt av hittills okända och oklara dimensioner.

Murar och ögonbindlar försvinner successivt och sanningen blomstrar. Europaparlamentets tillfälliga utskott, som många först var starkt kritiska till, har med råge överträffat förväntningarna. Bland annat och tack vare deltagandet av många andra aktörer som vill gå till botten med denna fråga har arbetet under det gångna året haft samma effekt som när korken åker ur en champagneflaska som har skakats alltför länge.

Denna metafor skulle verkligen ha varit trevlig och bra om det inte vore för att flaskan inte innehåller god champagne, utan snarare en farlig kombination av försumlighet, oansvarighet, brottslig medverkan och framför allt kränkningar av de värden och principer som vi hävdar att EU bygger på.

Arbetet kan därför inte stoppas nu. Tvärtom, det är nu vi måste lägga allt krut på att gå till botten med detta, vad som än händer. Detta måste ske på minst tre nivåer, nämligen genom att inrätta undersökningskommittéer i de nämnda ländernas parlament, däribland mitt hemland Spanien, genom att bistå och underlätta de allmänna åklagarnas arbete och slutligen genom att för Europaparlamentets räkning övervaka utvecklingen inom ramen för den stående dagordningen för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor liksom underutskottet för mänskliga rättigheter.

Jens Holm (GUE/NGL). – Herr talman! Den 18 december 2001 står fembarnspappan Ahmed Agiza och väntar på bussen i Karlstad i Sverige. Han hade varit på kurs i svenska. Dagen efter sitter han i en kall isoleringscell i Kairo i Egypten. Han har torterats och förnedrats, både vid bortförandet i Sverige och i Egypten. Detta skedde för över fem år sedan. Ahmed Agiza sitter fortfarande i fångenskap i Egypten.

Ahmed Agiza hade lika gärna kunnat heta Muhammed Al Zari, Abu Omar, Khaled El Masri eller som någon annan av alla de fångar som fångslats och torterats av CIA, ofta i samarbete med medlemsländerna.

I detta betänkande dokumenterar vi 1 245 fall av illegala CIA-flygningar, illegala överföringar och mängder av tortyr och övergrepp. Detta är ett betänkande som kräver rättsliga utredningar i de länder som inte har inlett sådana, till exempel mitt eget hemland Sverige, och kompensation och rättvisa för de drabbade. Betänkandet kräver också att fånglägret Guantánamo skall stängas.

Jag vill avsluta med att säga att mänskliga rättigheter är universella och okränkbara. Betänkandet visar att de måste återerövas varje dag.

Johannes Blokland (IND/DEM). – (NL) Herr talman! När parlamentet i december 2005 beslutade att inrätta ett tillfälligt undersökningsutskott protesterade jag kraftigt, eftersom Europarådet redan höll på med en oberoende utredning. Vad har över ett år av utfrågningar och undersökningar gett? Efter 130 utfrågningar och en mängd misstag har undersökningsutskottet lyckats komma fram till föga mer än vad Dick Marty gjorde ensam för Europarådets räkning. Vore det möjligt att göra en jämförelse mellan kostnaderna för det tillfälliga utskottet för CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar och kostnaderna för Dick Martys utredning?

Ett tillfälligt undersökningsutskott kan inte tvinga medlemsstaterna, Europol och Nato att samarbeta. Det kommer inte att få någon information utöver vad det redan har. En medlemsstats beslut att inte samarbeta i utredningen bör inte leda till att den staten misskrediteras. Förslaget att ta ifrån medlemsstaterna deras rösträtt i rådet som ett straff för samarbetet med CIA är förkastligt. Det är dags att EU och Förenta staterna bekämpar terrorismen med gemensamma krafter. Eftersom förutsättningen för detta är ömsesidigt förtroende är det dags att vi börjar verka för det.

Andreas Mölzer (ITS). – (DE) Herr talman! Det verkar som om alla medel är tillåtna i kriget mot terrorismen och det är tydligt att inga rättigheter är heliga. EU borde ha gjort ett öppet uttalande när vi fick kännedom om de omänskliga förhållandena och tortyren i utlokaliserade amerikanska fångelser, och vi borde också ha bjudit lite motstånd när CIA började med sina olagliga verksamheter i EU:s medlemsstater.

Detta var inte bara en kränkning av de värden vi skryter så mycket med, utan vi stod bara och tittade på, eller till och med deltog, då internationell rätt och mänskliga rättigheter kränktes. Och nu ska de europeiska skattebetalarna betala för de missgärningar som världens självutnämnda polis USA gjort sig skyldigt till.

Denna återgång till de mänskliga rättigheternas stenålder tycker jag är en stor skam för EU. Vi får inte låta oss reduceras till USA:s viljelösa hantlangare, och än mindre betala för USA:s aggressiva politik. Jag menar därför att det är hög tid för ett öppet uttalande från EU och en ursäkt till offren.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – S-au emis până acum păreri că acest raport are tendința de a prezenta puncte de vedere negative despre Statele Unite ale Americii sau despre serviciile secrete. Eu cred că, datorită faptului că majoritatea afirmațiilor se bazează pe supoziții și nu pe fapte clare sau dovezi, este un raport care exprimă până la urmă poziții care aduc prejudicii țărilor membre și implicit Uniunii europene ca ansamblu.

Unul dintre principiile de bază ale Uniunii Europene este apărarea drepturilor omului. Este adevărat că președintele Bush a declarat că au existat zboruri care au transportat persoane și că au existat centre de detenție, dar nu a făcut nicio precizare clară referitoare la locația acestor activități. Mi se pare exagerat să încercăm să ne acuzăm noi înșine fără a avea nicio dovadă în acest sens.

Apărarea drepturilor omului este o obligație a tuturor statelor membre. Aceeași obligație există însă și în ceea ce privește asigurarea securității cetățeanului. Este normal să se facă anchete atunci când există suspiciuni în acest sens, așa cum România a făcut, dar nu cred că este normal să se considere că aceste anchete au fost superficiale dacă nu s-a ajuns la o anumită concluzie dorită neapărat de cineva. Cred că trebuie să ne respectăm reciproc ca democrații și instituții parlamentare.

Consider incorect ca despre România să se vorbească în subcapitolul *Secret detention facilities*, neexistând nicio dovadă în acest sens, sugerându-se astfel o presupusă încălcare a drepturilor omului, în vreme ce despre alte țări, în conformitate cu articolul 150 din raport, să se vorbească despre existența cazurilor din capitolul *Extraordinary rendition*. Cred că este o dovadă a unei abordări incoerente.

Raportul are un număr mare de inexactități. Amendamentele Grupului PPE/DE corijează doar o parte din ele, dar schimbă mesajul politic într-unul constructiv, de eliminare a acuzațiilor nefondate și de prevenire pe viitor a unor eventuale cazuri similare.

Martine Roure (PSE). – (FR) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera Giovanni Claudio Fava till det mycket grundliga arbete han har gjort under ett års tid och även tacka Carlos Coelho för hans opartiska ordförandeskap.

Många EU-medlemsstater har inte lyckats fullgöra sin skyldighet att främja och skydda de mänskliga rättigheterna, och vi måste ta vara på den möjlighet vi har fått att äntligen se till att våra uttalanden om mänskliga rättigheter följer de praktiska åtgärder som vi vidtar inom detta område.

Det handlar också om att visa att Europaparlamentet, som måste förbli opartiskt och oberoende, är starkt, och här kan Favabetänkandet vara ett gott exempel. Jag uppmanar Europaparlamentet att systematiskt uppmärksamma alla kränkningar av de mänskliga rättigheterna. Vi måste kunna uttrycka oss fritt och vi måste visa att vi är opartiska.

Detta noggranna arbete har inte skett förgäves, eftersom undersökningarna har genomförts i flera medlemsstater och allmänheten har varit medveten om vad som står på spel. Vi får inte glömma att vi har ett ansvar gentemot våra väljare. Frigivningen av Abu Omar nyligen och hans redogörelse för den tortyr och de övergrepp han har utsatts för visar att Giovanni Claudio Favas arbete inte har varit förgäves. Vi måste fortsätta denna kamp för att få fram sanningen i varje enskilt fall.

Vi måste slutligen sända ett kraftfullt budskap till alla myndigheter som ansvarar för underrättelsetjänster för att få dem att förstå att sådana här händelser inte längre kan inträffa utan att Europaparlamentet reagerar.

Jeanine Hennis-Plasschaert (ALDE). – (NL) Herr talman! Vi som har valts till ledamöter av Europaparlamentet är skyldiga att respektera och skydda våra gemensamma demokratiska värden, rättsstatsprincipen, mänskliga rättigheter och grundläggande friheter. Det är detta vi talar om i dag, om europeisk demokrati, där lagstiftningen ska ses som den högsta makten. Varken mer eller mindre. Det säger sig självt att samarbete inom eller godkännande av programmet för extraordinära överlämnanden och hemliga fängelser, antingen det sker underförstått eller öppet, medvetet eller omedvetet, inte är förenligt med det som vi alla har enats om genom internationell och nationell lagstiftning. Låt det inte råda något tvivel om att skyldigheten att respektera, skydda och främja de mänskliga rättigheterna alltid är bindande. Terrorism måste och kan också bekämpas och besegras med lagliga medel. Det är oacceptabelt att godtyckligt offra eller begränsa de mänskliga rättigheterna, då detta är att spela terroristerna i händerna,

varken mer eller mindre. Det är därför olämpligt att låta partipolitiska eller nationella intressen dominera i denna fråga eller förfalla till antiamerikanism. Som Sophia in 't Veld sa erkände amerikanerna öppet sina egna illgärningar för en tid sedan.

EU:s trovärdighet står på spel. Detta handlar om kollektivt ansvar, och rådet bör därför ta sitt eget ansvar. Herr rådsordförande! En begränsning i fördragen duger inte som ursäkt.

Eoin Ryan (UEN). – (EN) Herr talman! Vissa hävdar att vi alla bör stödja detta betänkande, eftersom vi annars inte står upp för de mänskliga rättigheterna. Jag måste säga att jag inte på något sätt håller med om detta. Jag motsätter mig flygningar med extraordinära överlämnanden överallt, men jag kan inte stödja detta betänkande, eftersom jag anser att många av slutsatserna är politiskt motiverade.

Låt oss vara tydliga. Vi talar om slutsatser och inte om rön. Detta är inte ett betänkande som grundas på bevis. Till exempel så är hänvisningen till 147 misstänkta flygningar till Irland eller 300 flygningar till Tyskland helt ogrundad. Om dessa slutsatser lades fram inför domstol som faktiska bevis, skulle de slängas ut från domstolen, eftersom de skulle anses både oriktiga och spekulativa.

Europaparlamentet bör ha i åtanke att mycket i detta betänkande är slutsatser och inga rön. Att man i ett betänkande drar slutsatsen att alla CIA-flygningar bör förbjudas till Irland, men inte till någon av de andra 26 medlemsstaterna, visar på bristande perspektiv och är ett annat tydligt exempel på hur politiskt motiverat betänkandet har blivit. Man blickar inte framåt med detta betänkande. Man missar till och med att efterlysa en granskning av den sextio år gamla Chicagokonventionen angående internationell civil luftfart. Jag har dock ett ändringsförslag om det.

Vissa säger att vi bör återkomma om sex månader med förslag. Om vi har förslag bör de finnas med i betänkandet redan i dag. Jag anser att betänkandet är fullt med slutsatser men inga rön, så tyvärr kommer jag att rösta emot det.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL). – (ES) Det är nu upp till medlemsstaterna att komplettera denna utredning. Jag hoppas att min regering, den spanska regeringen, inte kommer att hindra inrättandet av en undersökningskommitté i det spanska parlamentet, för att bland annat undersöka de direkta flygningarna mellan de amerikanska baserna i Rota, Morón och Torrejón och Guantanamo, och spanska polisens eventuella inblandning i förhör i Guantanamo under José María Aznars regering. Denna utredning behövs därför.

Jag har förstått att vissa ledamöter motsätter sig Favabetänkandet. Det är samma personer som stödde Irakkriget, detta olagliga och omoraliska krig som har lett till en mindre rättvis och mindre säker värld. CIA:s långa arm skyntar fram, även i vissa anföranden, vilket jag förstår, men dessa ledamöter måste inse att det är en annan debatt vi håller nu. Vi talar om att använda lagstiftningen, om att använda internationell rätt i kampen mot terrorismen.

Jag beklagar därför att vissa anföranden utnyttjas till att svärta ned detta fantastiska betänkande.

Nils Lundgren (IND/DEM). – Herr talman! Föredragande Fava har levererat ett vinklat och, enligt min uppfattning, dåligt betänkande, men i denna debatt om CIA-flygningarna är vi för en gångs skull inne på ett område där EU skall utöva inflytande. I EU:s medlemsländer måste mänskliga rättigheter respekteras. Kampen mot terrorism får inte leda till att vi ger upp den respekten och börjar likna dem som vi skall bekämpa.

Det är sant att USA under president Bush har börjat bryta mot grundläggande regler för det civiliserade samhället. CIA-flygningar och hemliga fångelser är bara en del av denna skrämmande utveckling. Det är förfärande att EU-länder, däribland mitt eget hemland Sverige, har medverkat. Dessa medlemsländer ursäktar sig med att de har fått diplomatiska garantier för att de som utlämnas inte kommer att torteras, att deras skuld kommer att prövas i en rättvis rättegång och att de inte kommer att dömas till döden. All erfarenhet visar att sådana garantier inte är något värda. Tortyr och orättvisa rättegångar är standard i många länder. Skam över dem som fortsätter att medverka till detta!

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Arbetet i detta utskott och Claudio Favas betänkande, oavsett hur varje medlemsstat där behandlas, väcker enligt min åsikt ett par grundläggande frågor.

Den första är om allt är tillåtet när man bekämpar det fenomen som verkligen drabbar vårt samhälle, nämligen fenomenet med terrorism. Vad vi måste vara säkra på är om vi vill bygga ett EU som är en

rättslig gemenskap, där vi utarbetar lagar med skyldigheten att följa dem och inom ramen för vilka de mänskliga rättigheterna respekteras och skyddas, eller om vi vill inta den ståndpunkten – och detta är den andra frågan – att det rättsliga område och det område med värderingar som vi vill bygga ska och kan vara förenligt med en vänskaplig och balanserad förbindelse med Förenta staterna, som är en aktiv och positiv partner för Europeiska unionen inom ramen för den transatlantiska förbindelsen.

Svaret måste vara ja, för när vi med lagen på vår sida bekämpar terrorismen, som utgör ett lika stort hot mot oss alla, måste vi alla också agera i lika hög grad.

Jag vill göra två påpekanden om Favas betänkande. Trots hans outtröttliga arbete anser många ledamöter i detta parlament att betänkandet inte tillför något till andra rapporter, som till exempel rapporten från Europarådet eller viss information som förekommit i pressen. En grundläggande slutsats kan dras. Trots att vi har en europeisk samordnare för kampen mot terrorism och en hög representant för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken har Europeiska unionen inga befogenheter på detta område, eftersom de ligger hos medlemsstaterna. Jag anser att Europeiska unionen på detta område måste ta ett beslutsamt och bestämt steg i rätt riktning för att lösa dessa brister.

Jag avslutar med att säga att det finns ledamöter i detta parlament som genom att slå hammaren mot väggen, eller genom att tro att de gör det, tror att de spikar. Det är beklagligt att människor tar varje tillfälle i akt att fördöma det rättsliga ingenmanslandet i Guantanamo, som vi uppenbarligen inte samtycker till, men samtidigt förblir olycksbådande tysta när det gäller den regim som verkligen skadar Kuba, det vill säga Castro-regimen. Denna tystnad vittnar om dubbelmoral och om ett beklagligt moraliskt förfall.

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EN) Herr talman! Anmärkningsvärt nog är det hittills endast Förenta staternas samt Bosnien och Hercegovinas regeringar som officiellt har erkänt att de kände till deltagandet i de hemliga CIA-överlämnandena och CIA-flygningarna – det är allt! Man måste därför fundera på huruvida Europeiska rådet och medlemsstaterna kommer att fortsätta att sticka ner huvudet i sanden i händelse av att president Bush infriar sitt löfte att fortsätta att använda samma illegala operationer närhelst eller varhelst han anser det lämpligt.

För att undvika att detta eller liknande illegala aktiviteter ska ske i framtiden, måste praktiska åtgärder vidtas nu. Rådet borde officiellt fördöma dessa aktiviteter och utreda den egna vetskapen och det egna deltagandet samt medlemsstaternas. Kommissionen borde undersöka alla överenskommelser och avtal med militär och underrättelsetjänst i tredjeland för att försäkra sig om att de respekterar de mänskliga rättigheterna och de grundläggande rättigheterna. Medlemsstaterna borde genomföra officiella utredningar om de CIA-flygplan som landade på deras territorier, sätta underrättelsetjänstens agerande under regeringarnas demokratiska kontroll och instruera myndigheterna på flygplatserna att kontrollera alla misstänkta privata flygningar.

Slutligen borde Europaparlamentet presentera sitt betänkande vid Europeiska rådets nästa möte och be att man på rådets dagordning lämnar utrymme för en diskussion om slutsatserna och rekommendationerna i betänkandet.

Ingen i denna kammare bör vara antiamerikansk eller proamerikansk, försvarare eller förtalare av något speciellt europeiskt land eller någon speciell europeisk regering. Vi är alla proeuropeiska; vi är ledamöter av Europaparlamentet och i egenskap av sådana är vi skyldiga att upprätthålla europeiska värderingar och lagar gentemot alla som överträder dem – vän, fiende eller till och med vi själva. Med detta betänkande har parlamentet fullgjort sin plikt gentemot EU:s medborgare. Det åligger nu rådet och medlemsstaterna att göra detsamma.

(Applåder)

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Herr talman! Flera ledamöter, bland dem Salafranca, har betonat hur mycket detta betänkande har fört fram i ljuset, och därför förtjänar Carlos Coelho och Claudio Fava ett särskilt tack för deras och deras utskotts arbete.

Det är beklagligt att många ledamöter – merparten av dem tyvärr från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater – beter sig som småpojkar som vill ha shorts på sig på vintern och hävdar att det inte är kallt, trots att marken är täckt med snö.

Det är med ett sådant dumt beteende som många fortsätter att försöka hindra det politiska arbetet i detta utskott, genom att försöka att genom missriktad lojalitet skydda de som i grunden har varit delaktiga när det har gällt att hjälpa till att föra bort människor och inrätta hemliga fängelser. Även om vi inte har

bevisat detta anser jag att detta är något som bevisen gjort så tydligt att det är svårt att bortse från dessa händelser eller bemöta dem med argument om att de inte har inträffat. Det har hänvisats till förmodade rättigheter som måste beviljas. Jag anser att vi här och nu måste klargöra att alla mänskliga och grundläggande rättigheter, i alla stater, måste vara av intresse för Europeiska unionen.

Umberto Pirilli (UEN). – *(IT)* Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill nämna att rätten till liv och människans okränkbara värdighet, vilka finns i den mer högstämnda delen av Favabetänkandet, är en absolut värdering som vi alla tror på och är beredda att kämpa för.

Fava går dock längre och blir en ensidig undersökningsledare: han beviljar terrorister denna rätt men inte de hemliga agenter som anklagats och arresterats i Milano av en domare som nekat chefen för den italienska underrättelsetjänsten, general Pollari, rätten till försvar, eftersom han avlog hans begäran om att få kalla den tidigare regeringschefen Silvio Berlusconi och den nuvarande regeringschefen Romano Prodi som vittnen.

Fava kritiserar, fördömer och beklagar sig över alla regeringar i Europa, utöver USA:s regering. Det spelar ingen roll för Fava att en hemlig underrättelseoperation och att angreppet på en terrorists rätt till mänsklig värdighet kan ha förhindrat ett upprepande av tragedin med World Trade Center. I betänkandet kritiserar, beklagar och fördömer han alla Europas regeringar, oavsett om de står till höger eller vänster, såväl som Europarådet självt, för att vara skyldiga till att ha varit i maskopi med och ha underställt sig den hatade fienden George W. Bush.

Kan det vara så att det bara är Fava som har rätt och att domarna i endast tre länder – Italien, Spanien och Tyskland – är hjältarna i detta betänkande? Ändå har den italienska mitten-vänsterregeringen under Romano Prodis ledning ifrågasatt dokumenten – de dokument som den allmänna åklagarmyndigheten i Milano utarbetat – vid författningsdomstolen i syfte att skydda statshemligheter. Enligt Fava har endast terrorister rätt till försvar. General Pollari, chefen för den italienska underrättelsetjänsten, borde inte försvara sig: han är skyldig. Han kan dock inte avslöja att Abu Omar, en misstänkt CIA-agent, hämtades för att skyddas från en säker död, till den grad att han inte fördes tillbaka till Guantanamo utan sändes tillbaka till sitt eget land, och nu är fri. Abu Omar är en CIA-spion. General Pollari har rätt, men det spelar ingen roll. Människorättslagstiftningen har överträtts och det kan inte tolereras, inte ens om det skett för att rädda människoliv och garantera medlemsstaternas säkerhet.

Juristen Salvatore Pugliatti, som är en stor mentor för mig, brukade säga att lagar är kvinnliga och kan kränkas, medan juridiken är manlig och inte kan kränkas. Vi står på juridikens sida och inte på lagarnas.

Charles Tannock (PPE-DE). – *(EN)* Herr talman! Jag var emot det tillfälliga utskottet från första början. Det har visat sig vara en kostsam manöver. Vi har inga siffror, men jag uppskattar kostnaden till mer än 1 miljon euro. Det har kopierat senator Martyrs insatser i Europarådet och har inte åstadkommit något väsentligen nytt som inte redan var offentligt känt. Tyvärr kan inte vänstern och liberalerna motstå tillfället att drämma till Nato och Förenta staterna, som trots sina misstag, förblir en demokrati som delar våra europeiska gemensamma värderingar och är vår bundsförvant i kampen mot den världsomspännande terrorismen.

Favabetänkandet innehåller många påståenden och anklagelser, men få bindande bevis. Oundvikligen kan vissa misstag och övergrepp ha skett, men jag anser att det inte finns någon systematisk amerikansk politik för extraordinära överlämnanden till illegal tortyr av tillfångatagna personer i tredjeländer, eller några bevis för förekomsten av CIA-fångläger i Rumänien eller Polen. Där det finns bevis för missgärningar, såsom i Italien, har de nationella rättsystemen trätt in och åtal har väckts. Att överlämnanden av illegala stridande terroristmisstänkta i sig har skett på EU:s territorium har bevisats, men om tortyr inte förekommit är de inte nödvändigtvis illegala enligt internationell lag, och diplomatisk försäkran till medlemsstaterna ger faktiskt skydd vid utlämning till tredjeländer.

Med betänkandet försöker man också utvidga Europaparlamentets maktbefogenheter till områden såsom säkerhet och kamp mot terrorism, vilka egentligen tillhör de nationella parlamentens och regeringarnas ansvarsområden. Jag tycker särskilt illa om begäran att den brittiska regeringen ska utöka sitt konsulära skydd till tidigare invånare i Storbritannien som inte hade besvärat sig att bli medborgare, utan i stället valt att resa till farliga delar av världen. Detta strider mot alla traditionella skyldigheter och rättigheter för medborgarskap i våra medlemsstater. Slutligen är krav på sanktioner enligt artiklarna 6 och 7 mot medlemsstaterna enligt min åsikt helt oacceptabla.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Herr talman! Jag vill framföra mitt varma tack till Claudio Fava och Carlos Coelho för deras utmärkta arbete. Det har visat att ett antal människor förts bort från europeiskt territorium av amerikanska organ, och detta är enligt min åsikt helt klart olagligt. Inte så mycket har avslöjats som man faktiskt kunde ha väntat sig, men det beror på den fördunklingstaktik som inte bara USA praktiserat, utan också många EU-regeringar. Enligt vad jag hör är ett antal parlamentsledamöter i dag återigen mer intresserade av att få igång dimgeneratorn, än att lägga fram fakta i ärendet.

Om jag får gå över till mitt eget land, Österrike, handlar detta betänkande verkligen ”bara” om bortförandet av icke-österrikare utanför österrikiskt territorium, men det handlar inte om människors rättigheter som medborgare, utan om deras rättigheter som människor! Faktum är att om människor förs bort och överlämnas till ”rättsliga myndigheter” som man vet använder sig av tortyr, vissa av dem i hög grad, då är det skandalöst att EU-regeringarna inte ingriper och ser till att rättvisa skipas, oavsett om personerna i fråga är medborgare i de stater där de styr eller inte, för de är hur som helst människor som bor lagligt i våra europeiska länder.

Jag anser också att något är mycket problematiskt när ett antal regeringar helt enkelt underlåter att reagera, och när ett antal nationella parlament inte tar sitt åtagande på allvar när det gäller att gå till botten med vad som skett. Jag anser att parlamentet gjorde rätt i att inrätta detta utskott, för därigenom bekräftas att vi här i kammaren försvarar de mänskliga rättigheterna och de regler som är nödvändiga för att dessa rättigheter ska erkännas och tillämpas i praktiken i Europa. Detta är utskottets poäng, och det är den slutsats som dras i betänkandet.

(Applåder)

Olle Schmidt (ALDE). – Herr talman! CIA-utskottet har *inte* varit en domstol. Betänkandet är *inte* en attack mot USA eller antiamerikanskt. De som säger det har fel, också Charles Tannock. Alltför många kolleger verkar vara beredda att sluta både ögon och öron för de övergrepp som har skett. Alltför många tillfälligheter, indicier och rena bevis säger oss att det har skett upprepade brott mot grundläggande mänskliga rättigheter i kampen mot terrorismen – och detta på europeisk mark. Ni som förnekar detta bör bevisa motsatsen.

I mitt hemland Sverige vet vi vad som har hänt. Två egyptier har deporterats från landet med hjälp av CIA och den svenska regeringen. Kritiken mot Sverige är helt riktig och skall inte mjukas upp som Inger Segelström föreslår.

Låt oss lära inför framtiden och stärka EU:s möjligheter att agera för mänsklig värdighet med stöd av artiklarna 6 och 7 i fördraget. Terrorismen skall bekämpas, men den skall bekämpas med rättsstatens medel.

Ewa Klamt (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! I dag, efter ett år av utfrågningar och frågor, avslutar vi arbetet i det tillfälliga utskottet om CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar. Vad som kommer att vara avgörande, som gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater ser det, är huruvida vi i dag kommer att rösta om detta betänkande utifrån fakta och bevis, eller om misstankar och antydningar kommer att vara förhärskande.

Det är därför som vi i gruppen för Europeiska folkpartiet inte kommer att rösta för att betänkandet ska antas, om man där fortsätter att hänvisa till frågor som vi inte har fått i uppdrag att överväga, om man i betänkandet, förutom att inta en obalanserad syn på enskilda medlemsstater, också hänger sig åt grundlösa antaganden om befintligheten av hemliga fångelser på EU:s territorium, om betänkandet innehåller obevisade påståenden, generaliseringar och tendentiösa insinuationer och kräver oproportionerliga åtgärder mot vissa medlemsstater, till exempel hävandet av ett av dessa länders rätt att rösta i rådet, och slutligen om man i betänkandet beskriver verksamheten i underrättelsetjänsterna som kriminell till sin natur.

Det finns en sak som jag vill klargöra och det är att vi i stort sett kan leva med Favas ursprungliga betänkande. Om dagens omröstning för oss tillbaka till denna text, om Fava godkänner de ändringsförslag vi lagt fram till förmån för objektiviteten och klargörandet, så kommer vi i kammaren i dag med bred majoritet att kunna nå ett balanserat resultat, något som innebär en tydlig röst för vår förståelse av rättsstatsprincipen och för försvaret av våra grundläggande rättigheter och friheter, medan vi också visar att vi har tagit oss an vårt ansvar för att genomföra en objektiv undersökning.

Jag vill dock i lika hög grad klargöra att vi inte kommer att kunna stödja betänkandet om föredraganden ignorerar våra viktigaste ändringsförslag.

Elena Valenciano Martínez-Orozco (PSE). – (ES) Det som skett är oerhört allvarligt och vi får inte låtsas att så inte är fallet. Tvärtom måste medlemsstaternas och EU:s ledare undersöka, klargöra och förklara för medborgarna i vilken utsträckning varje part är ansvarig.

De olagliga CIA-flygningarna, även om de i sig är uppenbart olagliga, var endast ett instrument i ett grymt och fullständigt olagligt system med interneringar, förhör, tortyr och försvinnanden. Det går inte att bortse från att det finns omfattande bevis för att göra en politisk bedömning som förbehållslöst fördömer den omfattande operation som utarbetades av Bush-regeringen och i större eller mindre utsträckning fått stöd av vissa europeiska ledare.

Kan det finnas något större hyckleri än att fördöma Guantanamo här i kammaren, att kräva att det ska stängas, och sedan sända poliser för att förhöra fångarna? Kampen mot terrorism kommer att fortsätta att vara en av EU:s prioriteringar, och vi kommer att behöva samarbeta i största möjliga utsträckning med vår nordamerikanska allierade, men det kommer endast att vara möjligt om det finns en ömsesidig tillit och en fullständig respekt för rättsstatsprincipen.

Parlamentet måste sända ett kristallklart budskap. Europa har redan lärt sig en läxa beträffande tortyr, interneringar utan garantier, förföljelse och koncentrationsläger. Det är mot bakgrund av dessa plågsamma erfarenheter som vi har skapat demokratiska regler och internationell rätt och vi tänker inte avstå från dem, inte ens till förmån för den globala säkerheten. Det som i dag står på spel är inte Bush-regeringens trovärdighet, vars antiterroriststrategi har misslyckats. Det är vår trovärdighet. Det är vår trovärdighet det handlar om.

Henrik Lax (ALDE). – Herr talman! Kolleger! Utskottet har mycket väl lyckats rekonstruera den verksamhet som CIA med medlemsstaternas aktiva eller passiva medverkan utfört på EU:s territorium. Vi vet till exempel att samma flygplan gjort 99 flygningar mellan Frankfurt och Asjchabad i det totalitära Turkmenistan. Afghanistan, Azerbajdzjan, Egypten, Jordanien och Libyen har också varit viktiga destinationer. President Bush har erkänt att det funnits hemliga fångelser utanför USA.

I medlemsstaterna sker en självrannsakan med interna utredningar. Det som för ett år sedan bara var otydliga antydningar har nu fått tydliga konturer. Det är en stor framgång. Klarar vi inte av att bekämpa terrorismen med lagliga medel, kan vi inte heller fungera som exempel för andra. Detta är viktigt, vi måste uppnå en bättre balans mellan samhällets krav på säkerhet och den enskilda människans rättigheter. Kampen mot terrorismen kan inte vinnas genom att offra skyddet för mänskliga rättigheter, något som terroristerna vill uppnå.

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). – (EL) Herr talman, mina damer och herrar! USA är en god vän till Europa, Europeiska unionen och varje enskild medlemsstat.

Detta enorma land är i centrum för den internationella terrorismen och det är bara naturligt att detta land också har den centrala rollen när det gäller att bekämpa terrorismen. USA gör misstag och vår kritik handlar om dessa misstag. Det är inte för att vi inte stödjer USA:s ansträngningar att bekämpa terrorismen. Det är fel att tro att vår kritik av vissa CIA-insatser innehåller ett mått av amerikafientlighet. Det vore ett enormt misstag om Europaparlamentet, i syfte att försöka undvika risken att missförstås som amerikafientligt, ignorerade kränkningar av de mänskliga rättigheterna, kränkningar av internationell rätt och överträdelser av de principer och värderingar som Europeiska unionen bygger på.

Hur som helst händer det som har rapporterats till kommissionen. Fakta finns. Guantanamo finns. Extraordinära överlämnanden sker. Illegal internering sker. Är detta inte kränkningar av de mänskliga rättigheterna? Vad vill ni? Att Europeiska unionen ska komma och säga ”Eftersom ändamålet helgar medlen accepterar vi dessa kränkningar”? Nej, vi kommer inte att vara medbrottslingar till denna inställning.

När allt kommer omkring innehåller Favas betänkande slutsatser baserade på fakta. Det finns dock felaktigheter och slutsatser som inte helt och hållet bestyrker dessa fakta. Det innebär dock inte att Fava i sitt betänkande på det stora hela inte lägger fram problemet i dess rätta proportion. Därför tänker jag personligen rösta för detta betänkande, särskilt om Fava och de övriga godkänner de grundläggande ändringsförslagen.

Ana Maria Gomes (PSE). – *(PT)* Jag vill gratulera Claudio Fava till detta betänkande, som räddar parlamentets heder och Europas trovärdighet, när så många regeringstjänstemän och politiker avfärdar det med förevändningen att de inte har sett något, inte vet något och inte har gjort något för att hjälpa de allierade i kampen mot terrorismen.

I detta betänkande beskrivs i detalj den bristande kontroll vid de europeiska flygplatserna som gjort det möjligt för CIA att använda sig av en flotta med privata flygplan för vad som kallas ”extraordinära överlämnanden”. Av betänkandet framgår att amerikanska militärflygplan också använts för illegala transporter av fångar, åtminstone till Guantanamo, och att dessa plan stannade vid flygplatser och militärbaser på europeiskt territorium, vars anläggningar sedan användes som tillfälliga interneringscentrum med operationer som ”Enduring Freedom” som täckmantel.

De europeiska regeringarna godkände inte bara, medvetet eller inte, sådana transporter, äventyrade säkerheten i sina länder och Europa och undergrävde de tjänster som har ansvar för att garantera denna säkerhet, utan de svärtade också ned de europeiska militära institutionernas goda namn och gjorde dem objektivt sett till medbrotslingar genom aktivt deltagande eller underlåtenhet att agera. I betänkandet bevisas också att EU:s regeringar, däribland den portugisiska, fortsatte att tillåta, eller att underlåta att kontrollera, flygningar till Guantanamo. Man fortsatte helt öppet med illegal internering också efter att detta tillfälliga utskott i Europaparlamentet inrättats, och man försökte att hålla de nationella och europeiska parlamentsledamöterna ovetande om dessa operationer. På detta sätt samarbetade man inte i kampen mot terrorismen, eftersom sådana metoder aldrig kommer att leda till att vi kan ställa de verkliga terroristerna inför rätta.

(Talmannen avbröt talaren.)

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – *(FI)* Herr talman! Betänkandet visar att demokratin och respekten för de mänskliga rättigheterna vilar på en bräcklig grund i EU-länderna. Länderna i EU kan inte två sina händer inför de olagliga åtgärder som vidtagits i kriget mot terrorismen och bara skylla på regeringen Bush när de mänskliga rättigheterna missbrukas och kränks. Amerikas Förenta stater kunde inte ha agerat på det här sättet om inte flera andra länder godkände de olagliga handlingarna och hjälpte landet, eller till och med medverkade aktivt, på det globala planet. EU-länderna har haft en framträdande roll i det här sammanhanget. De kan inte påstå att de inte har något ansvar för sina territorier, luftrum och för människors säkerhet inom dessa territorier.

Kort sagt: antiterrorismåtgärder kan inte genomföras genom att vi avstår från de mänskliga rättigheterna. Jag vill slutligen säga att under andra världskriget enades vi kring ett gemensamt synsätt på de mänskliga rättigheterna som gällde på båda sidor av Atlanten. Vad har hänt med det synsättet – finns det fortfarande något sådant?

Frieda Brepoels (PPE-DE). – *(NL)* Herr talman! Betänkandet är det senaste från ett år av intensiv verksamhet i det tillfälliga CIA-utskottet och jag framför mitt hjärtliga tack till både Giovanni Claudio Fava och vår ordförande Carlos Coelho för deras engagemang och, framför allt, för deras tålamod. Alla var faktiskt inte glada över att utskottet tillsattes eftersom det faktiskt inte var ett verkligt undersökningsutskott med rättsliga befogenheter och eftersom Europarådet redan hade inlett en undersökning av eventuella överträdelse av de mänskliga rättigheterna. I dag måste dock både utskottets förespråkare och motståndare erkänna att det tillfälliga utskottet verkligen har gjort nytta. Det är sant att vi inte kunde förvänta oss några konkreta bevis, och vi fick inte heller alltid några sådana, men vi fick ändå fram fakta. Många ögonvittnen har berättat och officiella besök har genomförts som avslöjat ett system som ger upphov till den enkla slutsatsen att flera EU-medlemsstater var mycket väl medvetna om att det förekom olagliga handlingar, medan andra inte kände till vad som pågick inom deras territorier. Jag tycker båda slutsatserna är lika beklämmande. Det som framgick tydligt var åsiktsskillnader mellan Europa och Förenta staterna i fråga om hur jämvikt borde uppnås mellan kampen mot terrorism och respekten för de grundläggande och mänskliga rättigheterna. Det är ingen tillfällighet att den här diskussionen, och dess slutsatser, ligger i linje med slutsatserna efter Swift-affären och diskussionen mellan EU och Förenta staterna om överföring av passageraravgifter. Jag har en kommentar i det hänseendet. Trots att vi alla har undersökt samma fakta och hört samma uttalanden från vittnena har vi dragit väldigt olika slutsatser. Ibland är diskussionen alltför färgad av ideologiska motiv eller nationella intressen. Jag hoppas fortfarande att parlamentet kommer att stå enigt i omröstningen i eftermiddag och göra en tydlig markering. Det finns nämligen inte utrymme för någon kohandel när det gäller skyddet av de grundläggande och mänskliga rättigheterna.

Véronique De Keyser (PSE). – (FR) Herr talman! Jag stöder det här betänkandet. Det är ett modigt betänkande där handlingar som kränker de mänskliga rättigheterna fördöms. Få länder i Europa kommer undan. Så hur klarar sig Belgien?

Har några CIA-plan med fångar ombord flugit genom landets luftrum? Den belgiska utredningen drog vissa negativa slutsatser, men bekräftade också att myndigheterna inte hade mandat att övervaka flygpassagerare i transittrafik. Tvivlen kommer därmed alltid att leva kvar, liksom i andra länder.

Den belgiska senatens utskott beskrev i detalj händelser som inträffade i början av utredningen, inte minst de reservationer som framfördes av säkerhetstjänsten. Senatens talman Anne-Marie Lizin dolde inte detta när hon vittnade inför Europaparlamentet.

Omröstningen i senaten om utredningens slutsatser hölls och offentliggjordes i juni 2006. Allt som därmed kan sägas om Belgien är att det är ett komplicerat land, att flamländare och valloner skulle vinna på att komma bättre överens och att vi gör dumma saker på tv. Men inte att det inte är en bra demokrati som värderar insyn. Vi måste sopa rent framför vår egen dörr och jag hoppas att åtminstone detta tas upp i betänkandet.

Adina-Ioana Vălean (ALDE). – (EN) Herr talman! Sedan år 2001 har balansen mellan ett bevarande av grundläggande värderingar och behovet av säkerhet genomgått genomgripande förändringar.

Jag ser detta betänkande som ett tillfälle för medlemsstaterna att ta en ordentlig titt på sig själva och erkänna att det är ett faktum att kampen mot terrorismen ofta har fått rättfärdiga antagandet av många olämpliga lagar. Nu är det brådskande att göra en utvärdering av all lagstiftning som rör bekämpningen av terrorism. Det är på tiden att garantera rättsliga kontrollmekanismer och noggrann parlamentarisk granskning av underrättelsetjänsten i alla medlemsstater.

I Rumänien, där man håller på att anta en ny lagstiftning för underrättelsetjänsten, är det klokt att ur denna speciella synvinkel titta på detta lagstiftningspaket. Nya organ som centraliserar underrättelseväsendet skapas för att man ska få en bättre samordning av underrättelsetjänsten. Vi måste vara försiktiga och placera dessa centrala organ under en bättre parlamentarisk kontroll. Detta betänkande är avgörande, eftersom man med det belyser den allt större utbredningen av mantrat ”säkerhet till varje pris”. Det hänger på oss att fokusera mer på medborgerliga rättigheter och vinna vårt folks förtroende.

Barbara Kudrycka (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Det finns många tecken på att Favabetänkandet inte kommer att antas enhälligt. Detta kan bara betyda en sak, nämligen att betänkandet innehåller fler gissningar, politiska kommentarer och åsikter än rena fakta och logiska slutsatser som dragits från dessa fakta. Vi skulle stödja betänkandet om det bara innehöll fakta, eftersom ingen kan förneka fakta.

Det finns bevis för att politiska syften tog överhanden framför sanning, fakta och sunt förnuft under utskottets arbete. I betänkandet finns en passage där det anges att Polen och Förenta staterna ingick ett hemligt avtal som innebar att utländska agenter som arbetade på Republiken Polens territorium inte omfattades av det polska rättsväsendet. I detta sammanhang citeras en skrivelse till vårt utskott från regeringen. Problemet är att skrivelsen i fråga bekräftar raka motsatsen. Därmed uppstår frågan vilket motiv de personer har som föreslog sådana uttalanden och även stöder dem.

Utskottets arbete har också resulterat i några mycket viktiga och välbehövliga slutsatser. Vi förutsätter att alla håller med om att säkerhet är ett grundläggande mänskligt behov. Därför krävs det effektiva och välorganiserade säkerhetstjänster. Eftersom de strävar efter att skydda medborgarnas liv och hälsa mot hot, däribland mot terrorism, inte bara kan utan måste dessa säkerhetstjänster samarbeta effektivt med övriga staters säkerhetstjänster.

Kan den verksamhet som bedrivs av säkerhetstjänsten i en EU-medlemsstat stå utanför alla former av kontroll från landets parlament och domstolar? Svaret måste bli nej, det är helt enkelt inte möjligt. Det finns givetvis utrymme för diskussion om vilken omfattning och styrka en sådan kontroll ska ha, men om sådana här tjänster inte omfattas av något slags kontroll har de en tendens att dela upp sig i mindre enheter och agera enligt principen att ändamålen helgar medlen. Detta är särskilt viktigt i länder där regeringen har monopol på myndighetsutövningen och i alltför hög utsträckning förlitar sig på sådana tjänster för egna syften, för att uppnå mål som enbart den själv har intresse av.

Claude Moraes (PSE). – (EN) Herr talman! Vilka de politiska svårigheterna i denna utredning än må vara, så var vi skyldiga EU:s medborgare att inte bara undersöka befintliga påståenden om överlämnande, utan också att garantera att vi håller en viss kvalitet på de mänskliga rättigheterna på denna kontinent,

inte bara för de aktuella offren, utan för alla framtida offer och samhällen som kan komma att beröras av överlämnande eller missbruk av de mänskliga rättigheterna.

Föredraganden, min politiska grupp och alla de ledamöter i detta parlament som verkligen bryr sig om de mänskliga rättigheterna har arbetat mycket hårt för att i kammaren kunna lägga fram ett väl underbyggt och avvägt betänkande. Det är viktigt att ett trovärdigt betänkande skickas till rådet. Kort sagt kommer vi nu att få tillfälle att rösta för ett sådant betänkande, ett betänkande som jag anser förtjänar brett stöd i hela denna kammare.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Herr talman och herr kommissionsordförande! Vi tillsatte det tillfälliga utskottet för att vi ville söka ny kunskap, komma fram till fakta, och vi ansåg att lämpliga åtgärder måste vidtas om det visade sig att de mänskliga rättigheterna hade kränkts. Betänkandet med dess 270 ändringsförslag innehåller dock inte enbart splittrade fakta och nya uppgifter, utan också åtskilliga antaganden, påståenden och – liksom tidigare – insinuationer. Jag är säker på att föredraganden, Giovanni Claudio Fava, inte vill ha det på det sättet mer än någon annan. Det främsta intrycket är att USA sitter i förhörståset. Om så är fallet står inte längre de terrorister som verkligen borde sitta där i centrum för betänkandets resonemang. Och om det är så, är det ett politiskt misstag från alla håll.

Betänkandet innehåller dock även faktafel, till exempel att Europol påstås ha samarbetat med den amerikanska säkerhetstjänsten; det påstås också att amerikanska säkerhetsagenter har arbetat som sambandsmän vid Europol. Trots att Europols direktör Max-Peter Ratzel skickade en skrivelse för att klargöra fakta – nämligen att Europol givetvis inte är någon säkerhetstjänst och inte kan ha någon samordnande funktion för säkerhetstjänsterna i Europa och att inga sambandsmän från någon amerikansk säkerhetstjänst någonsin har arbetat där – så finns de osakliga uppgifterna kvar i betänkandet. Detta skadar parlamentets trovärdighet och vi måste kraftfullt ta avstånd från det.

Om olika inslag som enbart bygger på antaganden och insinuationer maskeras som fakta och inte röstas bort från betänkandet, eller om falska vittnesmål om händelser får stå kvar, då tjänar inte betänkandet det syfte som var avsikten och då måste vi fråga oss själva om de två miljoner euro som behövdes för det tillfälliga utskottet kan betraktas som motiverade utgifter.

Inger Segelström (PSE). – Herr talman! Amnesty International har kallat CIA:s metod för ”tortyr på entreprenad”. Det är precis vad det handlar om. Vi har dokumenterat flygningar, kidnappningar, bortföranden och utvisningar som genomförts fullständigt oacceptabelt. För Sveriges del gäller det utvisningen av de två egyptierna efter ett regeringsbeslut om asyl samt det som hände på Bromma flygplats vid verkställigheten av utvisningen. Då gick CIA för långt med övergrepp mot de gemensamma regler som Sverige ställt sig bakom både nationellt, i EU och i FN.

Jag är glad att vi har enats om att diplomatiska garantier inte kan användas som säkerhet vid avvisningar till tredje land eller att en främmande makt kan sköta verkställighetsbeslut utan fullt ansvar av den nationella polisen, även om det handlar om misstänkt terrorism. Offer skall erhålla upprättelse och ersättning.

Det som oroar mig är om PPE-DE-gruppen fullföljer sin linje från CIA-utskottet och röstar emot betänkandet. I mitt hemland är det nämligen särskilt viktigt att de svenska konservativa ledamöterna röstar för betänkandet, så att vi blir ense om att detta inte får ske igen och att terrorism skall bekämpas, men inte genom att kränka mänskliga rättigheter.

Josef Zieleniec (PPE-DE). – (CS) Tack, herr talman! För sju månader sedan uttryckte jag mina förhoppningar om att slutbetänkandet från det tillfälliga utskottet skulle bli mer nyanserat än den version som då var aktuell. I dag måste jag tyvärr konstatera att detta inte är fallet.

Betänkandet är en viktig signal till det europeiska folket och våra partner, och här blandas fakta med spekulationer. Resultat från utredningen tas upp selektivt, enskilda länder bedöms med utgångspunkt från huruvida de har samarbetat med utskottet eller inte, snarare än från vad de faktiskt har gjort. Här framförs också en lång rad så gott som grundlösa anklagelser. Med utskottets begränsade befogenheter var det många påståenden som inte kunde styrkas.

Det tråkigaste är ändå att vi har övergett den enda ambition som borde ha kunnat överleva under dessa omständigheter, nämligen att ta fram ett förslag till ram för en effektiv terrorismbekämpning utan att de mänskliga rättigheterna sätts på undantag, och via konstruktiva förslag se till att misstag från det förgångna inte upprepas.

Att garantera medborgarnas säkerhet är en grundläggande skyldighet för alla regeringar. När arméer och säkerhetstjänster står inför exceptionella omständigheter begås ofta misstag. Vi vet nu att detta har hänt efter den 11 september. Det är oerhört viktigt att dessa övertramp fördöms. Jag anser att det är ett misstag av utskottet att avsiktligt försöka ge intryck av att sådana övertramp förekom överallt, snarare än att de var isolerade företeelser, trots att det inte finns ett enda bevis som stöder denna ståndpunkt.

Vissa ledamöter har framfört grundlösa anklagelser om att detta är ett politiskt betänkande, inte ett rättsligt dokument. Med er tillåtelse vill jag gärna påminna kammaren om vår skyldighet – gentemot både våra väljare och vår institution – att informera på ett nyanserat och objektivt sätt.

Jag är fast övertygad om att vi undergräver förtroendet för Europaparlamentet om vi antar det här betänkandet. Tack så mycket.

Adrian Severin (PSE). – (EN) Herr talman! Den huvudsakliga förtjänsten med Favabetänkandet är att det lyfter fram våra värderingar och våra svagheter. Dess huvudsakliga budskap är att vi aldrig bör eftersträva större säkerhet på bekostnad av de mänskliga rättigheterna. Dessutom finns det ingen motsägelse mellan att försvara säkerheten och att försvara de mänskliga rättigheterna. Vi skulle faktiskt kunna stärka vår säkerhet om vi bara respekterade våra grundläggande värderingar. Terroristerna vill urholka våra värderingar och få oss att överge vår livsstil. Vi kan besegra dem just genom att försvara våra värderingar och genom att vägra att överge dem.

Det var inte möjligt att bevisa utom allt tvivel att vissa kränkningar av de mänskliga rättigheterna har ägt rum i vissa länder och genom samarbete med vissa regeringar eller med vissa tjänstemän. Det är dock ställt utom allt tvivel att oacceptabla handlingar skulle ha kunnat ske utan att berörda nationella institutioner märkt det, utan att det allmänna samvetet skakats och utan att EU:s medlemsstater gjort motstånd, eftersom de uppenbarligen saknar förmåga att opponera sig. Därför ledde betänkandet oss till slutsatsen att vi behöver bättre samarbete inom underrättelseväsendet samt när det gäller direkt agerande mot terrorister för att vi ska bli duktigare på att hantera utmaningar mot säkerheten, utan att för den skull bli sämre på att respektera och främja de mänskliga rättigheterna.

Vi behöver en bättre gemensam utbildningsinsats för att den allmänna respekten för de mänskliga rättigheterna ska ökas och för att få politiska ledare att sträva efter en bättre balans mellan värderingar och realpolitik. Vi behöver mer politisk solidaritet mellan medlemsstaterna för att göra dem mindre sårbara för påtryckningar från de politiska aktörer som tror på våldets makt. Vi behöver en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik som gör det möjligt för oss att samtidigt avskräcka terroristerna och främja våra värderingar i världen. Vi behöver en gränsöverskridande demokrati med god avvägning mellan en effektiv underrättelsetjänst och en allmän tillsyn av dess aktiviteter. Sammanfattningsvis behöver vi mer av Europa.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Giovanni Claudio Fava för ett utmärkt betänkande och hans trägenhet att vilja vara rättvis och sansad. Alla 785 av oss har ansvar för att visa att det engagemang i de mänskliga rättigheterna som beskrivs i fördraget inte bara är värtalighet.

Vi har fastställt att myndigheterna i vissa medlemsstater, tyvärr däribland Irland, handlar i hemligt samförstånd när det gäller brott mot de mänskliga rättigheterna. Om vi inte med hög röst skriker ”sluta”, kommer våra medborgare att tro att de är ensamma och det skulle vara en katastrof för sammanhållningen och faktiskt för våra demokratiers framtid.

Vi talar inte om historia, och inte heller saknar vi bevis. Vi har fått veta direkt från president Bush att han kommer att fortsätta med extraordinära överlämnanden och med hemliga fångläger. Medlemsstaterna, kommissionen och rådet är skyldiga att ta sig an våra etthundra eller fler rekommendationer för att finna sanningen, förhindra missbruk av de mänskliga rättigheterna och tortyr samt garantera att våra underrättelsetjänster är ansvariga inför våra parlament. För att nå framgång i kampen mot terrorism måste vi försvara våra demokratiska och humanitära värderingar, och inte avfärda dem som för kostsamma eller obekväma. Annars låter vi dem segra som vill förstöra dessa värderingar.

Slutligen vill jag be ledamöterna att särskilt förkasta ändringsförslag 38 från UEN-gruppen, som strävar efter att dikta ihop att problemet är en förlegad Chicagokonvention. Problemet är att medlemsstaterna försummat att verkligen fullfölja Chicagokonventionen.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Mina damer och herrar! Jag skulle vilja koncentrera mig på ett argument som vi har hört från parlamentets högerpartier, nämligen att Favabetänkandet skulle vara något slags käpp som den europeiska vänstern använder som tillhygge mot Förenta staterna.

Jag håller inte med om det. De europeiska ländernas och USA:s sociala och politiska system bygger på en uppsättning gemensamma värderingar, däribland grundläggande mänskliga och medborgerliga rättigheter, demokrati och rättsstatsprincipen. Bland dessa demokratiska värderingar ingår den motvikt som utgörs av parlament och andra organ i maktutövningen. Europaparlamentet fyller den funktionen inom ramen för sina befogenheter.

Kampen mot terrorism är en av vår tids största utmaningar. Vi kan vinna mot denna ondska om vi arbetar tillsammans, både i Europa och i USA, och givetvis om vi får en medverkan från säkerhetstjänsterna. Kampen måste drivas som en del av våra gemensamma transatlantiska principer och värderingar. Annars uppnår terroristerna sitt syfte. Det vore en framgång för dem om de lyckades krossa vår demokratiska livsstil, både i Europa och i Förenta staterna.

Monika Beňová (PSE). – (SK) De olika inläggen har redan gett en hel del viktig information. Genom den ovilja som visats från berörda staters högsta ansvariga och från rådet att lämna relevanta uppgifter till vårt utskott har ett hårt slag, både moraliskt och etiskt, drabbat den europeiska principen om att skydda de mänskliga rättigheterna och friheterna. De är kollektivt ansvariga för detta ojämförliga svek som undergräver allmänhetens förtroende och unionens politiska och moraliska trovärdighet.

Det mest slående i de uppgifter som lämnats är Javier Solanas ståndpunkt. I detta så viktiga ärende har han grävt ner huvudet i en politisk sandlåda som består av egna intressen och ambitioner, och intagit en hållning där han inte ser något ont, inte hör något ont och inte säger något ont. Javier Solana lever i egenskap av vår högste utrikespolitiska företrädare uppenbarligen inte upp till våra förväntningar. Den 2 maj 2006 påstod han i sitt anförande inför utskottet att han inte kände till någonting och inte hade några uppgifter som kunde bidra till att klargöra omständigheterna kring detta ärende som saknar motstycke. Det är därför ganska lämpligt att ställa frågan: vem brast? Javier Solana själv? Hans administration? Eller var det systemet? Ett system som bidrar till att kränkningar av de mänskliga rättigheterna kan skylas över? Oavsett vad svaret är borde Javier Solana i det här fallet ta det slutliga personliga ansvaret.

Gyula Hegyi (PSE). – (HU) Ungern och den ungerska regeringen kan vara stolta över att de inte drogs in i CIA:s olagliga agerande i Europa. Bland de länder som faktiskt samarbetade finns både så kallade gamla och nya medlemsstater, men lyckligtvis var flertalet medlemsstater inte delaktiga alls i dessa skamliga händelser. Detta stärker också känslan av att sådana distinktioner blir allt mindre relevanta i politiskt hänseende.

Kampen mot terrorism är vår gemensamma uppgift och vårt gemensamma ansvar. Trots det bekämpar vi terrorismen just för att kunna försvara våra demokratiska samhällen, våra lagar och rättsstatsprincipen. Om vi ger upp dem befinner vi oss i en brant och farlig nedförsbacke i moraliskt hänseende.

Förenta staterna är en viktig allierad, men på samma sätt som vi måste följa lokala lagar på amerikansk mark måste vi förvänta oss detsamma av amerikanska myndigheter i Europa.

Jag stöder betänkandet från det tillfälliga utskottet för CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar, och jag är särskilt glad över att även Amnesty International stöder betänkandet. Under kommunismens sista dagar var jag med om att grunda den ungerska grenen av Amnesty International och jag har sedan dess följt deras arbete med stort intresse. Jag är glad över jag även i denna fråga håller med dem.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Jag begär ordet för att i enlighet med artikel 145 i arbetsordningen besvara personliga kommentarer. Jag beklagar att Alexander Alvaro inte är här, eftersom han hänvisade till mig.

Jag vill bara säga tre saker. För det första har jag alltid haft en ödmjuk vilja att lära mig saker, men jag är inte alltid beredd att bli uppläxad.

För det andra anser jag ärligt talat att ett av de värsta sätten att undanhålla kunskap är att försöka framställa personliga åsikter som fakta, att framställa det som verkligen är ett personligt omdöme som en absolut sanning.

För det tredje är en sann liberal inte dogmatisk, utan respekterar andras åsikter. I en debatt är det därför lika motiverat att vara för något som att vara mot, eller avstå.

Günter Gloser, *rådets ordförande*. (DE) Herr talman, mina damer och herrar, ärade ledamöter! Ni har i den här debatten uttryckt era synpunkter på många av de slutsatser som läggs fram i betänkandet från det tillfälliga utskottet för CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar, och era bidrag har verkligen varit olika. Trots denna mångfald har mina intryck bekräftats, nämligen att en majoritet av parlamentet stöder det grundläggande synsättet att kriget mot terrorismen å ena sidan verkligen måste föras och är motiverat, men att målet å andra sidan inte helgar medlen, eller – annorlunda uttryckt – att de medel som tillgrips för att vi ska kunna vinna det här kriget måste följa lagen.

Det sista inlägget riktades än en gång mot rådet med uppmaningen att det ska agera. Men som jag förklarade för rådets räkning vid debattens början har inte rådet i sig några befogenheter på området och jag måste därför ta avstånd från de anklagelser som riktas mot Javier Solana i ett av de senaste inläggen. Han har verkligen erbjudit allt samarbete han kan i den här frågan.

Något annat som framkommit i debatten är att många initiativ har tagits i medlemsstaterna, framför allt av parlamentet, och dessa utredningar ligger i linje med de krav som framförs i betänkandet. Jag anser att det är rätt och rimligt att inleda sådana utredningar för att föra ut fakta i ljuset, men jag anser det också beklagligt att det på många punkter i betänkandet förekommer antaganden som lyfts fram som fakta.

Som svar på Sylvia-Yvonne Kaufmanns hänvisning till fallen i Tyskland måste jag säga – dock utan att vilja föregripa den preliminära rapporten från den tyska förbundsdagen – att utredningarna har visat att de tyska myndigheterna inte gjorde sig skyldiga till några felgrepp; framför allt har inga bevis påträffats som stöder de återkommande anklagelserna om att tyska tjänstemän kände till att Khaled El Masri greps och utlämnades.

Det tillfälliga utskottet behandlar också fallet Murat Kurnaz, och det har visat sig att den amerikanska regeringen inte erbjöd sig att släppa Murat Kurnaz 2002 på det sätt som påstås i betänkandet. Utskottet kommer dock att fortsätta utreda den frågan.

För att bemöta era olika hänvisningar till artiklarna 6 och 7 i fördraget om Europeiska unionen vill jag säga att ni kanske betraktar detta som ett formellt argument, men rådet har inte rätt att inleda några sådana åtgärder.

Kommissionsledamot Franco Frattini nämnde också säkerhetstjänsternas roll, och det har också förekommit inlägg i plenum där vikten av deras arbete har lyfts fram, även om frågan om på vilken grund det arbetet utförs givetvis är viktig. Detta är dock även en uppgift som främst åligger nationalstaterna och det är i den sista bedömningen deras parlament som måste definiera kraven för respektive säkerhetstjänst.

Det har i vissa anföranden också hänvisats till förbindelserna över Atlanten. Generellt sett kan man konstatera att i kampen mot terrorism kan åtgärder för den inre säkerheten som är allmänt tillämpliga och inte begränsade till en av EU:s medlemsstater bara vidtas i mycket nära samarbete med Förenta staterna, och att ett sådant samarbete måste utvecklas.

Det är också viktigt att i detta samarbete över Atlanten klargöra att kriget mot internationell terrorism måste föras på grundval av de gemensamma värderingar som EU och Förenta staterna kan enas om.

Franco Frattini, *kommissionens vice ordförande*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Även jag är tacksam över alla inlägg och bekräftelser på de bidrag kommissionen och jag själv lämnat till arbetet i parlamentets tillfälliga utskott.

Jag anser att den princip vi alla kan enas om är att säkerheten och de grundläggande friheterna inte kan ställas mot varandra. Det finns ingen motsättning mellan medborgarnas rätt till säkerhet och riktig, samvetsgrann efterlevnad av människors grundläggande rättigheter. I kampen mot terrorism är vi också medvetna om att även om en enda kränkning visar sig ha begåtts under utredningen måste domstolarna sedan bestraffa dem som är ansvariga för denna kränkning och förkasta de bevis som påträffats. Detta gör att terroristerna kan stärka sin propaganda mot oss. Det är ett tredubbelt bakslag i kampen mot terrorismen.

Därför måste reglerna följas under utredningen, inte minst på grund av dess inneboende värde för vår strategi i kampen mot terrorismen: Om vi bryter mot reglerna bryter vi även mot lagen, vilket är illa nog i sig. Men framför allt lyckas vi inte döma terroristerna. Jag måste säga att alltför få domar i världen har avkunnats mot terrorister för grova brott, jämfört med det antal som har varit under utredning.

Jag hoppas att mervärdet av denna parlamentariska utredning ska framgå även för dem av er som i dag uttryckt era tvivel. För det första får det ett mervärde om vi – vilket jag hoppas och som många av er har sagt – låter bli att påstå att betänkandet är ett fördömande av Förenta staterna och istället förklarar att vi vill nå fram till sanningen utan att framföra några allmänna fördömanden och utan att döma någon, vilket är domstolarnas uppgift. Jag tror också att även de som i olika inlägg har uttryckt sina tvivel bör kunna acceptera att det är ett viktigt betänkande, under förutsättning att vi betonar en sak: i betänkandet avkunnas inga beslut om händelser där det fortfarande saknas bevis, eftersom detta måste fastställas genom nationella utredningar.

Jag ska också ta tillfället i akt att med avsky förkasta de fullkomligt grundlösa påståendena om ordförande José Manuel Barroso. Som tur var är det bara en enda ledamot i parlamentet som har gjort detta, nämligen Giusto Catania: det här är ovärdiga och grundlösa anklagelser. Det är min plikt att med kraft ta avstånd från dem.

Mervärdet av den utredning som har lett fram till Favabetänkandet är det budskap parlamentet sänder ut, särskilt till terroristerna, ett budskap om enhet och kraft. Jag anser att detta budskap gör det fullt tydligt att lagens makt och respekten för de grundläggande rättigheterna kommer att hjälpa oss att rikta ett ännu hårdare slag mot terrorismen, snarare än ett försvagat sådant. Det politiska budskapet till terroristerna måste därför formuleras enligt följande: de bör inte betrakta det här som goda nyheter, eftersom våra institutioner stärks, snarare än försvagas, av att vi följer våra lagar och bestraffar dem som bryter mot dem – just på grund av att terrorister bryter mot lagarna, medan vi måste följa dem.

Därför hoppas jag fortfarande att parlamentet antar betänkandet med en bred majoritet så att medlemsstaterna uppmanas att uppfylla sina institutionella och moraliska förpliktelser genom att ta fram hela sanningen och strama upp reglerna inför framtiden, med början i reglerna för säkerhetstjänsterna.

Sammanfattningsvis behöver vi mer samarbete över Atlanten, mer samarbete med Förenta staterna för att arbeta för de båda principerna om säkerhet och respekt för individens rättigheter. Detta är enligt min åsikt den politiska lärdom vi kan dra från dagens debatt.

(Applåder)

Talmannen. Tack, herr kommissionsledamot.

Jag skulle vilja tacka kollegerna för deras samarbete när det gäller att hålla tiden.

Herr rådsordförande! Vi uppskattar särskilt rådets närvaro här i dag.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum kl. 11.30.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vad säger betänkandet från det tillfälliga utskottet? Det säger

- att det finns ett fortlöpande program för kidnappning av "misstänkta" (en uppgift som bekräftats av George W. Bush) som utan åtal och utan några garantier för att deras mest grundläggande rätt till försvar garanteras, därefter hålls i olagliga fångläger där de utsätts för grym tortyr,

- att medlemsstaterna kände till detta "program" som ett led i förbindelserna mellan EU och Nato (högt uppsatta personer i den amerikanska förvaltningen har gjort sådana påståenden som ännu inte förnekats), men att de inte hade någon kontroll över sitt luftrum och sina flygplatser vilket de egentligen ska ha,

- att den skriande bristen på tydliga svar från de organ som i första hand borde ta initiativ till att klargöra förhållandena bara stärker trovärdigheten hos dessa redan väl dokumenterade påståenden,

- att långtgående utredningar måste göras i undersökningskommittéer som tillsätts av de nationella parlamenten.

Sådana slutsatser ligger till grund för det portugisiska kommunistpartiets (PCP) ståndpunkt. Partiet har länge fördömt dessa kriminella handlingar som begås av den amerikanska regeringen i strid med internationell rätt och de mest grundläggande mänskliga rättigheterna.

I det portugisiska parlamentet stod PCP bakom initiativet att tillsätta en undersökningskommitté för att få klarhet, ställa de ansvariga till svars och förhindra dessa grymheter från att fortsätta. Initiativet förkastades av de portugisiska socialisterna, socialdemokraterna och det portugisiska folkpartiet.

Magda Kósáné Kovács (PSE), skriftlig. – (HU) Arbetet i det tillfälliga utskottet för CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar har huvudsakligen en moralisk funktion. Det har nu bevisats att det finns moraliska krav som man inte kan bortse från.

I kampen mot terrorismen får inga illegala verktyg användas; om vi använder sådana får det motsatt effektivt och kommer i vilket fall att uppdagas. Utskottets arbete kanske även kan påverka framtiden för fånglägret i Guantanamo.

Tidigare utarbetade även Europarådet en rapport om CIA-flygningarna. I Europarådets rapport nämns flera konkreta fall, men Europaparlamentet försökte inte ens göra en egen lista över de många konkreta – ofta muntligt återgivna – fall som behandlades vid utfrågningarna. Utskottets mål var att dra lärdomar inför EU:s genomförande av allmänna, universellt erkända rättigheter och principer och att koncentrera sig på det som återstår att göra. Medlemsstaterna bör utreda sina antiterroristlagar och sina luftfartsbestämmelser ur ett juridiskt perspektiv.

Även om parlamentet officiellt sett inte har något inflytande på medlemsstaterna hoppas jag att utgången av den slutliga omröstningen i plenum kan påverka medlemsstaterna, de olika institutionerna och på lång sikt kanske även det amerikanska synsättet. Vi måste erkänna betydelsen av kampen mot terror och de framgångar som Förenta staterna uppnått på området. Åtgärder mot terrorism får dock inte innebära att vi gör oss immuna mot våra skyldigheter att iakttä de mänskliga rättigheterna.

James Nicholson (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Hur välmenande motiven än må vara bakom detta betänkande, är jag orolig att det enda det kommer att resultera i är skadade förbindelser mellan EU och Förenta staterna. De av oss som har haft förmånen att tjänstgöra i vår parlamentariska delegation för förbindelserna med Förenta staterna har arbetat i många år för att uppnå goda förbindelser. Det vore olyckligt om ett betänkande som detta – som kanske blir bra förstasidesstoff, men som, vilket måste sägas, är föga underbyggt – skulle urholka det arbetet. Även om detta inte är ett lagstiftningsbetänkande, har vi sannerligen fortfarande ansvar för att följa en vattentät lagstiftningsstrategi. Att påstå att det kan ha funnits hemliga baser eller att vissa namn stämmer överens med rapporter från media är inte tillfredsställande för en sådan lagstiftningsstrategi. När vi beslutar att titta närmare på ett ämne som har ett sådant intresse för allmänheten, har vi ansvar att garantera att vi bidrar till att fastställa sanningen snarare än att gå i fällan och underblåsa spekulationer.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.20 och återupptogs kl. 11.30.)

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA

Vice talman

3. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen, se protokollet.)

Innan omröstningen börjar har jag några viktiga punkter att informera om, framför allt beträffande omröstningen om Favabetänkandet.

Som ni känner till är Favabetänkandet som vi debatterade i måndags kväll ett betänkande med många ändringsförslag. Jag har suttit som ordförande många gånger förr men aldrig sett en sådan diger akt för ett enda betänkande. Vi har dock möjlighet att få ett snabbare förlopp.

Detta har inget samband med något ingripande från utländsk makt, utan med att gruppen Unionen för nationernas Europa helt enkelt föreslår att vi gör ett antal gemensamma omröstningar – det gör att vi sparar minst en halvtimme. Problemet är att förslaget kom in mycket sent på dagen och att era röstlistor inte kunde justeras efter det. Så om ni samtycker till att vi håller några gemensamma omröstningar måste ni vara mycket uppmärksamma när ni tittar på röstlistan. Listans utformning har inte ändrats och vi kommer att rösta i samma ordning som angetts, men vi kommer att gå lite fortare fram.

Jag vill veta om kammaren samtycker till förslaget som gör att vi vinner en del tid.

(Applåder)

Umberto Pirilli, jag har förstått att ni vill redogöra för det här förslaget från UEN-gruppen.

Umberto Pirilli, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag lägger fram det här förslaget för min grups räkning och i enlighet med artikel 155.6 i arbetsordningen. Jag föreslår gemensam omröstning om 122 ändringsförslag som kompletterar varandra så att vi förenklar processen. Ändringsförslagen fungerar i vilket fall i förhållande till dem jag föreslår ska tas upp till enskild omröstning. Vart och ett av dessa handlar om olika former av kränkningar: av statshemligheter, EU-medborgarnas och staternas säkerhet, den låtsade kidnappningen av Abu Omar, en CIA-spion som hämtades för att han skulle slippa en säker dödsdöm och inte bli deporterad till Guantanamo, utan återsändes till sitt hemland där han nu lever under lämpligt skydd och ger intervjuer.

Följande ändringsförslag röstar vi därför om separat: 71, 73, 113, 114, 115, 121, 122, 124, 210, 212, 213, 214 och 216. Jag föreslår också enskild omröstning, ändringsförslag för ändringsförslag, om ändringsförslagen 38–69 och 245–256. Samtliga övriga 122 ändringsförslag kan tas upp till gemensam omröstning.

Ewa Klamt (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag vill väldigt gärna ha en kortare omröstning men måste ändå påpeka att gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater lämnade in en lista till enheten för ingivande av utskotts- och plenarhandlingar över de omröstningar vi vill dela, och den listan – som också har godkänts av gruppen Unionen för nationernas Europa – måste följas i omröstningen. Allt annat kan vi rösta gemensamt om. Vi kan gå med på att hantera omröstningen på det här sättet, men om så inte sker, måste vi ta en sak i sänder.

Talmannen. – Jag kan bekräfta att begäran från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater har vidarebefordrats och att vi också kommer att hålla en del gemensamma omröstningar, förutom de enskilda omröstningar ni har begärt och som ingår i det meddelande jag just gav er.

Jag ger er ordet, Ignasi Guardans Cambó, men bara för ordningsfrågor.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (FR) När det gäller förfarandet kan jag inte godkänna principen med gemensam omröstning om vissa ändringsförslag utan att först ha fått en skriftlig lista och utan paus så att jag hinner gå igenom den.

Jag beklagar, men det finns ändringsförslag där vi vill behålla vissa delar och stryka andra. Varje mening i betänkandet är viktig, herr talman.

Om vi hade känt till förslaget i förväg kunde vi ha genomfört det. Men nu har vi en röstlista som är praktiskt tagit justerad till sista centimetern och vår grupp vill inte ta risken att rösta fel bara för att spara fem eller tio minuter. Tyvärr.

Talmannen. – Kommentaren från vår kollega är rimlig. Därför ska plenum avgöra saken.

Jag kommer därför att ge er ett första alternativ för omröstning: Ska vi godkänna förslaget från gruppen Unionen för nationernas Europa som betyder att vi håller en gemensam omröstning och behåller de enskilda omröstningar som några grupper har begärt?

(Parlamentet röstade ja till förslaget.)

Jag vill också påpeka att vi tar en paus vid middagstid för att ta emot en prominent gäst, Republiken Italiens president. Med tanke på aktens volym kommer vi troligen att hålla paus under omröstningen om Favabetänkandet. Jag ber er redan nu att ursäktat våra enheter, men vi har inget annat val.

Cristiana Muscardini (UEN). – (IT) Herr talman! För att slippa avbryta omröstningen om Favabetänkandet som vi vet blir komplicerad undrar jag om det inte är lättare att – om plenum godkänner det – ta det i omvänd ordning och alltså först rösta om enklare och kortare betänkanden och sedan gå vidare till omröstningen om Favabetänkandet efter uttalandet från president Giorgio Napolitano.

Talmannen. – Det är ganska uppenbart, fru Muscardini, att om vi inte börjar med Favabetänkandet så kommer vi inte att bli klara med det i dag, vilket betyder att vi måste avbryta omröstningen om Favabetänkandet och avsluta den dagen därpå, vilket jag tror är ännu värre. Så ni förstår nog varför jag inte kan bifalla er begäran.

Så låt oss gå vidare *allegro vivace, ma non troppo*.

3.1. CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar (omröstning)

- Före omröstningen

Giovanni Claudio Fava (PSE), föredragande. – (IT) Herr talman! Jag vill bara informera tjänstemännen om att på grund av bristande överensstämmelse med det betänkande som antogs i utskottet måste punkterna 114, 127 och 128 sammanjämkas med resterande motsvarande stycken. Om ändringsförslag 228 antas så måste därför ändringsförslagen 234 och 235 också antas.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (FR) Jag har full förståelse för att kammaren har beslutat att rösta om hela paketet med ändringsförslag. Men kan någon förklara för mig vad min grupp ska göra om vi har en gemensam omröstning och vi vill godkänna några ändringsförslag, men inte de andra, eller till och med förkasta dem? Vad ska vi göra i så fall, herr talman? I det här fallet vill vi nämligen godkänna några ändringsförslag och rösta nej till några andra. Vad föreslår ni, herr talman?

Talmannen. – Därför har också grupperna uppmanats att i god tid lämna in begäran om enskild omröstning, vilket framför allt gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater har gjort. De ändringsförslag som vållade mest problem och som grupperna ville rösta om separat kommer därför inte att ingå i den gemensamma omröstningen, utan läggas fram lite senare.

Om inte er grupp har begärt enskild omröstning om vissa paket av ändringsförslag, betyder det i princip att de inte utgör något problem. Jag vill inte återuppta debatten i den här frågan.

(*Ignasi Guardans Cambó framhärdade.*)

Vi förstår era synpunkter och jag hoppas att jag har gett er den mest objektiva och neutrala förklaring som är möjlig. Ni har inte fått ordet, herr Guardans Cambó; ni har redan uttalat er två gånger.

(*Ignasi Guardans Cambó framhärdade igen.*)

Om ni vill begära ytterligare en enskild omröstning, tala då om vilken, så tar jag med den.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – Jag vill ha enskild omröstning om ändringsförslag 38.

- Före omröstningen om punkt 60

Giovanni Claudio Fava (PSE), föredragande. – (IT) Herr talman! Syftet med det muntliga ändringsförslaget är att byta ut ett ord i singular till plural: ordet ”handling”, som gäller det italienska samarbetet, skulle bli ”handlingar” och resten av stycket göras om så att det följer plural.

(*Det muntliga ändringsförslaget antogs.*)

Giusto Catania (GUE/NGL). – (IT) Herr talman! Jag vill bara säga att nu när det här muntliga ändringsförslaget har antagits drar vår grupp tillbaka ändringsförslag 261.

- Efter omröstningen om punkt 66

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (FR) Herr talman! Jag tror att det ligger i allas intresse att grupperna röstar som de har beslutat. Att ändringsförslagen från gruppen Unionen för nationernas Europa har

strukits från röstlistan leder till oklarheter för många ledamöter; de tror att de röstar för ändringsförslagen från gruppen Unionen för nationernas Europa men röstar i själva verket om den ursprungliga texten. Jag ber er därför att elektroniskt kontrollera omröstningen om ursprungliga punkt 66 och jag uppmanar ledamöterna att alltid kontrollera om omröstningen gäller den ursprungliga texten eller ändringsförslaget.

Johannes Blokland (IND/DEM). – (NL) Herr talman! Det som gör omröstningen svårare än vanligt är att jag hör i hörlurarna att vi röstar om nummer 66 och ser samma sak på skärmen, men ni talar samtidigt om nummer 68. Jag anser nog att vi borde höra samma sak från er som syns på skärmen och hörs via ljudsystemet.

(Omröstningen avbröts kl. 12.00 för ett formellt sammanträde och återupptogs kl. 12.30.)

ORDFÖRANDESKAP: POETTERING

Talman

4. Högtidligt möte – Italien

Talmannen. Herr Napolitano! Det är med stor glädje vi välkomnar er i egenskap av Republiken Italiens president hit till Europaparlamentet. Ni känner förstås väl till parlamentet eftersom ni själv har varit en aktiv och respekterad ledamot. Jag tar tillfället i akt att även välkomna fru Napolitano, ...

(Applåder)

... som i dag har följt med er på detta besök vid Europaparlamentet och som följer ceremonin från åskådarläktaren. Ni var ordförande i parlamentets utskott för konstitutionella frågor och skötte ert uppdrag klokt och effektivt och visade en stark tro på Europatanken som ni behållit i er nuvarande position som statschef i Italien.

Jag är också glad över att kunna välkomna alla de som tittar på ceremonin i direktsändning i italiensk tv, liksom studenter och anställda vid många italienska universitet som har länkats upp mot parlamentet via satellit som ett led i projektet för en europeisk konstitution.

Herr president, låt mig i dag hälsa er, Giorgio Napolitano, en hängiven europé, varmt välkommen till parlamentet där ni själv har varit ledamot.

(Applåder)

Det är 50 år sedan Romfördragen undertecknades och ni visar, både i egenskap av person och genom ert ämbete som Italiens högste företrädare, vilken central roll ert land har haft i den europeiska integrationen. Ni symboliserar Italiens Europatradition, som kan spåras bakåt till Alcide de Gasperi.

”Från Rom till Rom” brukar det sägas när Romfördragets 50-årsjubileum ska sammanfattas, men det är inte bara Rom som är ett centrum i Europas historia, utan även andra italienska städer. Messinakonferensen 1955 syftade till att leda Europa – som då hade enats alldeles nyligen – ut ur den kris som uppstått sedan försvarsgemenskapen förkastats. Europeiska ekonomiska gemenskapen grundades mindre än två år senare.

Herr Napolitano! Italien har alltid varit en grundstomme i den europeiska integrationen. Vi är övertygade om att ert och ert lands engagemang kommer att bidra till att denna process än en gång går snabbt framåt. Därför, herr president, lämnar jag över ordet till er.

(Applåder)

Giorgio Napolitano, Republiken Italiens president. – (IT) Herr talman! Jag tackar er uppriktigt för era vänskapliga ord till mig och till Italien. De avspeglar de känslor och ansträngningar vi delade under den period då vi hade ett mycket nära samarbete. I våra respektive roller samarbetade vi framför allt kring utarbetandet av konstitutionsfördraget, som ni nu återigen ger ert beslutsamma stöd. Låt mig i min tur ge er mina uppriktiga komplimanger och lyckönskningar när ni nu påbörjar ert viktiga uppdrag.

Herr Poettering, kommissionens vice ordförande, rådets ordförande, mina damer och herrar! När jag nu återvänder till kammaren har jag samma känsla av tillhörighet som den som fyllde mig under de år jag tillbringade i Europaparlamentet – tillhörighet i parlamentet som institution och tillhörighet i Europa. Jag hade varit ledamot i mitt lands nationella parlament i årtionden, men det kändes genast naturligt för

mig att axla arbetsuppgifterna som vald ledamot i kammaren när jag kallades hit. Jag kände mig inte obekvämt, eftersom Europaparlamentet åtminstone sedan 1979 har haft samma värdighet, auktoritet och demokratiska legitimitet som vilket annat demokratiskt valt parlament som helst. Inte heller kände jag något motsatsförhållande, eftersom det alltid har varit min åsikt att det inte ska finnas några missförstånd eller motsättningar mellan de nationella parlamenten och Europaparlamentet, utan bara ömsesidig respekt och fruktbart samarbete.

Framför allt har jag alltid varit övertygad om att man kan företräda det egna landets ståndpunkter och intressen precis lika bra i Europaparlamentet som i det egna nationella parlamentet. Här i kammaren i Strasbourg och Bryssel anlägger man ett bredare perspektiv på problem och val som måste sättas i ett europeiskt sammanhang, men även utifrån vad som gagnar våra nationella gemenskaper. Vad som förenar oss alla är just känslan av att tillhöra Europa, i betydelsen av ett gemensamt arv av värderingar och tankegods, traditioner och förhoppningar, och en modell för en ny politisk och institutionell enhet som har förmågan att möta utmaningarna i den tid vi lever i och inom överskådlig framtid.

Det förklarar den särskilda sorts erfarenhet man får av att arbeta i Europaparlamentet. De politiska företrädare som arbetar här är inte bundna av begränsade nationella perspektiv och även om de mycket väl kan ha olika uppfattningar i vissa frågor, även viktiga sådana, och i omröstningar som förvisso har stor tyngd, är de överlag överens i sin syn på de grundläggande mål vi måste arbeta mot för att kunna vidareutveckla integrationen i ett enat Europa.

När det – som så många gånger under årtiondenas lopp – har funnits en möjlighet att välja mellan att gå framåt för att bredda och stärka den europeiska enigheten och att bara bida vår tid eller rentav ta ett steg tillbaka, då har Europaparlamentet alltid spelat en dynamisk roll: det har med stöd av en stor majoritet sänt ut ett tydligt budskap om att fortsätta utveckla gemenskapen och vidga dess horisont och ambitioner.

När de första allmänna valen till Europaparlamentet hölls 1979 – en viktig händelse – verkade det som om en konsolidering av EU:s parlamentariska och konstitutionella karaktär oundvikligen skulle följa, för att stärka integrationsprocessens demokratiska bas och garantera medborgarnas rättigheter och möjligheter att påverka. Europaparlamentet rörde sig i denna riktning när man den 14 februari 1984 – för exakt 23 år sedan i dag – godkände förslaget till fördrag om upprättandet av Europeiska unionen. Förslaget hade utarbetats och diskuterats på tillskyndan av Altiero Spinelli, men det blev tyvärr aldrig något fördrag, och trots den långa och långtifrån fruktlösa resa som följde, ofta inspirerad av förslagen i Spinellis utkast, var ett antal frågor fortfarande olösta och skulle fortsätta att göra sig påminda.

När det nedslående Nicefördraget undertecknades enades regeringarna om att ta itu med de avgörande frågorna för EU:s framtid och inleda en verklig konstitutionell process. För att kunna lämna sitt bidrag engagerade sig parlamentet helhjärtat genom att försöka hitta lämpliga lösningar på de frågor som berördes i Laekenförklaringen från december 2001.

Parlamentet kan verkligen känna sig stolt över den dynamiska roll det mer än någonsin spelade vid den här tiden, särskilt i Brysselkonventet – i arbetsgrupperna, plenarsammanträdena och i presidiet.

Under 2001, 2002 och 2003 fanns ingen tid att stanna upp. Det var en tid av seriöst, genomgripande och djupgående reflektionsarbete. Slutprodukten som sedan lades fram för regeringskonferensen för slutgiltigt beslut var en text full av analyser som hade granskats och diskuterats i detalj. Resultatet var utan tvekan en kompromiss, men ingen dålig sådan. Det var en medelväg som hittats mellan olika ståndpunkter. Båda sidor – även parlamentet – var tvungna att ge avkall på vissa krav och förslag för att kunna nå en överenskommelse som verkligen kunde föra den europeiska enigheten och integrationen framåt.

Så vad tycker ni, mina damer och herrar, ska vi nu obekymrat säga att fördraget – som inte för inte kallas konstitutionsfördraget – är dött? Ska dessa extraordinära och utdragna politiska ansträngningar vara dömda att falla i glömska? Är 27 stats- och regeringschefers namnteckningar i slutet av texten nu värdelösa? Vi är alla självklart bara alltför väl medvetna om de traumatiska effekterna av nejen till ratificeringen av konstitutionsfördraget i de folkomröstningar som hölls i två av de sex medlemsländer som var med och grundade Europeiska gemenskapen. Vi är likaså väl medvetna om de frågor som aktualiseras av att det även i andra länder sprids tvivel och misstro när det gäller vilken väg EU bör slå in på och EU:s nuvarande situation och framtidsutsikter.

I själva verket betalar vi nu priset för att vi inte ansträngt oss så mycket för att få med medborgarna i större beslut om den europeiska integrationen och enandet eller informera allmänheten i alla medlemsländer om de extraordinära resultat och framsteg vi har uppnått på 50 år, och om att det nu är ännu viktigare att stärka sammanhållningen inom EU och unionens handlingsförmåga. Allt detta får emellertid inte leda till att folk underskattar skälen till att konstitutionsfördraget undertecknades i Rom i oktober 2004, eller de lösningar som föreslås i fördraget. Detta är praktiska om än ofullständiga svar på medborgarnas egna önskemål och krav, inbegripet kravet på mer öppenhet och demokrati i unionen – och vi måste se till att detta blir mer begripligt och vinner större gehör.

Konstitutionsfördraget utgjorde den gyllene medelvägens övergripande lösning, men man måste komma ihåg att en bra kompromiss innebär att man godtar vissa förslag och ger upp andra. Det får man inte glömma när man säger att man ska omarbета 2004 års text: ingen får försöka ändra balansen i den fastlagda kompromissen för att gynna sina egna intressen. Att inleda nya förhandlingar kan bli som att öppna Pandoras ask, med risk för att man måste börja om igen från noll och inleda en diskussion där ingen vet vad utgången blir eller hur lång tid det kommer att ta.

Av de 27 medlemsstaterna har 18 medlemsstater med 275 miljoner europeiska medborgare bakom sig ratificerat fördraget. De förtjänar vår respekt för att de uppfyllt åtagandet från Rom. Det är givetvis självklart att den majoritet som röstade mot fördraget i de franska och nederländska folkomröstningarna också måste behandlas med respekt och att alla ansträngningar därför måste göras för att klargöra vilka överväganden som ledde fram till dessa nej. Tiden är emellertid inne för Europa att hitta en väg ut ur återvändsgränden. Ingen kan på allvar hävda att EU efter sin stora utvidgning inte behöver omformulera den övergripande ramen för unionens värderingar och mål och reformera sin institutionella struktur. Att utarbeta ett förslag till konstitution för Europa var ingen byråkratisk formalitet, och inte heller någon nyck eller lyx. Nej, det var ett svar på ett djupgående behov inom Europa i detta historiska skede.

Inte heller kan man i dag presentera ett projekt- eller resultatbaserat EU som en alternativ vision eller strategi. EU har förvisso inte stått still de senaste två åren. Unionen visade med all önskvärd tydlighet vad man kan åstadkomma på den internationella arenan när man lyckades tala med en röst om kriget i Libanon och påbörjade därmed ett dynamiskt nytt fredsuppdrag i regionen och i hela Mellanöstern. Vid sidan om detta förnyade politiska initiativ kan ytterligare frågor föras upp på pluskontot för perioden, däribland utarbetandet av vissa viktiga direktiv och överenskommelsen om en visserligen begränsad men dock ökning av den magra budgetramen för 2007–2013. Detta åstadkoms med hjälp av betydande insatser från Europaparlamentet, via de befogenheter parlamentet har vunnit i medbeslutandeförfarandet.

Icke desto mindre har EU svårt att åstadkomma verkliga resultat med sin nuvarande institutionella ram. Det är förvisso viktigt att skissa på och föreslå nya politikområden för gemenskapen, precis som kommissionen nyligen gjorde med miljö- och energipolitiken, som nu har blivit en avgörande och kritisk fråga på grund av klimatförändringarna och det spända läget när det gäller olje- och gasförsörjningen. Vi vet emellertid av lång erfarenhet att kommissionens handlingar, meddelanden och även lagstiftningsförslag kan ge magra resultat eller endast mycket långsamma framsteg. Det märks exempelvis på den långa, svåra vägen mot en europeisk invandringspolitik, som redan har tagit många år. Vi minns också hur införandet av den gemensamma valutan inte följdes upp med den ekonomiska styrning som skulle ha behövts, inte minst för att se till att målen för Lissabonstrategins ambitiösa projekt verkligen uppfylldes.

Vilka är då de avgörande faktorerna för att projekt ska bli framgångsrika och för att ett resultatriktat EU verkligen ska växa? Institutionernas styrka och politiska engagemang är avgörande. Det är avgörande att unionen har institutioner som är starkare än motståndet från de medlemsstater som fortfarande är inneslutna i sig själva och försvarar ålderdomliga synsätt och fåfänga nationella anspråk. Konstitutionsförslaget undanröjde alla farhågor och misstankar om att unionen plötsligt skulle bli en centraliserad superstat genom att tydligare fastställa maktfördelningen och garantera respekten för subsidiaritetsprincipen. Man skulle tvärtom kunna hävda att förslaget inte gick tillräckligt långt för att anpassa arbetsregler och beslutsförfaranden till de utmaningar som det utvidgade EU innebär och införa de nya gemensamma politikområden som krävs.

Det mest avgörande steget framåt i konstitutionsfördraget var steget mot en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik, ett verkligt europeiskt område med frihet, säkerhet och rättvisa, ett strukturerat samarbete på försvarsområdet och ökat samarbete inom andra områden. Om samtalen nu skulle börja på ny kula igen och någon part börja ifrågasätta dessa nydaningar, alltifrån utnämningen av en europeisk utrikesminister och ett europeiskt departement för yttre åtgärder, då kan ni vara säkra på att någon annan

i gengäld kommer att kräva att fördraget från 2004 kompletteras och förstärks med djävare och mer konsekventa åtgärder för att driva på integrationsprocessen. Exempelvis vore det förstäligt om förslaget om att utvidga majoritetsbesluten i rådet lades fram på nytt, inte minst för att man genom att göra sig kvitt regeln om enhällighet och vetorätten inte förhindrar utan snarare uppmuntrar människor att försöka hitta breda överenskommelser och snabbt nå fram till acceptabla lösningar. En annan fråga som på samma sätt skulle komma upp igen om samtalen började om på nytt är frågan om att slopa kravet på enhällighet när det gäller framtida översyner av fördragen och fördragens ikraftträdande.

Av alla parter krävs därför ett stort mått av realism. Realism parad med beslutsamhet att stävja den tendens – som återigen har visat sig – till att försvaga och vattna ur det beslut som fattades för drygt 50 år sedan. Vad man då valde var visionen av ett Europa med förmågan att integreras, en enhetlig och samtidigt mångfacetterad enhet som berikas av mångfalden, är medveten om sitt gemensamma civilisatoriska arv och tillräckligt stark genom att kombinera samarbetet mellan nationella regeringar med en överstatlig dimension. Vi ska snart fira 50-årsdagen av Romfördraget och det är viktigt att använda detta tillfälle för att bekräfta den visionen och det valet, samtidigt som vi tydligt anger våra nya rationella överväganden och ambitioner.

Tanken på en gemenskap föddes i Paris någon gång på 50-talet, då det mycket avlägsna målet att skapa en europeisk statsfederation eller en sorts Europas förenta stater först skisserades upp. I dag ser vi med tillförsikt fram emot att Paris ska lämna ett gediget bidrag för att övervinna den kris som utlöstes när vi inte lyckades ratificera fördraget 2004. Vår samarbetspartner Frankrike är så starkt medveten om sin roll i Europa och världen att man inte kommer att undanhålla oss sitt nu avgörande bidrag.

Herr talman, mina damer och herrar! Jag har uppmärksammat er på några av de avgörande frågor som bildar fonden för de beslut vi inom en nära framtid måste fatta, utan att gå in på detaljer om de många rättsliga, tekniska och politiska idéer som nyligen har förts fram i försöken att hitta en väg ut ur den institutionella återvändsgränd. Italien har fullt förtroende för det tyska ordförandeskapets engagemang både för de principer och de värderingar som förbundskansler Angela Merkel nämnde i sitt tal i kammaren och för att återigen bekräfta EU:s mål att anta konstitutionsfördraget.

Oavsett utformningen av den färdkarta som det nu talas om är det viktigt att enas om att medborgarna behöver se konstitutionsfördraget träda i kraft, tillsammans med dess budskap och program, före EU-valet 2009.

Med den utgångspunkten är mitt eget budskap och program att vädja till ansvarskänslan och det politiska engagemanget hos alla i ledande positioner i våra länder. Ingen kan förneka omfattningen av de nya hot, utmaningar och möjligheter vi står inför. Europa kommer bara att kunna påverka de internationella förbindelserna och den globala utvecklingen, återfå sin drivkraft och dynamik och bli en aktör att räkna med i världen om man stärker sin egen sammanhållning och enhet, genom att som den union man utgör snabbt förse sig med de institutioner och resurser man behöver.

Alternativet, det måste vi inse, är en dramatisk tillbakagång för alla våra länders roll i världen och för den roll vår kontinent har spelat genom historien. Låt mig upprepa Jean Monnets slutord i hans memoarer från 1976: ”Vi kan inte stå still när allt omkring oss i världen rör på sig.” Trettio år senare är de orden ännu sannare och surrar i våra öron som en insekt vi inte längre kan undkomma. Ledarna i alla våra länder måste därför visa att de kan vara den insikten och det ansvaret vuxna, och de måste kunna släppa fram en ny politisk vilja inom EU. Europaparlamentet måste med större eftertryck än någonsin kräva konsekvens och mod, precis som man har gjort tidigare.

Italien kommer att spela sin roll. Landet kommer att lämna sitt bidrag som det har gjort ända sedan integrationsprocessen inleddes. Som symboliska företrädare för detta bidrag kan jag nämna två personligheter – Alcide De Gasperi, framsynt statsman, och Altiero Spinelli, passionerad profet och förkämpe för Europatanken. I år firar vi för övrigt hundraårsdagen av hans födelse. När jag hänvisar till deras exempel och återigen bekräftar Italiens europeiska engagemang vet jag att jag kan göra detta som talesman för mitt land, såsom det företräds av alla politiska grupper tillsammans och utifrån medborgarnas djupt kända övertygelse. Jag har samtidigt försökt att använda mig av ett mer personligt tilltal, som dikteras av mina starka känslor. Att sitta i dessa bänkrader och arbeta här i parlamentet fick mig att allt tydligare inse att det bara är möjligt att främja våra folks och nationers intressen och vår gemensamma framtid om vi arbetar för ett enat Europa.

Talmannen. President Napolitano, tack så mycket för detta viktiga tal. Vi litar helt och fullt på Italien.

Herr president! Vi tackar er varmt för det lysande tal ni just har hållit. Ni faller in i raden av stora italienska personligheter som har kämpat för att ena vår kontinent, något ni inte bara gör genom att tala inför olika parlament, utan även när ni går ut och talar till ungdomar, som ni gjorde på universitetet i Tübingen i Tyskland för några dagar sedan. Vi är er djupt tacksamma för denna stora hängivenhet och vi önskar er styrka och hälsa i framtiden så att vi med samma hängivenhet kan fortsätta att arbeta tillsammans för den europeiska kontinentens enhet.

Vi tackar Republiken Italiens president. Tack, Giorgio Napolitano.

(Applåder)

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA

Vice talman

5. Omröstning (forts.)

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

5.1. CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar (fortsättning omröstning)

- Efter omröstningen om ändringsförslag 268

Cem Özdemir (Verts/ALE). – *(DE)* Herr talman! Det muntliga ändringsförslaget har godkänts av Giovanni Claudio Fava, så det åtnjuter föredragandens stöd. Det är ett tillägg till punkt 82 och jag ska nu läsa upp det.

(EN) ”Beklagar djupt den undersökning åklagarna i Hamburg-Nord bedriver mot tre journalister på tidskriften *Stern* och en medarbetare på *Financial Times Deutschland*, för delaktighet i avslöjanden av hemligheter”.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades inte.)

- Före omröstningen om ändringsförslag 31

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – *(FR)* Detta är ett muntligt ändringsförslag som är en ren uppdatering. Det gäller följande tillägg i slutet av punkt 110:

(EN) ”noterar att spanska myndigheter har beslutat att häva sekretessen för säkerhetstjänstens handlingar om användningen av spanska flygplatser för CIA:s flygplan.”. Detta är en uppdatering.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE). – *(ES)* Herr talman! För att kunna ge ett positivt svar på Ignasi Guardans Cambós förslag och försöka rädda hans muntliga ändringsförslag vill jag föreslå kammaren – och min grupp kunde godkänna detta – att vi helt enkelt lägger till ”på begäran av högsta domstolens domare”.

Om detta är möjligt kan vi godkänna ändringsförslaget. I annat fall kommer min grupp att rösta emot.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – *(ES)* Jag tar till orda för att säga att vi i samförstånd med föredraganden – som senare också tänker lägga fram ett muntligt ändringsförslag om punkt 184 – har enats om att dra tillbaka ändringsförslaget från denna punkt så att vi senare kan stödja föredragandens ändringsförslag om punkt 184. Vi drar därför tillbaka vårt ändringsförslag från denna punkt.

Giusto Catania (GUE/NGL). – *(IT)* Herr talman! Av samma skäl som de som tidigare gavs av Raül Romeva i Rueda vill även jag själv och min kollega Meyer Pleite, som lade fram ändringsförslaget i fråga, dra tillbaka detta ändringsförslag.

- Före omröstningen om ändringsförslagen 234 och 235

Talmannen. – Även på den här punkten behöver jag ett klagörande från föredraganden. Herr Fava, anser ni att ändringsförslagen 234 och 235 ska utgå efter den omröstning som just har ägt rum?

Giovanni Claudio Fava (PSE), föredragande. – (FR) Herr talman! De är förenliga.

Simon Coveney (PPE-DE). – (EN) En ordningsfråga, herr talman. Det finns ett ändringsförslag från PPE-DE-gruppen till punkt 125 som jag har lagt fram. Det är ändringsförslag 258 och ni verkar ha hoppat över det. Jag skulle uppskatta om vi kunde rösta om detta ändringsförslag.

- Före omröstningen om ändringsförslag 258

Ewa Klant (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag vill bara uppmärksamma min grupp på att det finns ett fel i omröstningslistan. På denna punkt röstar vi med ett plus.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill ta upp en ordningsfråga, inte ens tolkarna hinner med er. Vill ni vara så vänlig och tala långsammare. Det finns folk som gör fel i omröstningen. Snälla!

(Applåder)

- Efter omröstningen om punkt 184

Giovanni Claudio Fava (PSE), föredragande. – (IT) Herr talman! Jag skulle vilja föreslå ett muntligt ändringsförslag till punkt 184. Jag läser upp det på engelska:

(EN) ”Expresses serious concern about the content of the information in the air control register of Portugal list regarding stopover of military planes through military bases in Europe on the way from and to Guantánamo.” [”Europaparlamentet uttrycker stor oro över innehållet i informationen från kontrollregistret i Portugals förteckning över luftfarten avseende uppehåll av militära plan på militärbaser i Europa på vägen från och till Guantanamo”].

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades inte.)

- Före omröstningen om ändringsförslag 242

Giovanni Claudio Fava (PSE), föredragande. – (IT) Herr talman! Syftet med det muntliga ändringsförslaget är att lägga till följande mening: ”uppmanar medlemsstaterna att underteckna ovannämnda konvention utan dröjsmål;”

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades inte.)

5.2. Makroekonomiskt stöd till Republiken Moldavien (omröstning)

5.3. Tekniska bestämmelser för bevarande av vissa fiskbestånd av långvandrande arter (omröstning)

5.4. Drivgarn (omröstning)

5.5. Frivillig modulering av direktstöd inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken (omröstning)

– Efter omröstningen om kommissionens förslag.

Neil Parish (PPE-DE), ordförande för utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling. – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja fråga kommissionsledamoten huruvida kommissionen kommer att dra tillbaka sitt förslag.

Franco Frattini, kommissionens vice ordförande. (IT) Jag kommer självklart att informera kommissionen om resultatet av dagens omröstning.

Neil Parish (PPE-DE), ordförande för utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling. – (EN) Herr talman! Jag anser inte att kommissionen har rätt ut det särskilt bra, men jag tror att den inte drar tillbaka sitt förslag och därför måste vi förtydliga den rättsliga situationen. Utskottet för jordbruk och

landsbygdens utveckling har lagt fram det andra betänkandet om frivillig modulering efter återförvisning av det första betänkandet tillbaka till utskottet i november 2006, enligt artikel 52.3 i arbetsordningen. Eftersom man inte kunde nå någon överenskommelse med kommissionen, har utskottet varit tvunget att upprepa sin ståndpunkt, så här har vi inte att göra med ett nytt betänkande, där artikel 52.3 kan komma att tillämpas igen, utan med godkännandet av det första betänkandet.

Europaparlamentets rättstjänst, som jag har rådgjort med i denna fråga, har informerat mig om att i vårt speciella fall måste den sista meningen i artikel 52.4 tillämpas efter vederbörliga ändringar, vilket innebär att vi redan har röstat om denna lagstiftningsresolution och att en andra återförvisning till utskottet enligt artikel 52.3 inte är tillämpligt. Därför återförvisar vi den inte tillbaka till utskottet.

Därför föreslår jag att kammaren röstar för parlamentets lagstiftningsresolution, eftersom vi redan har förkastat kommissionens lagstiftningsförslag. Därför ligger nu bollen i högsta grad hos kommissionen och rådet. Vi väntar med stort intresse på ett nytt förslag.

(Applåder)

Talmannen. – Jag ska försöka sammanfatta det hela klart och tydligt. Utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling föreslår att vi istället för att återförvisa betänkandet till det ansvariga utskottet vidtar den extraordinära åtgärden att direkt genomföra en omröstning med namnupprop om förslaget till lagstiftningsresolution, i enlighet med arbetsordningen.

5.6. Revisionsrättens särskilda rapport nr 6/2005 om det transeuropeiska transportnätet (omröstning)

5.7. Klimatförändringar (omröstning)

– Före omröstningen om ändringsförslag 21

Dorette Corbey (PSE). – *(NL)* Herr talman! Enligt vår omröstningslista ska ändringsförslag 9 utgå om ändringsförslag 21, som har lagts fram av gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, antas. Jag vill begära omröstning om ändringsförslag 9 som ett tillägg till ändringsförslag 21, där det föreskrivs att 20 procent ska vara basen för den hållbara energin och i vårt ändringsförslag, som lagts fram av den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, förordar vi 25 procent genom en gradvis ökning. Detta kan därför ses som ett tillägg. Om man röstar om det som ett tillägg vill jag uppmana vår grupp att rösta för ändringsförslag 21.

Talmannen. – Eftersom ni inte verkar ha några invändningar mot Dorette Corbeys förslag ska vi därför rösta om båda dessa ändringsförslag.

5.8. PNR, SWIFT (omröstning)

- Före omröstningen om punkt 13

Hubert Pirker (PPE-DE). – *(DE)* Herr talman, mina damer och herrar! Vad som är viktigt här är det mervärde som vi vill att utbytet av data ska medföra för EU:s medborgare. Det betyder att vi när de amerikanska myndigheterna upptäcker en misstänkt terrorist måste insistera på att informationen vidarebefordras till deras motsvarigheter inom EU, nämligen Europol och Eurojust. I syfte att främja säkerheten vill jag därför lägga fram ett muntligt ändringsförslag som lyder som följer:

(EN) ”Europaparlamentet förväntar sig att Förenta staternas myndigheter vid ett bekräftat terroristhot ska ha en skyldighet att genast underrätta EU myndigheterna om denna misstanke.”

(DE) Jag hoppas att ni alla kan godkänna detta ändringsförslag för att värna de europeiska medborgarnas intressen.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

- Före omröstningen om punkt 17

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Detta är ett muntligt ändringsförslag till den sista strecksatsen i ändringsförslag 4, från PSE-gruppen. Jag ska läsa det muntliga ändringsförslaget, som är något annorlunda än texten i vår omröstningslista.

Strecksatsen bör läsas enligt följande: ”såsom ansvarig för utformande av politiken garantera, i samverkan med centralbankerna och finansinstituterna, att de europeiska betalningssystemen, inklusive det uppdaterade systemet för storskaliga betalningar, TARGET2, och det planerade systemet för Target Securities, om det blir verklighet, fullt ut följer gemenskapslagstiftningen om uppgiftsskydd. Parlamentet uppmanar ECB att tillhandahålla Europaparlamentet en utvärdering av om så skett.”

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

- Efter omröstningen:

(Med tanke på tiden rådfrågade talmannen parlamentet för att få veta om det ville fortsätta med omröstningen eller inte. Parlamentet beslutade genom elektronisk omröstning att fortsätta med omröstningen.)

Димитър Стоянов (ITS). – Господин Председател, на последното гласuване аз се въздържах dali da продължим, защото нямам нищо против да си загубя obедната почivkата, за да гласувам. Но не мисля, че начинът, по който се гласува, е най-pодходящият. Аз просто не мога да насмогна на бързината, на която вие гласувате. Това парламент ли е, европейски и демократичен, или е комунистически, в който vsички vдигат ръка и vsичко се приема набързо- набързо?

Talmannen. – Mina damer och herrar, jag vill påpeka att det är ni som sätter dagordningen. Jag genomför bara vad ni har beslutat.

- Före omröstningen om punkt 47

5.9. Lissabonstrategin (Europeiska rådets möte den 8-9 mars 2007) (omröstning)

Stephen Hughes (PSE). – (EN) Herr talman! Det är ett mycket lättfattligt muntligt ändringsförslag. På andra raden finns en fras som börjar med ”har gjort det uppenbart att ingen energikälla får lämnas outnyttjad”. Vi vill skjuta in tre ord enligt följande: ”har gjort det uppenbart att ingen hållbar och säker energikälla får lämnas outnyttjad”.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

5.10. Mot en europeisk radiospektrumpolitik (omröstning)

Talmannen. – Omröstningen är härmed avslutad.

6. Röstförklaringar

Betänkande: Fava (A6-0020/2007)

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Det gladdede mig att få veta att det i betänkandet klagas bortom allt tvivel att varken den österrikiska regeringen eller någon annan institution eller myndighet i Österrike har varit delaktig i några oegentligheter här.

Jag har ändå röstat mot betänkandet på grund av att påståendena som görs där inte backas upp med några bevis, och ändå får kvarstå, och framför allt på grund av att inte heller faktafelet om Europol har tagits bort. Det innebär att betänkandet fortfarande ger en missvisande bild av vad som faktiskt har skett när man insinuerar att Europol använde sig av amerikanska underrättelseagenter, något som helt saknar substans och är raka motsatsen till sanningen.

Ett betänkande som innehåller sådana fel skadar förvisso parlamentets trovärdighet och är en bidragande faktor till att så många av dess ledamöter har röstat mot betänkandet i dess helhet.

Mario Borghesio (UEN). – *(IT)* Herr talman, mina damer och herrar! Favabetänkandet har knappast mer värde än en samling pressklipp. Syftet sägs vara att värna de mänskliga rättigheterna, men betänkandet utgör i själva verket ett försök att sabotera styrkan och effektiviteten i terroristbekämpningen.

Kravet på att de fullständiga namnen på människor som arbetar inom den italienska underrättelsetjänsten ska publiceras på Europaparlamentets webbplats visar på graden av ansvarskänsla hos någon som hycklande säger sig vilja stödja kampen mot terrorismen och sedan i realiteten tar varje tillfälle i akt att förhindra den från att omsättas i praktisk handling.

Parlamentet kan inte och får inte ge sig självt befogenheter att beröva EU:s nationella regeringar och medlemsstaterna deras oinskränkta suveränitet i frågor som berör medborgarnas säkerhet, något som är och måste förbli nationernas och medlemsstaternas okränkbara område.

Charles Tannock (PPE-DE). – *(EN)* Herr talman! Den brittiska konservativa delegationen röstade emot Giovanni Claudio Favas betänkande. Vi betraktade betänkandet som en dyr övning som upprepar senator Dick Martys arbete i Europarådet. Det är fullt av obevisade påståenden och innehåller oskäligen krav på rådet genom kritiken mot Gijs de Vries, Javier Solana och Nato-uppgörelser som medger samarbete med USA som vår allierade i kampen mot internationell terrorism.

I betänkandet krävs oacceptabla sanktioner enligt artiklarna 6 och 7 mot EU:s medlemsstater liksom konsulatskydd för invånare i Storbritannien, vilket undergräver betydelsen av brittiskt medborgarskap. I betänkandet accepteras heller inte diplomatiska försäkringar mot tortyr när misstänkta terrorister utlämnas till tredje land. Vi står fast vid vårt avslag.

Jim Allister (NI), skriftlig. *(EN)* Jag röstade emot betänkandet, inte därför att jag inte oroar mig för anklagelser om internationell brottslighet, utan därför att betänkandet till stor del bygger på obekräftade spekulationer. Redan innan betänkandet skrevs fanns en kraftig anti-amerikansk opinion som fått leda fram till dagens slutsatser. Därför har man föredragit pressklipp framför tillförlitliga bevis. Följaktligen är betänkandet så partiskt att det kommer att gynna terrorister och antidemokratiska krafter.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. Vi har avstått i omröstningen om betänkandet om CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar.

Det är otvetydigt att det i kampen mot terrorismen begåtts brott mot mänskliga rättigheter vilket också beläggs i betänkandet, övergrepp vi moderater fördömer. Genom att blanda fakta med antaganden och obekräftade rykten riskerar betänkandet emellertid att snarare förringa än förstärka den berättigade kritiken.

Vi motsatte oss tillkomsten av det särskilda utskottet, eftersom vi anser att brottsmisstankar skall utredas av rättsväsendet. I första hand har ansvaret för utredningar varit nationellt. Exempelvis har det svenska konstitutionsutskottet granskat – och fällt – den svenska regeringens agerande. De frågor som betänkandet framför allt berör är frågor som faller under medlemsstaternas och inte EU:s kompetens. Medlemsstaternas regeringar är i dessa frågor inte ansvariga inför Europaparlamentet utan inför sina nationella parlament och *endast* dessa, såvida det inte har brutits mot europeiska rättsliga regler. Om det har handlat om att medlemsstater brutit mot åtaganden på europeisk nivå, är det kommissionens ansvar att undersöka och föra sådana brott till domstol.

Simon Coveney (PPE-DE), skriftlig. *(EN)* De irländska ledamöterna i Fine Gael-delegationen röstade för betänkandet i dess helhet eftersom vi stöder den allmänna huvudinriktningen i betänkandet och dess starka ställningstagande mot extraordinära överlämnanden och inblandningen av EU-länder och EU-flygplatser i dessa.

Jag vill emellertid framhålla att vi inte helhjärtat ställer oss bakom formuleringen i punkt 125 i betänkandet. Jag försökte få punkt 125 struken, men lyckades inte (omröstningen förlorades med knapp marginal).

Med den reservationen kan vi stöda huvuddragen i betänkandet som ett kraftfullt ställningstagande mot extraordinära överlämnanden, som ett brott mot folkrätten. Därför röstade vi för betänkandet i dess helhet.

Manuel António dos Santos (PSE), skriftlig. *(PT)* Jag lade ner min röst i slutomröstningen av följande skäl:

1. Betänkandet läggs fram vid en illa vald och olämplig tidpunkt.
2. Ett beslut som förenar behovet av åtaganden för att skydda de mänskliga rättigheterna med stödet för kampen mot terrorismen och dess orsaker kan bara godkännas om det bygger på ett brett samförstånd.
3. Detta betänkande bygger inte på ett sådant samförstånd och innehåller inte den politiska analys av frågan som krävs.
4. Dokumentet är alltför inriktat på att utreda vad som hände i medlemsstaterna och drar inte den uppenbara slutsatsen att medborgarnas omistliga rätt till skydd och medlemsstaternas integritet måste upprätthållas inom en ram som garanterar respekten för individens mänskliga rättigheter.
5. Slutligen bör ett betänkande om denna känsliga fråga samordnas med Europeiska rådets insatser och beakta de många beslut som har fattats av Europarådet.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. (EN) Jag röstar för min kollega Giovanni Claudio Favas betänkande om transport och illegal internering av fångar. Jag vill emellertid framhålla att jag inte ställer mig bakom allt i betänkandet. Där finns några högst omtvistade punkter, bland annat omotiverade anspelningar på Storbritanniens före försvarsminister, som vi tagit avstånd från här tidigare i dag. Man har hävdats att mycket i argumenteringen inte är baserat på fakta. Detsamma kan sägas om skälen för interventionen i Irak och Afghanistan. För att travestera Donald Rumsfield: det finns saker vi vet, saker vi inte vet och saker vi inte vet att vi inte vet. Hur som helst vet jag i detta fall att vårt tillfälliga utskott och dess föredragande Giovanni Claudio Fava har pekat på ett allvarligt brott mot mänskliga rättigheter som strider mot folkrätten inom EU. Jag lägger min röst för att stödja den klara, övergripande slutsatsen i betänkandet och inte enskilda detaljer som på grund av bristande medverkan från myndigheternas sida ofrånkomligen blir spekulationer, som emellanåt är felaktiga men ofta helt riktiga.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. (PT) Det tyska ordförandeskapets argument för att avfärda problemen och undandra sig sitt politiska ansvar beträffande ”CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar” kommer som en överraskning. Tro det eller ej, men rådet hävdar att ärendet faller utanför dess kompetensområde, trots att man antar den ena politiska ståndpunkten efter den andra så snart det anses vara av intresse, och trots att det står helt klart att dessa frågor har tagits upp inom ramen för förbindelserna mellan EU och Nato och EU och USA.

Det har återigen visat sig att en sådan hållning i allra bästa fall kan sägas tyda på att man försöker lägga ut rökråd för att dölja denna oacceptabla kränkning av internationell rätt och de mest grundläggande mänskliga rättigheter, eller på att man står i maskopi med eller helt underkastar sig USA.

Det betänkande som har utarbetats av det tillfälliga utskottet – som gav många av offren en identitet och en röst – är ett steg på vägen mot att uppdaga hela sanningen och kommer att vara till hjälp för de nationella parlamenten, de organ som faktiskt har till uppgift att kontrollera hur regeringarna uppför sig och uppfyller sina skyldigheter. Det här är något som det portugisiska kommunistpartiet länge har efterlyst och föreslagit i det portugisiska parlamentet.

Jean Lambert (Verts/ALE), skriftlig. (EN) Jag röstade för Giovanni Claudio Favas betänkande trots de ändringar som gjorts av ängsliga kolleger. Det så kallade ”kriget” mot terrorismen har missbrukats av somliga för att omarbota folkrätten och trotsa internationella konventioner om mänskliga rättigheter och behandlingen av dem som sitter internerade (på blotta misstankar, inga bevis) utan rättegång och utan rättssäkerhet.

Mänskliga rättigheter gäller överallt och går inte att schackra med. EU har förbundit sig att försvara dessa rättigheter. Betänkandet ställer oss inför en obehaglig verklighet och vi uppmanar medlemsstaternas parlament och regeringar att noggrant utreda vad som kan ha hänt på deras mark.

Utskottet hade inte obegränsad fullmakt att utreda men det står i vår makt att utfärda politiska rekommendationer. Dessa bör följas om vi verkligen vill upprätthålla våra värderingar.

David Martin (PSE), skriftlig. (EN) Jag stöder betänkandet som undersöker CIA:s påstådda hemliga transporter för ”överlämnanden”. Eftersom mänskliga rättigheter utgör en hörnsten i EU och därmed också i Europaparlamentets verksamhet, är det bara rätt och rimligt att Europaparlamentet som institution diskuterar och utreder eventuella brott mot mänskliga rättigheter inom EU:s gränser.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. (EN) Dagens betänkande av Giovanni Claudio Fava tar upp några kritiska punkter som berör centrala grundläggande rättigheter för alla i Europa och över hela världen.

Betänkandet ger en upprörande beskrivning av brott mot mänskliga rättigheter och illegal verksamhet, som i samtliga fall har godkänts av medlemsstater, inklusive Irland. Den irländska regeringens sätt att behandla illegala överlämnanden som om man varken hört talas om dem eller sett något spår av dem är föga övertygande och helt oacceptabelt. Betänkandet understryker att åtminstone 147 CIA-flygplan mellanlandade på irländska flygplatser, även flygplan som var involverade i ”extraordinära överlämnanden” eller kidnappningar, som vi brukar kalla dem.

Nu måste alla vi som vill veta sanningen om dessa kidnappningar föra den här frågan vidare till våra nationella parlament och kräva direkta besked av de nationella regeringarna i våra hemländer. De personer som tillät och godkände dessa åtgärder måste ställas till svars i hemlandet, där de känner av pressen.

Därför uppmanar jag regeringen att omedelbart inleda en full parlamentarisk utredning i det irländska representanthuset, Dáil, om användningen av irländskt territorium som en del av CIA:s transportkedja för överlämnanden. Sinn Féin stödde betänkandet för att ge eftertryck åt vår uppmaning i Europaparlamentet.

Claude Moraes (PSE), skriftlig. (EN) Europaparlamentets labourparti (EPLP) röstade för Giovanni Claudio Favas betänkande eftersom vi tycker att det är viktigt att Europaparlamentet har utrett CIA:s påstådda bruk av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar.

Ledamöter av Europaparlamentet är direktvalda och ansvariga inför våra valkretsar. Vi utreder alla slags frågor på deras vägnar och vi kan inte strunta i signaler om att medlemsstater kan ha brutit mot sina skyldigheter enligt artikel 6 i EU-fördraget, där grundprinciperna för demokrati, mänskliga rättigheter och respekt för lagen fastställs.

EPLP röstade för ändringsförslag som flyttade tyngdpunkten i betänkandet från person- och partipolitik till de mer väsentliga anklagelserna om överlämnanden. EPLP röstade för ett mer balanserat och rättvist betänkande i kammaren än det betänkande som var resultatet av utskottsbehandlingen.

Claude Moraes (PSE), skriftlig. (EN) Europaparlamentets labourparti (EPLP) röstade för Giovanni Claudio Favas betänkande eftersom vi tycker att det är viktigt att Europaparlamentet har utrett CIA:s påstådda bruk av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar.

Ledamöter av Europaparlamentet är direktvalda och ansvariga inför våra valkretsar. Vi utreder alla slags frågor på deras vägnar och vi kan inte strunta i signaler om att medlemsstater kan ha brutit mot sina skyldigheter enligt artikel 6 i EU-fördraget, där grundprinciperna för demokrati, mänskliga rättigheter och respekt för lagen fastställs.

EPLP röstade för ändringsförslag som flyttade tyngdpunkten i betänkandet från person- och partipolitik till de mer väsentliga anklagelserna om överlämnanden. Därför röstade EPLP emot ändringsförslag 29. EPLP röstade för ett mer balanserat och rättvist betänkande i kammaren än det betänkande som var resultatet av utskottsbehandlingen.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Betänkandet beskriver och bekräftar till viss del de avslöjanden och fakta som har kommit fram om bortrövanden, hemliga flygningar, olagliga fängslanden i hemliga fångelser, tortyr med mera som CIA har utfört på europeiskt territorium.

Det grekiska kommunistpartiets ledamöter lade ner sina röster eftersom de anser att gräsrotterna och socialistpartiet, som tidigare var i regeringsställning och som har stöttat och fortsätter att stödja USA:s så kallade terroristbekämpningsstrategi och ställer sig bakom alla dessa åtgärder, företräder en skenhelig ståndpunkt.

I dag när de med anledning av dessa avslöjanden pressas av gräsrotternas protester, försöker de framstå som terroristpolitikens mästare och beskyddare av de mänskliga rättigheterna för att kunna rädda EU:s förlorade heder.

Vi är av en helt annan åsikt och har ingen avsikt att vilseleda folk om den så kallade terroristbekämpningspolitikens sanna natur. Det är imperialisternas förevändning för att bygga upp ett

jättelikt och världsomfattande förtryckarsystem med den huvudsakliga målsättningen att fastställa sin dominans och slå ner gräsrotsrörelserna och oppositionen.

Vid en tidpunkt då Europaparlamentet gör sitt yttersta för att motarbeta kränkningar av de mänskliga rättigheterna förespråkas över hela EU autokratiska lagar för att slå ner rörelsen och begränsa demonstrationerna. Man förespråkar personakter om alla och envar och vill underteckna nya avtal med USA.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag röstade för Favabetänkandet eftersom det är ett historiskt steg i kampen mot en kriminell internationell halvstat. Bortsett från Europeiska rådets mycket stora ansvar har även regeringarna i flera av medlemsstaterna ett stort ansvar. När Europaparlamentet har slutfört sin komplicerade granskning är det viktigt att undersökningskommittéer inrättas i de nationella parlamenten i de medlemsstater som varit inblandade i CIA:s olagliga verksamhet – däribland olyckligtvis även Grekland. Den fortsatta kampen mot den internationella halvstaten ligger nu i deras händer.

Tobias Pflüger (GUE/NGL), skriftlig. (DE) Den tyska förbundsregeringen bär en stor del av ansvaret för CIA:s tortyrflygningar. Sådan är den dom som fälls i detta betänkande, som har utarbetats av det tillfälliga utskott som undersöker CIA:s verksamhet och som i dag antogs av Europaparlamentet. Den tyska förbundsregeringen – en koalition bestående av konservativa och socialdemokrater – kan inte längre undvika att ta konsekvenserna, även om det är uppenbart att den har utövat påtryckningar på socialdemokraterna i Europaparlamentet, som har mildrat formuleringarna i betänkandet. Europaparlamentet har dragit slutsatsen att den tyska regeringen enligt uppgifter från Murat Kurnaz advokat och från de tyska myndigheterna ska ha avisat ett amerikanskt erbjudande 2002 om att frisläppa Murat Kurnaz från Guantanamo och att Kurnaz advokat trots detta vid ett flertal tillfällen efter 2002 fick besked av den tyska regeringen att det var omöjligt att inleda förhandlingar med den amerikanska regeringen om hans frisläppande eftersom han var turkisk medborgare, trots att ”man i samtliga utredningar redan i slutet av oktober 2002 kommit fram till att Murat Kurnaz inte utgjorde något terroristhot”. Mina kolleger och jag har kommit överens om att detta stora felsteg av företrädarna för den tidigare socialdemokratiska och gröna förbundsregeringen måste utredas. Utrikesminister Frank-Walter Steinmeier, som tidigare arbetade som samordnare för den tyska underrättelsetjänsten, måste sluta göra allmänheten besviken och sent omsider ta sitt ansvar för vad som hände vid det här tillfället.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. (PT) Jag röstade mot Favabetänkandet, också känt som CIA-betänkandet, och detta av fyra skäl.

Ett starkt stöd för de mänskliga rättigheterna, rättssamhället och demokratin, något som jag förordar, kan inte åstadkommas genom politiska åtgärder som mer motiveras av naiv antiamerikanism på vänsterkanten än av ett faktiskt försvar av dessa värden.

Det är inte parlamentets sak att övervaka medlemsstaterna. Detta är i första hand och framför allt de nationella parlamentens roll och alla avsteg från den principen är med nödvändighet ett politiskt misstag och en rättslig anomali.

Betänkandet begår det oförlåtliga misstaget att dra definitiva slutsatser utifrån obevisade och kontroversiella påståenden som förvandlar opinionsyttringar till sanningar och insinuationer till fakta.

För Portugals vidkommande kvarstår – även efter de godkända ändringsförslagen – en viss obalans mellan vad som har bevisats (eller till och med hävdats av de påstådda offren) och vad som har bedömts, eller än värre antagits, vara sanningen.

Till sist vill jag berömma Carlos Coelho för hans oförtröttliga arbete för att värna balans, förnuft och försvar av våra centrala principer och värden. Jag anser att betänkandet skulle ha varit avsevärt mer balanserat om han hade varit föredragande, istället för utskottets ordförande.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. – (FR) Europaparlamentet har just fällt sin dom över det arbete som uträttats av det tillfälliga utskottet för CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar. Domen var inte förvånande ett fördömande av de många medlemsstater som i praktiken har givit CIA sitt stöd.

Giovanni Claudio Favas betänkande har en stor förtjänst, nämligen att slå fast ett antal gemensamma och grundläggande värderingar: respekt för mänskliga rättigheter, fördömande av tortyr och respekt för det rättsliga regelverket i kampen mot terrorismen.

Det har också en stor svaghet, som består i att man totalt förbiser att förnuftet är det enda som begränsar våra regeringars insatser, samma förnuft som gör att de kan avfärda orimligheter. Säkerhetstjänsten kan nämligen aldrig vara välkomnande och öppen för insyn!

Låt oss inte blanda ihop humanism och naiv optimism. Eller för att citera filosofen Alain: "Det kan inte finnas någon frihet utan säkerhet, och säkerheten är ingenting värd utan frihet".

Mitt värnande om säkerheten i ett frihetligt sammanhang är orsaken till att jag lägger ner min röst. Jag är övertygad om att min vän Antoine Duquesne, tidigare inrikesminister i Belgien, skulle ha gått ut med samma budskap om han hade kunnat rösta här idag.

Tokia Saïfi (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade ja till betänkandet om CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar. Sedan januari 2006 har ett omfattande arbete utförts av parlamentets tillfälliga utskott, som ansvarar för att undersöka de påståenden som förts fram i pressen i denna känsliga fråga. Jag vill påpeka att det är viktigt att utskottet stöder sig på konkreta och verifierbara bevis så att man förhåller sig något så när neutral, om detta arbete ska kunna rättfärdigas. Parlamentets ledamöter har en skyldighet att vara öppna mot medborgarna och informera dem. Den informationen måste därför vägledas av en strävan att ge så korrekta svar som möjligt. Även om slutbetänkandet inte uppfyller det kravet så bra som det borde beslutade jag att rösta för, övertygad om att parlamentet via dessa utskott åläggs att spela en avgörande roll för att se till att de mänskliga rättigheter och grundläggande värden som unionen fullt ut stöder i sina fördrag verkligen respekteras. Kampen mot terrorismen måste därför vägas mot gällande internationell rätt, och brott mot de mänskliga rättigheterna får aldrig försvaras.

Marek Siwiec (PSE), skriftlig. (PL) Jag röstade mot antagandet av ovannämnda slutbetänkande eftersom det innehöll hänvisningar till Polen som inte överensstämde med vad man kommit fram till under arbetet i det tillfälliga utskottet för CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar. Utskottet hittade inga bevis, annat än pressuppgifter, för att det funnits hemliga CIA-fängelser i mitt land. Enbart misstankar utan belägg i form av bevis kan inte användas som underlag för ett slutbetänkande i en så allvarlig fråga.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. (EN) Vi bör ge Giovanni Claudio Fava erkännande för att ha lotsat detta svåra och känsliga betänkande om påstådda överlämnanden genom parlamentet. Brott mot mänskliga rättigheter, tortyr och illegal deportation måste fördömas i dagens Europa.

Thomas Ulmer (PPE-DE), skriftlig. (DE) Jag röstar emot CIA-betänkandet eftersom det inte uppfyller ens de mest grundläggande kraven på vad jag förväntar mig av ett betänkande från ett undersökningsutskott, vare sig det gäller metod eller analys.

Slutsatserna skiljer sig inte på något sätt från de som Europarådets utredare Dick Marty kommit fram till. En del av hans tidigare vittnen har sedan dess ändrat uppfattning.

Även om detta inte ska tas till intäkt för att jag godtar USA:s agerande har sanning, fakta och ärlighet i det här betänkandet ersatts av lösa antaganden och anklagelser.

Lars Wohlin (PPE-DE), skriftlig. Många beklagliga incidenter har noterats i kampen mot terrorism. Dessa frågor har dock redan behandlats av FN:s råd för mänskliga rättigheter och Europarådet. Den svenska regeringen har tagit till sig denna kritik. Det finns därför ingen anledning till att behandla denna fråga även i Europaparlamentet. Jag har därför röstat ja till många av förslagen men lagt ner min röst vid omröstningen om betänkandet som sådant.

Betänkande: Glattfelder (A6-0013/2007)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Jag röstade för betänkandet om att Europeiska unionen ska ge Moldavien ekonomiskt stöd, i syfte att stödja betalningsbalansen och bygga upp valutareserven. Jag gjorde det för att jag är övertygad om att dessa resurser kommer att ge ett av Europas fattigaste länder möjlighet att övervinna sina nuvarande ekonomiska problem. Ytterligare extraordinärt stöd skulle vara av stor nytta för att underlätta för Moldaviens regering att genomföra de ekonomiska reformerna.

Med tanke på den positiva sociala och ekonomiska utvecklingen i Moldavien, där man bland annat nyligen har avskaffat dödsstraffet, anser jag att det är lämpligt att stärka de bilaterala banden till Moldavien och fördjupa förbindelserna till EU. Ett stöd på upp till 45 miljoner euro kommer att sända en kraftfull signal från EU, särskilt mot bakgrund av det ryska importstoppet mot vin från Moldavien och de stigande energipriserna.

David Martín (PSE), skriftlig. (EN) Jag stöder den finansiella hjälpen till ett av de fattigaste länderna i Europa som i ekonomiskt avseende drabbats hårt av händelser i sin region. Jag välkomnar speciellt de ändringsförslag som syftar till att öka parlamentets roll.

Tokia Saïfi (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för betänkandet om förslaget till rådets beslut om makroekonomiskt stöd till Republiken Moldavien. Trots att landet har gjort stora ekonomiska framsteg är Moldavien förvisso fortfarande ett av Europas fattigaste länder. Sedan den 1 januari har Moldavien, som gränsar till Rumänien, blivit granne med EU och rådet vill hjälpa landet att hantera sina handelsmässiga och ekonomiska svårigheter. Jag vill emellertid betona att denna solidaritet, till ett beräknat värde av 45 miljoner euro, till sin art är extraordinär och begränsad och att den är förenad med vissa villkor. En förutsättning för att stöd ska beviljas är att mål som förbättrad insyn i de offentliga finanserna och respekt för de mänskliga rättigheterna uppfylls.

Till sist anser jag att det är överordnat att EU:s solidariska anda efter 2004 och 2007 års utvidgningar nu utsträcks till länderna i södra Medelhavsområdet. Med hjälp av sin grannskapspolitik och EU–Medelhavspartnerskapet måste EU säkerställa att unionens finansiella instrument är fortsatt effektiva och att handeln med länderna i södra Medelhavsområdet ökar.

Betänkande: Miguélez Ramos (A6-0476/2007)

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. (EN) Medlemsstaterna måste prioritera ett totalförbud mot drivgarn och ett effektivt genomförande av det. Alltför många delfiner, tumlare och sälar dör i onödan på grund av användningen av dessa garn. Man borde försöka få fram en standarddefinition så att det inte kan finnas några kryphål i bruket av dessa fördärvliga garn.

Betänkande: Miguélez Ramos (A6-0014/2007)

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. Eftersom Junilistan anser att EU inte borde ha en gemensam fiskeripolitik, har vi röstat emot detta betänkande. Vi ber även att få hänvisa till tidigare röstförklaringar angående fiskeripolitiken.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. (PT) Syftet med förordningen är att klargöra vilka fiskeredskap som kan klassificeras som drivgarn genom att utarbeta en gemensam definition för alla förordningar inom detta område.

Drivgarn har avgörande betydelse för fiskeresurserna och de marina ekosystemen, och de får ekonomiska konsekvenser – i form av minskad konkurrenskraft och inkomstbortfall – för fiskare som använder mer traditionella verktyg.

Mot den bakgrunden har EU antagit FN:s resolution 44/225 om införande av ett moratorium mot användning av drivgarn och införlivat den i gemenskapens regelverk (förordning nr 354/1992), trots en del regionala undantag på gemenskapsnivå.

Därför stöder vi innehållet i betänkandet, som kommer att bidra till att förbättra kontrollen och minska drivgarnens påverkan i portugisiska vatten, i synnerhet i de exklusiva ekonomiska zonerna Azorerna och Madeira, eftersom dessa zoner besöks av flottor från andra medlemsstater som använder drivgarn för att fiska efter tonfisk och andra marina arter, på grund av kryphål i lagstiftningen eller för att de bedriver olagligt fiske.

Lars Wohlin (PPE-DE), skriftlig. I förslaget finns flera bra förslag om att förhindra överfiskning.

Därför har jag av pragmatiska skäl röstat för detta förslag. EU:s fiskeripolitik har generellt motverkat ett långsiktigt hållbart utnyttjande av havets resurser genom att subventionera fiskares köp av effektiva båtar.

Fiskeripolitiken är även skadlig för befolkningen i fattiga länder genom att EU köper rättigheter att fiska i dessa länders vatten från svaga regeringar. Därför bör EU återbörda fiskeripolitiken till medlemsstaterna och enbart övervaka att medlemsstaterna inte överfiskar arter som rör sig i flera länders territorialvatten.

Betänkande: Goepel (A6-0009/2007)

Manuel António dos Santos (PSE), skriftlig. (PT) Jag röstade av misstag för den föreslagna resolutionen, när det var meningen att jag skulle rösta emot, precis som jag gjorde med lagstiftningsförslaget.

Jag begär därför att min röst om lagstiftningsresolutionen ska ändras (till en nej-röst).

Jill Evans (Verts/ALE), skriftlig. (EN) Skälet till att jag inte röstade för jordbruksutskottets förslag att förkasta kommissionens förslag om frivillig modulering är att det ytterligare skulle försena de nya programmen för landsbygdsutveckling och finansieringen av dessa. Detta skulle i min valkrets få en negativ effekt på bönder och landsbygdskommuner som är i stort behov av dessa pengar.

Bristen på finansiering av landsbygdsutvecklingen är ett problem för Wales. Det har orsakats av en kombination av att Storbritannien inte fått en rättvis del av EU:s bidrag, den brittiska regeringens försvar för sin budgetrabatt och det brittiska ordförandeskapets överenskommelse om budgetramen. Till följd av detta misslyckande från regeringens sida kommer ministrarna att hoppas på modulering för att kunna fylla på med pengar.

Subsidiaritet måste garanteras så att beslutet om huruvida frivillig modulering ska tillämpas, och på vilken nivå, fattas i rätt instans. I min valkrets skulle det innebära nationalförsamlingen för Wales snarare än på medlemsstatsnivå. Det finns stora skillnader i tillvägagångssätt och särpräglade landsbygdskommuner över hela Storbritannien, därför vore det fullständigt oacceptabelt att ha en enda nivå. Det måste också finnas fullständig, matchande tilläggsfinansiering med statliga medel.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. (PT) Som vi har sagt förut är kärnfrågan att kommissionens förslag inte är ett förslag till en verklig modulering. Ett sådant förslag skulle innebära att man ökar stödet till dem som får minst eller ingenting och minskar stödet till dem som får stora belopp, för att se till att stödet fördelas mer rättvist mellan producenter, länder och grödor och stödja små och medelstora jordbruk och familj jordbruk.

Vi anser att kommissionen bör lägga fram ett nytt förslag för att skapa en verklig och obligatorisk modulering, som garanterar ökad rättvisa och frigör ekonomiska resurser genom att införa en högsta stödgräns per jordbruksföretag och en procentuell ökning av stödet till de jordbrukare som får minst stöd genom den gemensamma jordbrukspolitiken (modulering), exempelvis genom att föreslå en 15–20-procentig ökning för små och medelstora jordbrukare som får mindre än 5 000 euro i stöd, och som beaktar olika omständigheter även när de får mer än så.

I annat fall finns det risk för att de befintliga orättvisorna förstärks. Vi uppmanar därför enträget kommissionen att omarbeta förslaget för att säkerställa att ett beslut i denna fråga inte i slutänden leder till att kostnaderna för den gemensamma jordbrukspolitiken åternationaliseras. Kommissionen har emellertid än så länge inte gjort det. Därför har vi beslutat att lägga ner vår röst.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. (PT) Parlamentet har redan förkastat kommissionens förslag om en frivillig modulering av direktstöd inom den gemensamma jordbrukspolitiken på upp till 20 procent. Enligt förslaget ska öronmärkta stöd till jordbrukare ges under den gemensamma jordbrukspolitikens andra pelare, som är landsbygdsutveckling, vilket innebär att de överförs till den nationella budgeten i de medlemsstater som väljer att använda denna modulering.

Att slopa stödet till jordbrukare leder till olika konkurrensvillkor mellan jordbrukare från länder som inte tillämpar modulering och jordbrukare från länder som gör det samt mellan jordbrukare i den senare kategorin, beroende på nivå där man beslutar att lägga moduleringen.

Av det skälet delar jag föredragande Lutz Goepels åsikt att vi återigen bör förkasta kommissionens förslag.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. Junilistan anser att den gemensamma jordbrukspolitiken i EU skall avvecklas. Vi är också motståndare till de nya stöden under beteckningen landsbygdsutveckling. Vi frågar oss varför EU anser att medlemsländerna inte klarar att utveckla sin landsbygd själva.

Vid denna omröstning står vi inför två alternativ – kommissionens förslag eller förslaget från Europaparlamentets jordbruksutskott. I denna situation har vi valt att rösta för kommissionens förslag, då det är bättre än jordbruksutskottets förslag, vilket är helt orimligt.

Betänkandets motivering innehåller en mängd åsikter, till exempel kritik mot att den gemensamma jordbrukspolitiken överges eller åternationaliseras, vilket Junilistan tycker är bra, och att den strider mot Europaparlamentets deltaganderätt, en åsikt Junilistan inte delar.

Dessutom hävdas det i motiveringen att hälsokontrollen av långtidsbudgeten endast skall utgöra grunden för förslag för finansieringsperioden *efter* 2013. Den åsikten delar absolut inte Junilistan. Vi anser att halvtidsöversynen skall leda till nedskärningar i jordbruks-/landsbygdsutvecklingsbudgeten redan under innevarande budgetperiod 2007-2013.

Junilistan konstaterar att det i detta läge är tur att inte Europaparlamentet har medbeslutande i EU:s jordbrukspolitik, ty då skulle unionen hamna i en fälla av protektionism och tunga subventioner till samtliga olika grupper inom jordbruksnäringen.

David Martin (PSE), skriftlig. (EN) Jag röstade för förslaget att införa frivillig modulering av den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) eftersom den har använts mer effektivt i Storbritannien än i någon annan medlemsstat. Den har använts som en viktig källa för att finansiera program för landsbygdsutveckling över hela landet.

Jean-Claude Martinez (ITS), skriftlig. – (FR) Förutom att frikoppla stödet från produktionen har reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken gett oss ett nytt verktyg: moduleringen. I praktiken innebär detta en möjlighet att välja att överföra en del av anslagen – direktstödet till jordbrukare – till budgeten för landsbygdsutveckling. Detta kallas en överföring från den första pelaren till den andra.

Så mycket som tjugo procent av anslagen kan komma att överföras genom frivillig modulering. Medlemsstaterna kan välja modulering från en nedkortad meny, istället för den påtvingade standardmenyn. Direktstödet är då en sorts huvudrätt och landsbygdsutvecklingen en efterrätt.

I själva verket handlar moduleringen om att stjäla från jordbrukaren Paul för att ge till trädgårdsdesignern Peter. Detta är en budgetteknik som är avsedd att dölja bristen på anslag genom att ge intryck av att man kan välja hur de knappa resurserna ska användas.

Andreas Mölzer (ITS), skriftlig. (DE) Att EU låtsas ta i tu med jordbruksfrågan förändrar inte på något sätt det faktum att antalet jordbrukare stadigt blir allt färre och att fler och fler jordbruk nu bara bedrivs på hobbybasis. I ett läge där vi ger stöd till storföretag och kungahus och inte lyckas göra våra ekologiska jordbrukares röst hörd inom WTO är det knappast förvånande att utvecklingen ser ut som den gör.

Det vore önskvärt med begripliga indikatorer för kvalitet och hälsoeffekter, som ett sätt att garantera en rättvis prissättning för hälsosamma produkter, men viktigast av allt är att förenkla EU:s bidragsdjungel, om så krävs genom att återförpassa jordbruket till den nationella behörighetsnivån. Av det skälet har jag röstat emot Goepelbetänkandet.

Neil Parish (PPE-DE), skriftlig. (EN) Den brittiska konservativa delegationen inser den stora betydelsen av jordbruksutskottets miljöprogram. Av tre viktiga skäl röstade emellertid de konservativa för att avslå kommissionens förslag om frivillig modulering. För det första skulle frivillig modulering för brittiska bönder bli allt annat än frivillig – de skulle tvingas acceptera en nedskärning med upp till 20 procent av värdet på deras samlade gårdsstöd medan Europas övriga bönder inte skulle drabbas. Om Tony Blair hade förhandlat fram en bättre budgetöverenskommelse i EU för Storbritannien när det gäller beloppet för landsbygdsutveckling, skulle våra bönder inte stå inför sådana dystra framtidsutsikter. För det andra är det förslag som vi uppmanas rösta på i vilket fall som helst oacceptabelt för den brittiska regeringen själv eftersom det inte tillåter regionalisering, det inskränker regeringens frihet att besluta om betalningsprioriteringar och det upprätthåller ett system som inte passar Storbritanniens jordbruksstruktur. Labours parlamentsledamöter har inte lagt fram ett enda ändringsförslag för att anpassa förslaget efter regeringens önskemål! För det tredje tyder kommissionsledamot Mariann Fischer Boels senaste yttranden på att man inte helt kan bortse från parlamentets förkrossande motstånd mot förslaget och att någon form av kompromiss kan komma att läggas fram. Vi hoppas innerligt att det kommer att gynna brittiska bönder.

Christel Schaldemose (PSE), skriftlig. (DA) Vi röstar emot parlamentets förslag att kommissionen bör dra tillbaka sitt eget förslag och vi röstar för kommissionens förslag.

Vi anser att parlamentet försöker utöva utpressning mot kommissionen med sitt hot om att hålla inne 20 procent av anslagen till landsbygdsutveckling. Istället för att påverka kommissionen drabbar det bara

jordbrukarna, som inte får sina pengar utbetalade, och framför allt påverkar det EU i stort, då unionens rykte knappast förbättras om skamlös utpressning mellan institutionerna ska bli regel i framtiden.

Jag talar här för den danska delegationen i den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. (EN) Vi bör stödja de föreslagna GJP-reformerna. Det är en besvikelse att parlamentet för andra gången har förkastat dessa reformer som ger oss en hållbar metod att handskas med landsbygdsutvecklingen. Omröstningen idag kommer återigen att försena stödet till bönder i Skottland och Storbritannien. Parlamentsledamöter kan inte å ena sidan begära reformer av GJP och sedan inte stödja reformerna i praktiken. Våra valkretsar kräver gång på gång reformer av GJP. Det är bekymmersamt att några få medlemsstaters nationella och hävdvunna intressen ska få lägga hinder i vägen för en angelägen reform av GJP.

Betänkande: Starkevičiūtė (A6-0022/2007)

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. (PT) Det transeuropeiska transportnätet (TEN-T) är en investering för att garantera tillgängligheten inom EU:s område och utgör en viktig del av Lissabonstrategin, både som en satsning på innovation och jobbskapande åtgärder och genom att man skapar strukturer som bidrar till att skynda på sammanhållningen och den socioekonomiska utvecklingen.

Följaktligen är den magra ökningen av budgetanslagen till TEN-T och det långsamma genomförandet av prioriterade TEN-T-projekt mycket oroande. Det är därför mycket viktigt att medlemsstaterna ger högsta prioritet åt att genomföra dessa projekt och inte tvekar att anta alla åtgärder som krävs för att slutföra dem.

Utöver det prioriterade målet med gränsöverskridande projektdelar krävs bättre samordning och ökad insyn i förfarandena om vi till sist ska få se resultatet av över tio års arbete.

Dessa projekt är av avgörande betydelse för sammanhållningen på den europeiska kontinenten, för intermodalitet, driftskompatibilitet och för att minska trafikstörningarna. Beslut måste nu fattas för att öka gemenskapsstödet hävstångseffekt. Vi får i dag inte tveka att rätta till tidigare misstag, genomföra nödvändiga förändringar och se till att projekten går framåt så snabbt som möjligt.

Resolution om klimatförändringar (B6-0045/2007)

Richard Seeber (PPE-DE), – (DE) Herr talman! Jag vill poängtera att delegationen från det österrikiska folkpartiet alltid öppet har förordat beslutsamma åtgärder för att ta itu med klimatförändringarna, men vi har ändå röstat emot den här resolutionen på grund av att den försöker smuggla in kärnkraften bakvägen. Vi har på samma sätt alltid varit öppna om att vi förkastar denna energiform, som enligt vår åsikt inte har någon framtid. Det har gjort mig mycket förvånad att så få av de självutnämnda kärnkraftskritikerna – i synnerhet de inom den socialdemokratiska gruppen och den gröna gruppen – likafullt har röstat för detta betänkande.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), – (PL) Herr talman! Jag röstade ja till resolutionen om klimatförändringar, eftersom jag är övertygad om att det är bråttom för EU att utforma en strategi i denna för mänskligheten så avgörande fråga.

Det framstår som mycket viktigt att Europaparlamentet gör sin röst hörd i denna fråga. Unionens medlemsstater och Europeiska kommissionen står inför en oerhörd utmaning. Hur ska vi kunna trygga den ekonomiska utvecklingen samtidigt som vi skyddar den naturliga miljön? Experterna kräver minskade koldioxidutsläpp och ökat stöd till forskning och innovation om förnybar energi och energisparande teknik. Det är också viktigt att samarbeta med länder utanför EU och i synnerhet att göra medborgarna medvetna om farorna med klimatförändringen.

Vi har alla ett ansvar för att skydda vår jord. Vi måste emellertid förstå att minskningen av utsläpp och föroreningar på kort sikt kommer att medföra extra kostnader för europeiska företag och medborgare.

Om vi betänker att länder som Kina, Brasilien och Indien producerar mer och mer koldioxid och andra giftiga ämnen varje år, måste unionen hjälpa dem att gå över till renare och mer energieffektiva produktionsmetoder. Handel med så kallad grön teknik och utveckling av förnybara energikällor måste lyftas fram. Vi måste vidta dessa åtgärder, för vår egen skull och för framtida generationers skull.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). – *(FI)* Herr talman! I punkt 34 i resolutionen om klimatförändringar, som vi just har röstat om, krävs att kommissionen ska utvärdera vilka risker klimatrelaterade översvämningar och tsunamier medför för kärnkraftsanläggningar.

Bakom den här tanken ligger en finsk kampanj som har inspirerats av en roman och som inte bygger på några vetenskapliga bevis. I den här berättelsen orsakar klimatförändringarna en tsunami som i sin tur orsakar en olycka som leder till omfattande skador på ett kärnkraftverk. Jag tycker att man ska iakttä stor försiktighet och utvärdera risker, men det här initiativet var besvärande och rent ut sagt pinsamt för miljöutskottets anseende. För det första orsakar inte klimatförändringarna några tsunamier. Tanken ses som absurd av seriösa forskare. Mina kolleger som står bakom initiativet har rätt i att det alltid krävs en bedömning av riskerna med ett kärnkraftverk, men fel i att antyda att så inte redan har skett. Inga kraftverk byggs utan att man ser till att de är översvämningssäkra. Därför måste jag också be kommissionen att utvärdera riskerna med parlamentariska initiativ som bygger på ren och skär fiktion. Jag är glad att vi den här gången har undvikit problemet.

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. Vi röstade för ändringsförslagen 3 och 8, eftersom vi tycker att det vore positivt om EU:s medlemsländer med enhällighet kunde komma överens om skatter som bidrar till att minska utsläppen av växthusgaser.

Däremot stödjer vi inte några beslut om skatter med majoritetsbeslut på EU-nivå, eftersom vi svenska socialdemokrater anser att beslut om skatter skall fattas på nationell nivå.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. (PT) Vi välkomnar i stora drag detta dokument, som är ännu ett om klimatförändringar. I detta dokument fastslås, eller bekräftas, våra åtaganden när det gäller att minska utsläpp och främja alternativa energikällor. Däremot tar man inte upp andra lika viktiga punkter, som att främja energieffektivitet och användning av offentliga transporter av hög kvalitet. Dessa alternativ nämns bara i all hast eller presenteras i urvattnad form.

Man betonar också förslaget om att sälja utsläppsrätter, eller för att uttrycka sig mer korrekt, rätten att förorena. Som vi har sagt motverkar förslaget de uppställda målen på grund av sin kommersiella karaktär, eftersom de som kan betala kan fortsätta att förorena. Det kommer framför allt att drabba länder med svagare ekonomi, som inte har de pengar som krävs för att kunna köpa utsläppsrätter.

Även om det finns vissa välkomna förslag inom området för utsläppsminskningar och förnybar energi, är andra förslag svåra att genomföra med tanke på de hårda krav som ställs på olika länder, särskilt med tanke på motståndet mot förslagen.

I alla händelser kommer vi att noga övervaka genomförandet av vissa av tankarna i betänkandet, och samtidigt kämpa för att det inte används för att ytterligare koncentrera energiresurserna i händerna på de rikaste länderna eller på ett sådant sätt att det blir konsumenterna som måste bära kostnaderna för de förorenande företagens föroreningar.

Diamanto Manolakou (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Resultatet av Paris-sammanträdet är ett slag i ansiktet på alla som trodde att motståndet och egennyttan skulle övervinnas mot bakgrund av den allvarliga faran för en överhettning av planeten och katastrofala konsekvenser för människorna på den här jorden på medellång och lång sikt.

Resolutionen om klimatförändringar är en stridbar text, men innehåller inga konkreta eller specifika förslag till lösningar. Till stor del ger den uttryck åt önsketänkande och man fortsätter att sätta sin lit till just de metoder som bär skulden för dagens akuta problem, genom att främja marknadslösningar, beskatta och avgiftsbelägga arbetstagarna och undanta de multinationella företagen.

I resolutionen sägs klart och tydligt att en minskning av utsläppen kommer att öka konkurrenskraften och bidra till att uppfylla målen från Lissabon och Kyoto. Det är just denna kapitalets politik som bär ansvaret för nedsmutsningen av miljön och utsläppen och det kan inte vara ett kriterium för att skydda miljön.

På det hela taget uppvisar dessutom alla som ratificerade Kyotoprotokollet tydliga avvikelser, medan USA fortsätter att öka sina utsläpp av växthusgaser tillsammans med Kina och Indien. Därför har Kyoto i praktiken liten betydelse för att minska utsläppen.

Slutsatsen är att kapitalets EU och dess politiska talesmän förstör planeten under förevändning av miljöförändringar och det enda de bryr sig om är hur de ska kunna slå mynt av Kyotoprotokollets ”marknadsmekanismer”.

David Martin (PSE), skriftlig. (EN) Jag instämmer med de allmänna målen i rådets resolution. Men medan jag är positiv till innehållet i gruppen De gröna/Europeiska fria alliansens ändringsförslag och utfästelsen att reducera utsläppen av växthusgas med 30 procent till år 2020, tycker jag att ändringsförslaget var alltför begränsat och därför avstod jag från att rösta på ändringsförslaget i fråga.

David Martin (PSE), skriftlig. (EN) Klimatförändringen är kanske vår tids viktigaste politiska utmaning. De åtgärder som krävs i resolutionen och samarbete på internationell nivå är väsentliga om klimatförändringen ska kunna bekämpas.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. (EN) Jag stödde resolutionen, men EU måste vidta ytterligare åtgärder för att hantera klimatförändringen.

Butikshyllorna är fulla av billiga varor som har transporterats tusentals mil för att tillfredsställa konsumenternas förväntningar om låga priser. Koldioxidspåren som denna form av global handel lämnar bakom sig förskräcker.

Jag efterlyser därför införandet av ett system med koldioxidmärkning som skulle ge konsumenterna den information som behövs för att kunna göra ansvarsfulla och kloka val.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. (EN) Det är ytterst angeläget att vi vidtar åtgärder för att göra Europaparlamentet till en koldioxidneutral institution. Att bekämpa klimatförändringen är vår tids utmaning. Vi måste alla medverka. Kanske kommer den ökande koldioxidhalten att vara det argument, snarare än något annat, som till sist kommer att göra slut på våra sejourer i Strasbourg varje månad. När allt kommer omkring bör vi som parlamentsledamöter leva som vi lär.

Lars Wohlin (PPE-DE), skriftlig. Växthuseffekten är en av vår tids svåra problem. Därför är det viktigt att stora insatser görs för att minska utsläpp av koldioxid. En av de viktigaste och bästa metoderna att eliminera koldioxidutsläpp är att ersätta energiproduktion genom förbränning av kol och olja med kärnkraft. IAEA har konstaterat att kärnkraft är en nödvändig komponent för att minska koldioxidutsläppen. Det är beklagligt att denna resolution väljer att bortse från detta genom att vidhålla att utsläpp inte får minskas genom kärnenergi. Det är av detta skäl som jag röstar nej till denna resolution. Resolution om det nya PNR-avtalet och SWIFT (B6-0042/2007)

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Vi vet alla att kampen mot terrorismen måste bygga på samarbete, och det råder ingen tvekan om att Europeiska unionen här behöver USA som samarbetspart och inte heller om att det för ändamålet krävs utbyte av data och information, men detta måste ske i enlighet med regler som båda parter har godkänt. Nu har vi fastställt dessa regler, som omfattar allt ifrån specifika användningar då data ska kunna konverteras i ett push-system till icke-lagring av känsliga data. Reglerna har fått stöd av en bred majoritet och vi har framför allt fått ett löfte från de amerikanska myndigheterna om att de ska informera sina motsvarigheter i EU om misstänkta terrorister. Jag är därför glad över att kunna ge denna resolution mitt stöd. Jag är övertygad om att det ska gå att nå ett bra resultat som gagnar EU-medborgarnas säkerhet, om kommissionsledamot Franco Frattini får i uppdrag att leda förhandlingarna.

Philip Bradbourn (PPE-DE), skriftlig. (EN) De brittiska konservativa stöder helhjärtat åtgärder som sätter strålkastarljuset på olagliga penningtransaktioner för att finansiera terrorism. Men i detta resolutionsförslag nämns inte resultaten av de undersökningar som utförts av belgiska myndigheter. I förslaget erkänns inte heller hur viktigt det är att se till att tillgång till sådana data begränsas till lämpliga rättsvårdande myndigheter med befogenhet att bekämpa terrorism.

När det gäller passageraruppgiftsavtalet (PNR-avtalet) anser de konservativa att det är en stats suveräna rätt att begära upplysningar om folk som vill komma in i landet. Varje avtal om överföring av uppgifter bör erkänna denna rätt. Det lämpligaste sättet att hantera sådana avtal och garantera uppgiftsskydd av hög standard är genom mellanstatligt samarbete. Det var skälen till att de brittiska konservativa röstade emot resolutionen.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. (PT) EU stöder helhjärtat kampen mot den internationella terrorismen, på grundval av sina humanistiska värderingar och respekten för grundläggande fri- och rättigheter.

Inga motiv, hur lovvärda de än är, kan rättfärdiga bristen på demokratisk legitimitet. Delgivning av data måste därför omfattas av fortlöpande parlamentarisk och rättslig kontroll.

Det finns allvarliga tvivel när det gäller de amerikanska myndigheternas hantering av personuppgifter, som lagras utan åtskillnad i strid mot den europeiska dataskyddslagstiftningen. Dessutom är arrangemangen inte ömsesidiga: amerikanska medborgare ges ett mycket bättre skydd i Europa än vad europeiska medborgare åtnjuter i Förenta staterna.

Jag anser därför att det är nödvändigt att utarbeta en gemensam ram tillsammans med Förenta staterna i syfte att säkra garantier för lagring av känslig information i anslutning till kampen mot terrorismen. Parlamentet måste noga bevaka det PNR-avtal som ska förhandlas fram av kommissionen.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. (PT) Vi har alltid uttryckt vårt motstånd mot tanken på att ingå ett avtal med Förenta staterna om delgivning av personuppgifter, när det gäller både passageraruppgifter och SWIFT.

Detta beror framför allt på att avtalet ingår i ett större säkerhetssammanhang – ta till exempel programmet med olaglig telefonavlyssning i Förenta staterna – som utgår från den så kallade ”kamp mot terrorismen” som har tjänat som förevändning för inblandning i och angrepp på länder och folk när USA:s imperialistiska intressen har stått på spel.

Vi motsätter oss också avtalet eftersom det inte ges några hållbara garantier för att medborgarnas legitima rättigheter kommer att skyddas genom att man tillämpar de överenskomna reglerna om skydd för personuppgifter, inbegripet de som EU själv har utformat. Dessutom ges inga garantier för att de nationella parlamenten faktiskt kommer att övervaka dessa avtal.

Det råder ingen tvekan om att sakernas nuvarande tillstånd, som är allvarligt, skulle förbättras om man införde mer specifika åtgärder och mer effektiva metoder för att kontrollera de personuppgifter som ska överföras, begränsade användningen av data och gav medborgarna information och tillgång till sina egna personuppgifter. Vad som verkligen krävs är dock ett slut på den rådande säkerhetskysterin, som under förevändning av den så kallade ”kampen mot terrorismen” undergräver medborgarnas rättigheter, friheter och garantier.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. (EN) Sinn Féin anser att PNR-avtalet inte bör ingås utan vägande skäl eller bakom stängda dörrar. PNR-avtalet är en del av det så kallade ”kriget mot terrorismen” och kommer att inkräkta på irländska medborgares fri- och rättigheter.

EU:s medlemsstater bör inte låta sig skrämmas till att tillämpa ett avtal som underlåter att garantera deras medborgare rätten till uppgiftsskydd.

Irland borde gå i spetsen inom rådet för att kräva ett mer acceptabelt avtal. Jag uppmanar regeringen att ändra det föreslagna avtalet innan det antas för att åtminstone garantera att den årliga gemensamma översynen inbegriper ett krav på en utvärdering av avtalet som täcker både en närmare granskning av dess verksamhet och dess effektivitet när det gäller det fastslagna målet att ”bekämpa terrorism”, och att varje förändring av bestämmelserna om uppgiftsskydd i USA, EU eller Irland som har beröring med den verksamhet som avses i avtalet ska leda till en omedelbar och öppen omförhandling av avtalet med krav på förnyat godkännande av båda kamrarna i det irländska parlamentet.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Europaparlamentets resolution om de europeiska flygbolagens överföring av passageraruppgifter (PNR) och skandalen med uppgifter om SWIFT-kunders ekonomiska transaktioner som överlämnats till den amerikanska underrättelsetjänsten avslöjar den verkliga innebörden i de uttalanden som görs av de politiska krafter som står bakom den enkelriktade EU-vägen och den europeiska dominansen.

Deras protester mot kränkningar av personuppgifter och privatlivet i resolutionen förvandlas till en övertygelse om att ”EU och Förenta staterna är grundläggande och lojala bundsförvanter i kampen mot terrorismen”. Därför föreslår man också att ett nytt avtal om delgivning av passageraruppgifter ska undertecknas, med samma innehåll som det tidigare, och att information om ekonomiska transaktioner vid ”rättsliga undersökningar” ska lämnas ut, förutsatt att USA garanterar att uppgifterna ska skyddas.

Det föreslagna nya avtalet kan läggas till avslöjandena om CIA:s brottsliga verksamhet i EU:s medlemsstater, med kidnappningar, fängslanden i hemliga interneringsanläggningar och tortyr av ”misstänkta terrorister”, vilket bevisar att samarbetet mellan EU och USA fördjupas, trots deras hycklande uttalanden, i ett försök att begränsa de grundläggande friheterna och gräsrötternas frihet med terroristbekämpningen som förevändning.

Resolution om Lissabonstrategin (B6-0040/2007)

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Jag har röstat för Europaparlamentets resolution om bidraget till Europeiska rådets möte den 8–9 mars. Jag har uttryckt mitt stöd för de ändrade formuleringarna i resolutionen, eftersom jag anser att bevarandet av den inre marknadens konkurrenskraft och genomförandet av den strategiska innovationspolitiken med fokus på energieffektivitet utgör ett tydligt och dagsaktuellt svar på frågan om hur vi ska kunna uppnå Lissabonmålen. För att kunna öka strategins genomblickbarhet och göra den tydligare stöder jag tanken på att förbättra utkastet om konsumentskyddslagarna.

En viktig punkt i resolutionen är uppmaningen till de nationella parlamenten att anta nationella reformprogram, eftersom det i huvudsak är initiativ i de enskilda medlemsstaterna som avgör om vi ska lyckas uppfylla de ambitiösa Lissabonmålen. I detta sammanhang vill jag nämna exemplet Slovakien, där vi redan kan se tydliga resultat tack vare de strukturreformer som genomförts av Mikuláš Dzurindas regering, exempelvis en ekonomisk tillväxt på nästan 10 procent och hundratals nya jobb. Minervastrategin omfattar satsningar på innovation för att stödja den nationella ekonomin och utveckla forskning och utbildning. Strategin innebär ett genomförande av Lissabonstrategin i syfte att göra Slovakien till ett av de mest framgångsrika, moderna och blomstrande samhällena i världen och därigenom kanske också till en inspirationskälla för andra av EU:s medlemsstater.

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. Vi gav vårt stöd till resolutionen om Lissabonstrategin. Vi anser att Lissabonstrategin även fortsättningsvis skall utgå från att socialpolitiken, den ekonomiska politiken och miljöpolitiken ömsesidigt måste stödja varandra. Det är viktigt att i det fortsatta arbetet med strategin betona en helhetssyn som innebär att det är välfungerande och öppna marknader, utbildning, en aktiv jämställd välfärdsolitik och en progressiv miljöpolitik som tillsammans bidrar till tillväxt och skapande av arbetstillfällen.

Vi gav dock inte vårt stöd till kravet att hinder som ligger i vägen för att skapa arbetstillfällen, däribland hindren för anställningar med förhållandevis blygsamma löner, måste avlägsnas. Detta kan tolkas som ett öppnande av en låglönemarknad. Det är vi absolut emot. Tvärtom vill vi att en sådan utveckling förhindras. Det kan göras genom att kollektivavtal och samarbetet mellan arbetsmarknadens parter får spela en mer betydelsefull roll.

Vi är också mot skrivningar som uppmuntrar utnyttjandet av ”ren energi” och ”energiteknik som är neutral med avseende på koldioxid”, eftersom det kan tolkas som om att vi är för utbyggnaden av kärnkraft. Vi ser då hellre ökade ansträngningar att bygga ut förnybar energi, för att främja en hållbar utveckling.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. (PT) Det resolutionsförslag vi har förelagts avslöjar ”Lissabonstrategins” sanna ansikte för oss – arbetsgivarnas och de stora finansiella och ekonomiska intressenternas EU-nivå-agenda – som förstärktes genom strategins nylansering 2005 och lanseringen av nationella reformprogram i alla medlemsstater för att driva igenom så kallade strukturreformer, i syfte att göra relationerna på arbetsmarknaden mer flexibla, avreglera marknaderna, liberalisera tjänstesektorn, kommersialisera utbildning och forskning och privatisera de sociala trygghetssystemen. Nu när liberaliseringen av tjänstesektorn har slutförts har strategin sitt sikte inställt på arbetsmarknadsrelationerna genom så kallad ”flexicurity”, fullständig avreglering och liberalisering av orättvisa uppsägningar.

Jag vill påpeka att de sociala åtgärder och mål som tidigare användes för att dölja Lissabonagendans verkliga natur nu har försvunnit.

Faktum är att ekonomins tillväxt har varit låg sedan 2000 i Lissabonstrategins EU och i euroområdet tidevarv och på sysselsättningens område har otryggheten på arbetsmarknaden ökat, liksom fattigdom, social utslagning och inkomstklyftor, och arbetslösheten är fortsatt hög.

Det krävs därför en fullständig kursomläggning av EU:s nuvarande politik.

Bruno Gollnisch (ITS), skriftlig. – (FR) Kammarens tre största partigrupper har en så likartad uppfattning när det gäller vilken politik som ska föras inom ekonomi, handel, sociala frågor och sysselsättning att de helt sonika har lagt fram en gemensam resolution inför det kommande mötet i Europeiska rådet. Det i sig är skäl nog för att jag ska förkasta resolutionen.

Med sina typiska resonemang och patetiska, utpräglat EU-förhållande tankegångar innehåller den här texten allt som ligger till grund för de europeiska medborgarnas växande fientlighet mot ert system: det korta avsnitt som bakom sina omskrivningar betyder att de arbetslösa själva bär ansvaret för sin arbetslöshet (usla fattiglappar, som Jean Gabin sa i en film), avsnittet om invandringens fördelar, som sker till priset av att utvecklingsvärlden berövas sitt toppskikt och lönepressen ökar i Europa, avsnittet om den nödvändiga reformen av våra sociala trygghetssystem ”mot bakgrund av den globala dynamikens utveckling” vilket uppenbarligen betyder att de är dömda att försvinna, det korta avsnittet om slumpvisa fall av diskriminering, när den mest upprörande diskrimineringen riktar sig mot européerna själva på deras fädernesjord, avsnittet om tillväxt, utan att man någonstans nämner köpkraft och konsumtion eller hur antalet fattiga arbetstagare har exploderat och eurons skuld i detta, och slutligen avsnittet om den välsignade globaliseringen, vilket är en självmotsägelse.

Er evinnerliga lösning är ännu mera EU. Ni förtjänar verkligen att misslyckas!

Timothy Kirkhope (PPE-DE), skriftlig. (EN) Jag och mina brittiska konservativa kolleger stödde resolutionsförslaget eftersom vi alltid ställt oss bakom Lissabonstrategins mål att öka EU:s konkurrenskraft och utvecklingen av en dynamisk och nyskapande ekonomi, att förbättra flexibiliteten på arbetsmarknaden och att verka för en avreglering inom EU. Vi sympatiserar också med uppmaningen att medlemsstaterna bör avhålla sig från protektionism. Vi anser att resolutionen i stora drag verkar för dessa mål.

Det betyder inte att vi skriver under på hela listan av detaljerade strategiska åtgärder som räknas upp i resolutionen. Snarare att vi stöder den allmänna inriktningen hos den liberaliserande effekt som vi anser att texten har, något som verkligen länge har behövts.

David Martin (PSE), skriftlig. (EN) Jag stöder speciellt det ändringsförslag som kräver tillämpning av ILO:s grundläggande arbetsnormer och agenda för anständigt arbete. Vidare är jag för att man undviker miljödumping som ett mycket viktigt led i en sund konkurrens. Sociala och miljömässiga aspekter måste tas med i handelsutvecklingen.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. (EN) Tidsfristen till 2010 för att nå Lissabonmålet att bli världens mest dynamiska och kunskapsbaserade ekonomi håller på att löpa ut. En del av detta mål handlar om att få fler kvinnor tillbaka till arbetsplatserna. Under toppmötet i Barcelona 2002 enades medlemsstaterna om att senast 2010 skulle en tredjedel av barnen under tre år och 90 procent av barnen mellan tre och sex år ha tillgång till plats på daghem. Som vi ser har bara fem medlemsstater nått detta mål. Om vi vill att fler kvinnor ska ha möjlighet att arbeta måste tillgången till barnomsorg av god kvalitet och till ett bra pris ha högsta prioritet i vår politik.

Marc Tarabella (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade mot den resolution som har lagts fram av gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet och gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, där man lägger fram sina tankar kring Lissabonstrategin inför Europeiska rådets vårmöte 2007.

Två punkter som jag anser vara avgörande har nämligen antagits av mina kolleger, trots att jag menar att de strider mot min europeiska övertygelse.

För det första har Europaparlamentet enats om att stödja en politik som möjliggör privat finansiering av universitet samt om att uppmuntra den privata sektorn att uttala sig om marknadens behov inom området för utbildning och fortbildning. Denna åtgärd kan leda till en sorts konkurrens mellan universiteten, något som kan skada universitetsutbildningens lika villkor.

Dessutom har Europaparlamentet beslutat att uppmana medlemsstaterna att se över ineffektiva sociala system mot bakgrund av deras långsiktigt hållbara statsfinanser, den ökade globala dynamiken och befolkningsutvecklingen, i syfte att göra dessa sociala system mer hållbara. Enligt min åsikt är detta inget annat än ett flagrant hot mot våra sociala trygghetssystem.

Uteslutande på grund av dessa båda punkter har jag beslutat att rösta mot resolutionsförslaget, trots att det strider mot min övertygelse i övrigt.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Den gemensamma resolution om Lissabonstrategin som har utarbetats av gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, socialdemokrater och liberaler och antagits av Europaparlamentet bevisar än en gång hur eniga kapitalets politiska talesmän är när de för fram sina strategiska val.

Vad EU-kapitalet prioriterar är att man snabbt och effektivt lyfter fram Lissabonstrategins riktlinjer, som uttrycker kapitalets ambition att öka sina vinster, så att det kan tvinga fram en monopolkonkurrens via ett barbariskt angrepp på alla rättigheter som de arbetande klasserna har erövrat.

I resolutionen anges målen för kapitalets strategi som lojalt tillämpas av Ny demokrati i ledningen för den grekiska regeringen och får stöd av PASOK. Det handlar med andra ord om att via privata partnerskap få in kapitalet i hälsovård, socialtjänst och utbildning, att forskningen ska tjäna monopolen, avreglering och kommersialisering av energisektorn, omstrukturering av arbetsmarknadsrelationerna och nedmontering av socialförsäkringssystemet. Särskild vikt läggs vid att anpassa utbildningssystemet till vad kapitalets konkurrenskraft behöver.

Det grekiska kommunistpartiets grupp i Europaparlamentet röstade emot resolutionen och uppmanar de arbetande klasserna att trappa upp sin kamp mot all antigräsrotspolitik inom EU och unionens center-höger-regeringar och center-vänster-regeringar och kräva stadigvarande och stabila jobb med rättigheter, ett nationellt socialförsäkringssystem och gratis statlig utbildning.

Lars Wohlin (PPE-DE), skriftlig. I förslaget finns flera bra förslag om vikten av ökad konkurrens och förbättrade förutsättningar för företagande och innovationer. Lissabonprocessen måste dock betraktas som främst en nationell angelägenhet, varför det är olyckligt att parlamentet går in på en rad områden som ankommer på de enskilda medlemsländernas att besluta om.

Till exempel går betänkandet in på hur medlemsländerna skall ordna sin socialförsäkring och hur de skall garantera att alla som går ut skolan erbjuds arbete eller åtgärder som syftar till anställningsbarhet. Därför röstar jag nej till denna resolution.

Betänkande: Hall (A6-0467/2007)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. (PT) Den text som idag har antagits, som är en följd av kommissionens meddelande om radiospektrumpolitiken inom gemenskapen, är på vissa punkter ganska motsägelsefull och ger ett intryck av ett försök att förena ideologiskt motsatta ståndpunkter.

Betänkandet innehåller förslag som bland annat syftar till att slå vakt om de allmännyttiga tjänsterna, upprätthålla en viss och möjligen hög nivå av nationell suveränitet i fråga om förvaltningen av spektrum, överföra den nya teknikens fördelar till de minst utvecklade regionerna, återkalla allmänna radiofrekvenser när de inte används enligt ingångna åtaganden, skydda allmänhetens intressen och frekvenser av strategisk betydelse och upprätthålla en hög kvalitet på ”tjänster av allmänt intresse”. Samtidigt välkomnas kommissionens förslag om att införa en marknadsbaserad strategi och inrätta en tydlig rättslig ram för att tillhandahålla lösningar som bygger på konkurrens.

Trots de goda avsikterna ger betänkandet i slutänden grönt ljus till den nuvarande nyliberala politiken och tillbedjandet av marknadskrafterna, vilket kommer att äventyra tillhandahållandet av allmännyttiga tjänster.

David Martin (PSE), skriftlig. (EN) Jag röstade för betänkandet eftersom där argumenteras för rättvis och icke-diskriminerande tillgång till spektrum och hävdar att alla tekniker bör behandlas på samma sätt. Ett gemensamt sätt att hantera spektrum för att nå en större flexibilitet och lyhördhet för marknadens behov kommer att medföra sociala och ekonomiska fördelar.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. (EN) Jag stöder föredraganden i hennes försök att ta itu med den allvarliga oro som finns över försöken att utesluta sändningsfrekvenser från förslagen, i synnerhet när det gäller den digitala andel som kommer att bli tillgänglig efter övergångarna till digitala sändningar. Man behöver mer eller mindre tvinga sändningsbolagen att använda spektrum mer effektivt.

7. Rättelser till avgivna röster och röstavsikter: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 14.00 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: ROTHE*Vice talman***8. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet****9. Den externa dimensionen av kampen mot internationell terrorism (debatt)**

Talmannen. Nästa punkt är ett betänkande av Luis Yañez-Barnuevo García, för utskottet för utrikesfrågor, om den externa dimensionen av kampen mot terrorism (2006/2032(INI)) (A6-0441/2006).

Luis Yañez-Barnuevo García (PSE), föredragande. – (ES) Herr talman! Den internationella terrorismen utgör det farligaste hotet mot fred, säkerhet och människors värdighet och integritet.

Eftersom det handlar om en osynlig motståndare, som är geografiskt diffus och kan hittas både innanför och utanför våra gränser, måste motståndaren bekämpas på ett sätt som skiljer sig från det sätt EU tidigare har bekämpat sina fiender på.

EU:s terroristbekämpningsstrategi måste vara global, multilateral och grundas på FN-systemet. Alla unilaterala och ensidigt militära åtgärder är dömda att misslyckas. Kampen mot terrorismen kommer att vinnas på värderingarnas område. För att bekämpa terrorismen mentalt är det därför av största vikt att öka medvetenheten om den och mobilisera den offentliga opinionen. Vi får på inga villkor sänka garderna. Vi får inte bara reagera efter en större attack, utan bör snarare handla kontinuerligt och förebyggande.

En förstärkt gemensam utrikes- och säkerhetspolitik är avgörande om vi ska lyckas. Det betyder att vi måste genomföra förbättringar, ge ökade resurser och förbättra samordningen mellan EU:s underrättelsetjänster och lägga mer arbete på att avslöja terrorismens finansieringsvägar.

I sina yttre åtgärder måste unionen inrikta sig på att hindra vissa länder från att stödja terroristgrupper, genom tvångsåtgärder och sanktionsåtgärder, och hjälpa svaga länder att stärka sina institutioner och sin demokrati för att förhindra att de gömmer terrorister.

Att försvara rättsstaten och de mänskliga rättigheterna i kampen mot terrorismen är inte bara helt avgörande av moraliska skäl. Det är själva grundvalen för vår strategi, eftersom det är just detta terroristerna vill förstöra: de värden som vår samexistens grundar sig på. Om vi ger vika på det området, så som har skett i Irakkriget, på Guantanamo basen, i Abu Ghraib eller i fallet med CIA-flygningarna, förser vi terroristerna med ursäkter som de kommer att försöka använda för att rättfärdiga sig, och vi kommer att underblåsa deras verksamhet.

Att begränsa grundläggande rättigheter ger inte ökad säkerhet, bara mer rädsla. Vi behöver fria samhällen som känner sig trygga i sig själva. Samhällen som präglas av skräck har redan förlorat kampen mot terrorismen. Dilemmat med säkerhet kontra frihet är falskt. Vi kommer att vara säkrare om vi är friare, öppnare och mer toleranta.

Förebyggande åtgärder, som är så viktiga och som misslyckades både den 11 september i New York och den 11 mars i Madrid, har avgörande betydelse, precis som ökad effektivitet i polisens och rättsväsendets arbete. Vår gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik måste bidra till att undanröja den grogrund där den internationella terrorismen frodas.

Terrorism kan aldrig rättfärdigas. Vi får aldrig tala om orsaker, utan snarare om omständigheter som gör att den uppkommer – i första hand den känsla av förödmjukelse och förakt som miljoner av muslimer lider av och upplever som arrogans från västvärldens sida och upptrappade interna konflikter, som den mellan Israel och Palestina. En annan sådan omständighet är den respektlösa behandlingen av en religion som över 1,3 miljarder människor över hela världen fredligt bekänner sig till.

Vi har att göra med fundamentalistiska och dogmatiska fanatiker, inte med en speciell religion eller livsåskådning. Vi glömmet ibland att den islamistiska terrorismen har skördat fler muslimers liv än västerlänningar. Det är förklaringen till de internationella framgångarna för initiativ som Civilisationernas allians, som antogs av FN som en motvikt till den ”civilisationernas krock” som fundamentalister på båda sidor har frammanat.

Det krävs mer resurser, men den internationella terrorismen måste också besegras med hjälp av intelligens och uthållighet, inte med provocerande tal som bara tyder på en grundläggande svaghet. Fascismen och flera årtionden senare stalinismen besegrades på det ideologiska området, utan att ge upp de principer som utgör hjärtpunkten i våra samhällen, och som omfattar yttrandefrihet under ansvar.

Mitt betänkande lägger särskild vikt vid att ge terrorismens offer en roll som huvudaktörer, som myndigheterna måste lyssna på. Vi har därför fyra direkta offer för den förödande attacken i Madrid den 11 mars med oss på åhörarläktaren, nämligen Jesús Ramírez Castanedo, Jesús Abril Escusa, Isabel Casanova Ortega och Euclides Antonio Río Grajales. Jag vill tacka dem varmt för att de har kommit hit.

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, ärade ledamöter! Jag vill tacka parlamentets utskott för utrikesfrågor och er föredragande Luis Yañez-Barnuevo García för betänkandet om den externa dimensionen av kampen mot terrorism, som har lagts fram för oss i dag. Det är ett omfattande betänkande som tar upp en rad ytterst viktiga frågor där vi i stora drag är eniga. Terroristhotet är i dag mer än någonsin internationellt till sin karaktär, och de åtgärder EU vidtar för att undanröja det kan mycket riktigt bara bli framgångsrika om de ingår i en samordnad och världsomfattande insats för att bekämpa terrorismen.

I samband med sitt möte i december 2005 antog Europeiska rådet en terroristbekämpningsstrategi för EU som drar upp den allmänna ramen för EU:s åtgärder för att bekämpa terrorism, och vid samma tillfälle antogs EU:s strategi för att bekämpa radikaliserings och rekryterings till terrorism. I båda dessa dokument diskuteras utförligt terroristbekämpningens externa dimension.

Det finns tre viktiga frågor som jag vill peka på när det gäller de externa aspekterna av terrorism, nämligen radikaliserings och rekryterings, samarbete med externa parter och den internationella rättsliga ramen.

Det främsta syftet med strategin för att bekämpa terrorismen består i att förhindra att människor tar sin tillflykt till terrorism och åtgärder måste också vidtas för att ta itu med de faktorer som kan bidra till att radikalisera människor och göra att de lätt rekryteras av terroristorganisationer. I sina utrikespolitiska åtgärder mot terrorismen har EU fortsatt att sträva efter att beakta alla möjliga frågor i anslutning till radikaliserings och rekryterings, och EU har till externa samarbetspartner delat med sig av erfarenheter och bästa metoder för att hantera problemet.

EU har också brutit ny mark genom att införliva åtgärder för att bekämpa radikaliserings i ett särskilt tekniskt stödprogram för att bekämpa terrorism. Det har hållits möten med en dialog mellan religioner och kulturer som en del av ASEM-processen och Barcelonaprocessen och under beskydd av Anna Lindh-stiftelsen. EU har också inrättat arbetsgrupper som ska föra djupgående diskussioner om hur unionens offentliga diplomati kan förbättras liksom unionens kontakter med islam både inom och utanför EU, och vi vill fortsätta att på ett beslutsamt sätt föra detta arbete vidare. Vi ska också fortsätta att behandla radikaliserings och rekryterings i kommande program för tekniskt stöd vid bekämpning av terrorism och det ska fortsätta att vara ett viktigt inslag i dialogen med tredjeländer.

För det andra finns det ett samarbete med externa parter, och i våra strävanden att uppfylla målen för detta på terroristbekämpningens område har vi fortsatt att ha ett nära samarbete med våra partner utanför EU. Den politiska dialogen med olika aktörer är en viktig del av EU:s utrikespolitiska åtgärder mot terrorism. Och respekten för rättsstaten och försvaret av mänskliga rättigheter och grundläggande rättigheter, samtidigt som vi bekämpar terrorismen, är avgörande frågor i den dialogen, som påminner mig om den debatt vi höll nu på förmiddagen, där det fanns en hög grad av samsyn.

Ett omfattande arbete har utträttats tillsammans med ett antal länder i syfte att förbättra samarbetet i kampen mot terrorismen. EU och medlemsstaterna har enats om att ge tekniskt stöd till bekämpning av terrorism till vissa länder som måste ses som högprioriterade, och framsteg har gjorts i de politiska överläggningarna med andra länder av samma slag. EU har också bidragit till att bygga upp kapacitet på regional nivå, exempelvis på Jakarta Centre for Law Enforcement Cooperation (JCLEC) i Indonesien och på Afrikanska unionens centrum för bekämpning av terrorism i Alger.

Vi fortsätter att lägga stor vikt vid terroristbekämpningssamarbetet med Förenta staterna. Politiker och experter från EU och USA har tillsammans arbetat med att intensifiera dialogen och EU har utökat sin dialog om frågor i anslutning till bekämpningen av terrorism till att omfatta andra partnerländer såsom Israel, Australien, Kanada och Ryssland, liksom de länder som samarbetar med EU inom ramen för

EU–Medelhavspartnerskapet, och man har diskuterat frågor av gemensamt intresse och hur samarbetet ska utformas, särskilt tillhandahållande av teknisk assistans till andra länder.

För det tredje har EU när det gäller den internationella rättsliga ramen fortsatt att trycka på för att FN ska få en nyckelroll i kampen mot terrorism. Om FN antog en övergripande överenskommelse om internationell terrorism som innehåller en tydlig och otvetydig definition av terrorism i alla dess former och yttringar skulle detta förvisso sända en viktig signal och visa att det internationella samfundet vidtar beslutsamma åtgärder för att möta hotet från terrorismen, och EU kommer därför att anstränga sig till det yttersta för att nå en sådan internationell överenskommelse.

Antagandet av en FN-strategi nyligen, i syfte att utveckla det internationella samarbetet med tredjeländer för att bekämpa terrorism, är också ett viktigt framsteg och EU är berett att tillsammans med alla andra medlemmar i FN genomföra denna strategi. Detta är en av EU:s prioriteringar inför framtiden, och unionen tänker använda sig av sin dialog med externa parter för att trycka på så att strategin tillämpas över hela linjen och för att få till stånd ett utbyte av idéer om bästa sättet att uppnå detta mål. Jag anser att parlamentet på ett ytterst värdefullt sätt kan bidra till att uppnå det målet om ni tar upp frågan med era partner i dialogen med tredjeländer.

Som jag nämnde i början av mitt tal är EU:s institutioner i stora delar överens om prioriteringarna i kampen mot terrorismen. Jag kan berätta för föredraganden att hans betänkande och en långsiktig diskussion som den vi för närvarande deltar i bidrar till att fördjupa vår gemensamma förståelse och hjälper oss att hitta lämpliga åtgärder för att bekämpa den internationella terrorismen. Det sänder också ett budskap till dem som har drabbats av fasansfulla terroristdåd.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen. (EN)* Herr talman! Först vill jag berömma föredraganden, Luis Yañez-Barnuevo García, för hans betänkande. Det får inte råda något tvivel: terrorismen är ett hot mot alla stater och alla folk. Den är brottslig och under alla omständigheter oförsvarlig. Kommissionen delar därför till fullo den åsikt som uttrycks i betänkandet, att terrorismen utgör ett väsentligt hot mot säkerheten, freden, stabiliteten och de demokratiska värderingar som är grunden för EU.

Kommissionen stöder också målet att bekämpa terrorismen globalt med bibehållen respekt för de mänskliga rättigheterna. Alla åtgärder mot terrorism måste stämma överens med både internationell humanitär lagstiftning och internationell människorättslagstiftning.

Jag stöder i stor utsträckning betänkandet men vill dock säga något om två frågor. För det första uppmanas Europaparlamentet i betänkandet att anta en definition av begreppet terrorism. Eftersom FN ännu inte har enats om en definition och en sådan överenskommelse fortfarande verkar avlägsen, även om vi arbetar för det, skulle jag vilja erinra om att tillämpliga universella konventioner och protokoll redan innehåller en gemensam rättslig tolkning av vad en terroristhandling är. EU har också en definition av terroristhandlingar i sitt rambeslut mot terrorism. Dessa utgör en solid rättslig grund.

För det andra uppmanas i betänkandet till en utvidgning av Internationella brottmålsdomstolens rättsområde till att inkludera terroristhandlingar eftersom de utgör brott mot mänskligheten. Jag anser att vi bör tänka oss för innan vi ändrar på definitionen av brott mot mänskligheten i stadgan för Internationella brottmålsdomstolen. En sådan åtgärd skulle kunna bli kontraproduktiv i ansträngningarna för att öka stödet för domstolen. Det komplicerade förhållandet mellan internationell humanitär lagstiftning och definitionen av terrorism kan leda till ytterligare komplikationer.

Kommissionen välkomnar parlamentets intresse för de externa aspekterna av kampen mot terrorismen. I den miljö som vi har med öppna gränser är ansträngningar för att bekämpa terrorismen, internt och externt, aspekter som hänger intimt samman. Självfallet har vice ordförande Franco Frattini och jag ett nära samarbete för att dessa ansträngningar ska förstärka varandra. Vi instämmer till fullo i behovet av att stödja FN i enlighet med vår politik för effektiv multilateralism.

Likaså är betoningen av förebyggande åtgärder mycket viktig för kommissionen. Man måste ta itu med förhållanden som främjar utbredningen av terrorism. Att ta itu med roten till terrorismen är en central punkt i vår utrikespolitik, och rekommendationerna i betänkandet om en mer samstämd och effektiv EU-politik går också i hög grad i rätt riktning.

Låt mig belysa kommissionens viktiga bidrag till kampen mot terrorismen. För det första genomför kommissionen, tillsammans med medlemsstaterna, EU:s strategi från 2005 för att bekämpa terrorismen, som vår kollega och ordförande har talat om. Terrorismen är också en fråga som regelbundet tas upp

på möten med våra partner och i internationella organisationer. Medan jag talar är till exempel ett möte på gång i Berlin, där kommissionen ska delta, för att förbereda G8-toppmötet i Heiligendamm om terrorism och organiserad brottslighet.

För det andra ger kommissionen omfattande stöd till kapacitetsuppbyggande till omkring 80 tredjeländer för att förbättra styrning och administration på närliggande områden. Ett antal prioriterade områden som nämns i betänkandet, såsom gränsförvaltning och finansiering av terrorism, är i första hand aktuella för gemenskapsstöd.

För det tredje arbetar kommissionen på nya områden för att förbättra EU:s åtgärder i kampen mot terrorismen, såsom skyddet av kritisk infrastruktur, kampen mot våldsamt radikaliserande och rekrytering av terrorister, bioterrorism, radiologiska hot, tekniker för att upptäcka sprängmedel, användning av Internet för terrorism samt terrorism inom ramen för krishantering. Det finns tydliga kopplingar där till våra åtgärder för att bekämpa den organiserade brottsligheten och narkotikahandeln. Afghanistan är ett allvarligt exempel.

Slutligen, och till svar på ett av kraven i detta betänkande, vill kommissionen bekräfta att man avser att utarbeta ett meddelande under 2007 med fokus på globala och transregionala hot mot säkerheten. Fokus kommer att innefatta aspekter som har att göra med människors säkerhet, med tyngdpunkten på bekämpning av terrorism. Ni kanske känner till mitt personliga engagemang för att stödja diskussionen om människors säkerhet. Vad kan väl vara bättre än att ta itu med de förhållanden som gynnar utbredningen av terrorism genom att främja både frihet från fruktan och frihet från nöd?

Trots det som redan görs menar jag att vi alla kan enas om att vi måste arbeta tillsammans och förbättra vår gemensamma insats i kampen mot terrorismen. Vi ska försöka göra vår del, men vi är säkra på att gemensamma ansträngningar tillsammans med parlamentet kommer att ha större betydelse.

Alain Hutchinson (PSE), *föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling*. – (FR) Fru talman, fru Ferrero-Waldner, herr Gloser, mina damer och herrar! Jag har av utskottet för utveckling fått i uppdrag att utarbeta ett yttrande om detta betänkande, om den externa dimensionen i kampen mot terrorism, som har utarbetats av min kollega Luis Yañez-Barnuevo García för utskottet för utrikesfrågor.

Vi kan bara behandla den här frågan om vi anlägger ett perspektiv som omfattar vår utvecklingspolitik, särskilt i förhållande till länderna i syd. Utan att kompromissa lyfter yttrandet fram en rad avgörande punkter som redan har tagits upp i kammaren och som rör själva definitionen av terrorism, respekten för mänskliga rättigheter och framför allt relationerna till olika invandrargrupper i Europa. Yttrandet tar också upp frågan om den svåra avvägningen mellan bekämpningen av terrorism och behovet av att under alla omständigheter värna de mänskliga rättigheterna, så att ingen kan rättfärdiga att det ena försakas för det andras skull.

Vi fortsätter sedan med att ta upp frågan om kampen mot terrorismen mot bakgrund av de konsekvenser som finansieringsmetoderna kan få för kvaliteten och effektiviteten i EU:s utvecklingssamarbete. Vi betonar exempelvis att ett stort antal åtgärder som medlemsstaterna godkänt, och som inte direkt hänför sig till politiken för att bekämpa fattigdom i länder på det södra halvklotet, för närvarande sorgligt nog har införlivats i det offentliga utvecklingsbiståndet. Det gäller exempelvis finansiering av militära investeringar, återsändande av illegala invandrare och vissa utgifter i anslutning till invandringspolitik, för att bara nämna något.

Utskottet för utveckling vill uppmärksamma parlamentet på att vi genom att i det officiella utvecklingsbiståndet införliva finansiellt stöd till en rad åtgärder i anslutning till kampen mot terrorism bara ytterligare kommer att kompromissa med biståndets huvudsakliga mål, som är att utrota fattigdomen.

Detta yttrande antogs av ett i det närmaste enhälligt utskott för utveckling vid dess möte den 6 november. En majoritet av ledamöterna i utskottet för utrikesfrågor ansåg tyvärr inte att det var värt att anta någon av punkterna i yttrandet. Därför har vi beslutat att återinföra det huvudsakliga innehållet i texten i form av ändringsförslag till betänkandet och jag uppmanar därför alla demokratiska grupper att stödja dem så att vi vid sidan av den nödvändiga kampen mot terrorismen kan genomföra en effektiv utvecklingspolitik som syftar till att uppnå millenniemålen, som utgör den verkligt långsiktiga – och rentav mycket långsiktiga – lösningen på terrorismen och på allt det katastrofala lidande den lämnar efter sig.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE-DE), föredragande för yttrandet från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. – (ES) Kampen mot terrorismen är en prioriterad fråga som kräver att alla medlemsstater är solidariska och att alla demokratiska länder engagerar sig. Säkerhet är en verklig grundläggande rättighet som inte får utövas till vilket pris som helst, utan i strikt enlighet med lagen och respekten för mänskliga rättigheter. Den internationella terrorismen utgör ett hot mot mänskliga fri- och rättigheter.

Den ohyggliga åtskillnaden mellan mördarterrorister och politiska terrorister, väpnade fraktioner och politiska fraktioner, gör bara det hela än mer kriminellt på lagens bekostnad. Att föra en dialog med terrorister av något slag är orättvist, meningslöst och en förolämpning mot offren.

Medlemsstaterna måste vara särskilt uppmärksamma på att främja interkulturellt utbyte och förbättra dialogen mellan olika religioner bland det civila samhällets medlemmar, i syfte att förbättra samexistens, tolerans och ömsesidig förståelse.

Unionen måste rationalisera, samordna och underlätta de åtgärder som genomförs via dess instrument Europol, Eurojust, Cepol och lägescentralen och andra organisationer som arbetar mot samma mål, för att upptäcka och förebygga kopplingar mellan terrorism och andra typer av brottslighet.

När vi utarbetar förebyggande strategier vill jag be om att offrens fasansfulla erfarenheter ska respekteras och beaktas särskilt, precis som jag säger i yttrandet. Offren måste få erkännande och skydd. Terroristerna börjar förlora när offren berättar sanningen om sina erfarenheter och samhället lyssnar på dem.

När det gäller förebyggande åtgärder kan och får de inte användas som en missil i demokratiska länder och medlemsstater. Senast det förebyggande arbetet misslyckades var den 30 december 2006 i Madrid. Vi kritiserar inte att det förebyggande arbetet misslyckats. Vi arbetar hårt för att det aldrig ska hända igen.

Jag ska nu avsluta mitt anförande. Vi kommer bara att kunna möta terrorismen beslutsamt om alla demokratiska länder tillsammans och unionen i synnerhet har en tydlig bild av hotet, och hotet är dödligt, ständigt överhängande och kommer att förbli hos oss.

Elmar Brok, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande! Jag vill ta tillfället i akt att gratulera er, fru talman, till er utnämning. Som vice talman företräder ni regionen Ost-Westfalen-Lippe, som vi båda kommer från, och det är något att vara stolt över.

Jag vill tacka föredraganden för hans betänkande och påpeka att terrorism är en gränsöverskridande företeelse. Vi kommer att lyckas bekämpa den endast om ett gränsöverskridande samarbete upprättas inom EU och med stater och organisationer utanför unionen. Att åstadkomma detta tar ofta lång tid, särskilt om vi ser till den inrikespolitiska aspekten av vårt gemensamma säkerhetsproblem, som fortfarande hanteras mellan staterna. Det kan därför ibland vara ett mycket mödosamt arbete att få igenom de enskilda medlemsstaternas ståndpunkter. Detta är ett bevis för att vi, om vi vill känna oss säkrare när det gäller terrorism och organiserad brottslighet, behöver den europeiska konstitutionen som ett effektivare sätt att göra gemensamma åtaganden bindande i högre grad och att förbättra beslutsprocessen.

Vid sidan av ett nära samarbete mellan säkerhetsorganen är det också nödvändigt att snarast ta itu med terrorismens orsaker. Terrorism kan inte försvaras, men den har ändå orsaker som måste uppmärksammas, och här ser jag politiska, ekonomiska och sociala frågor som mycket betydelsefulla. Vissa symboliska gester måste också upphöra. Om Mellanösternfrågan kunde lösas, genom en gemensam insats i exempelvis kvartettens regi, skulle en stor del av terrorismens drivkrafter försvinna. Detta är bara ett exempel på de samband som finns på detta område. Något som framgår av betänkandet, och som jag ser som särskilt betydelsefullt, är behovet av interkulturell dialog. Vi måste klargöra även för människor i andra delar av världen att vi ser deras kultur, deras religion och deras utveckling som likvärdig med vår egen, så att inte motsättningar uppstår ur känslor av kulturell underlägsenhet. Det är en särskild skyldighet. Allt detta måste ske enligt rättsstatsprincipen och med respekt för våra värden, för om vi ger upp kommer den andra sidan att ha vunnit. Våra värden och rättsstatsprincipen måste därför vara vår sköld.

Proinsias De Rossa, för PSE-gruppen. – (EN) Fru talman! Terroristhandlingar är alltid kriminella, men terrorism är också alltid ett politiskt projekt. Jag anser att de uttryck som den nu tar sig syftar till att urholka de humanitära värderingarna om jämställdhet, antingen det gäller kön, religion eller nationalitet.

Den strävar också efter att urholka de medborgerliga rättigheterna – de medborgerliga rättigheterna i en pluralistisk demokrati.

Men vi måste vara mycket noga med hur vi uttrycker dessa värderingar. Om vi väljer att kalla dem för ”våra” värderingar i stället för att behandla dem som allmängiltiga värderingar menar jag att vi går i fällan med ”kampen mellan civilisationerna”. Vårt främsta försvar för dessa värderingar måste därför i första hand vara politiskt. Vi måste öppet visa vilken styrka dessa värderingar har genom att se till att alla i Europa och i världen får frihet och livskvalitet.

Självfallet måste säkerhetsåtgärder vidtas, däribland insamling av underrättelser och åtal av lagbrytare. Naturligtvis måste också anstiftan till hat och våld förebyggas och lagföras. Men i Favabetänkandet, som vi diskuterade länge under förmiddagen, pekar man på vad som kan gå mycket snett om vi inte är oerhört försiktiga. Vi måste undvika förenklade analyser. Vi måste undvika antaganden om att alla politiska eller religiösa fundamentalister är terrorister, för det är helt enkelt inte sant. Det är viktigt att vi kommer ihåg det. Jag känner till många fundamentalistiska katoliker som skulle bli bestörta vid tanken på att någon skulle utföra terroristhandlingar i deras namn.

Jag vill vädja om en djupare analys än den vi får för närvarande, och ett varsamt språkbruk. Om vi ska lyckas måste vi ta itu med ojämlikheter på vår kontinent men också i hela världen.

Girts Valdis Kristovskis, för UEN-gruppen. – (LV) Fru talman, mina damer och herrar! Kampen mot terroristhandlingar världen över är ett avgörande prov på det demokratiska Europas handlingsförmåga. För att förekomma och förhindra brutala terroristhandlingar måste säkerhetstjänsterna kunna använda sig av de mest effektiva förebyggande och repressiva metoderna, och detta är otänkbart utan internationellt samarbete. Giovanni Claudio Favas betänkande innehåller en mängd kritik mot Förenta staterna, men vi måste inse att vi behöver ett ännu närmare samarbete än tidigare mellan EU och USA, att USA och EU måste agera samfällt mot terrorismens ideologiska orsaker och att vi behöver ett närmare informationsutbyte grundat på ömsesidig tillit. Europaparlamentet och ledamöterna av medlemsstaternas nationella parlament måste också på ett mer fokuserat och professionellt sätt involveras i utarbetandet och genomförandet av den generella strategin mot terrorism, och ett aktivt samarbete mellan medlemsstaternas tjänster måste främjas. Vid utövandet av den parlamentariska tillsynen måste vi säkra en ökad professionalism och ett större politiskt ansvar, särskilt när det gäller att kontrollera att de metoder som används i kampen mot terrorismen är lagliga.

Raül Romeva i Rueda, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) För det första vill jag välkomna Luis Yañez-Barnuevo Garcías insatser för att ta itu med en komplicerad fråga där debatterna ofta handlar mer om partipolitik än om sakfrågor. Men framför allt vill jag tacka honom för den stora insikt han visar när det gäller åtminstone tre av de frågor som vår grupp ser som betydelsefulla.

Den första nämndes också av kommissionsledamoten och gäller definitionsproblemet. Det första stora problem vi står inför är att det kommer att vara svårt för EU att bekämpa terrorismen på ett konsekvent och trovärdigt sätt om vi inte har en definition. Det stämmer visserligen att det finns många så att säga skilda meningar i denna fråga, men vi vill komma med ett konkret förslag, nämligen att vi utgår från det förslag som lagts fram och godkänts inom FN på förslag av den tidigare generalsekreteraren Kofi Annan, i sin tur på förslag av högnivågruppen. Det finns alltså redan en del viktiga förslag som kan ligga till grund för vårt arbete.

Den andra fråga som är viktig för oss gäller förstas den omständighet att den förmenta kampen mot terrorismen ofta åberopas för att rättfärdiga krig, massakrer och tortyr. Vi såg det i förmiddags när vi diskuterade Favabetänkandet, och vi har sett det på annat håll. Vi får inte låta detta hända. Därför applåderar, välkomnar och stöder vi förslaget att inkludera terroristhandlingar i Internationella brottmålsdomstolens rättsområde såsom brott mot mänskligheten, så att den domstolen kan hantera även dessa handlingar.

Ytterligare en fråga som vi ser som betydelsefull, slutligen, gäller terroristlistor, som ofta visat sig kontraproduktiva för vissa fredsprocesser i världen. När det gäller sådana listor måste man också komma ihåg att den rådande situationen å ena sidan ibland leder till godtyckliga frihetsberövanden, å andra sidan står i vägen för EU:s insatser i situationer som den i exempelvis Mellanöstern eller Sri Lanka. Frågan om terroristlistor bör därför också åtminstone ses över och granskas, med utgångspunkt i vad som godkänts av Europeiska gemenskapernas domstol.

Tobias Pflüger, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Fru talman! Jag måste säga, herr Yañez-Barnuevo García, att ert anförande var betydligt bättre än ert betänkande, där jag vet att en del av innehållet inte är era egna ord. Det är beklagligt att yttrandet från utskottet för utveckling inte också antogs.

Terrorism i alla dess former är fullständigt oacceptabelt, men betänkandet ger oss tyvärr ingen konkret definition av vad terrorism är, trots att det hela tiden talas om ”internationell terrorism”. Det finns en oerhörd mångfald av grupper, som av mycket olika skäl anser sig behöva begå terroristhandlingar. Vi måste se på dem var och en för sig och försöka avgöra varför de drar den felaktiga slutsatsen att terroristhandlingar är nödvändiga.

Jag tycker också att det verkar som om hela ämnen har utelämnats helt och hållet – statsunderstödd terrorism t.ex. Och hur var det med Frankrikes attack mot Greenpeacefartyget? Som ett antal ledamöter redan sagt måste vi ta itu med terrorismens orsaker. I dag för de västliga staterna krig mot terrorn i Afghanistan och Irak – ett krig som visar sig fullständigt kontraproduktivt, för samtidigt som det utkämpas ökar terrorismen i stället för att minska.

Vi läser i betänkandet att åtgärderna ska bli strängare på alla möjliga sätt och att de grundläggande rättigheterna ska undergrävas allt mer, och av det skälet kan vi inte stödja det. Vi har därför lagt fram en minoritetsreservation mot betänkandet.

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Fru talman! Föredraganden gör alldeles rätt i att påpeka att Internet, med sin höga hastighet och globala omfattning, är en del av den internationella terrorismen, men han gör det på ett paradoxalt sätt. Samtidigt som föredraganden i punkt 12 uppmanar EU att bekämpa användningen av Internet för terroriständamål, framhåller han i punkt 17 de möjligheter Internet erbjuder när det gäller att spåra, och därmed motarbeta, just detta onda. Det allt större antalet islamiska terroristwebbplatser kräver redan i dag vår omedelbara uppmärksamhet, för det är här den faktiska rekryteringen och utbildningen av unga jihadanhängare i Europa sker. Låt mig citera den europeiska underrättelsetjänsten: ”I dag kan man bli terrorist enbart med hjälp av information på Internet.” Det räcker faktiskt med ett enda musklick. Denna förfärande verklighet kräver intensiva och konsekventa insatser från EU:s sida och detta, märk väl, både internt och externt. Jag vill därför uppmana kommissionen och rådet att ge parlamentet mer fakta, mot bakgrund av det stora hot som härrör från terroristwebbplatser. Man uppskattar att antalet sidor på Internet redan uppgår till 4 500, och dessa måste spåras och bekämpas effektivt på europeisk nivå.

Philip Claey, för ITS-gruppen. – (NL) Fru talman! När parlamentet diskuterar kampen mot terrorismen riskerar vi att genast falla tillbaka i politiskt korrekta trivialiteter som står i vägen för en effektiv politik, eller till och med omöjliggör den. Såsom med rätta påpekas i betänkandet utgör den internationella terrorismen för närvarande det största hotet mot fred och stabilitet i öppna samhällen, och det mest omedelbara hotet mot frihet, säkerhet och mänsklig värdighet. Den internationella terrorismen har förklarat krig mot hela västvärlden, och där ingår Europa.

Det är därför oerhört viktigt att vi tydligt identifierar detta hot. När jag i skäl A i betänkandet läser ord som ”den internationella terrorismen och dess ideologi” är jag rädd att vi är på väg åt fel håll. Terrorism är inte någon ideologi i sig och inte heller något mål i sig. Som chefen för den arabiska tv-kanalen al-Arabiya slog fast för några år sedan är dagens smärtsamma verklighet att alla muslimer visserligen inte är terrorister, men alla terrorister är muslimer. Det är en vits som, i likhet med alla vitsar, innehåller ett korn av sanning. Det är på modet i Europa att säga att vi inte vill ha en civilisationskrock, men oavsett vad vi tycker om det pågår denna civilisationskrock för fullt. Vi måste fortsätta att bekämpa fattigdomen och naturligtvis ge vårt stöd, men vi får inte vara så naiva att vi tror att vi därmed också får bukt med terrorismen. Förövarna av attackerna i New York, London och Madrid var inte fattiga utan tillhörde tvärtom medelklassen och var högt utbildade. Det skulle därför ligga i EU:s intresse att införa demokratiska idéer, inklusive yttrandefrihet, i den islamiska världen. Vad som verkligen borde inrättas där i stor skala är ett slags *Radio Freedom*.

Är detta en förevändning för att stigmatisera alla muslimer? Inte alls. Men det viktiga är att saker som självkritik och självakttagelse främjas inom islam. För några veckor sedan framkom det att ordföranden för det muslimska rådet i Belgien – alltså det officiella regeringsorgan som finansieras och erkänns av regeringen – hade gett pengar till en dömd terrorist som sitter i ett belgiskt fängelse. Detta är illa nog i sig. Ännu värre är dock att det inte kom någon som helst reaktion på denna incident från de muslimska kretsarna i Belgien. Tvärtom – den tystnad som uppstod verkade tyda på att människorna i dessa kretsar

i alla fall inte var det minsta chockerade över att ordföranden för det muslimska rådet, som säger sig tala för alla muslimer i Belgien, indirekt stöder terrorism. Detta är oroande och vi bör protestera.

Jim Allister (NI). – (EN) Fru talman! Terrorismen är oåterkalleligen ond. Dess onda väsen kan inte förlätas eller förbättras. Tyvärr är det precis vad man försöker göra i minoritetsbetänkandet från GUE/NGL, med dess fokus på de ekonomiska och sociala orsakerna till terrorismen, dess attack mot kampen mot terrorismen och dess avledande hänvisning till vad man kallar ”statsterrorism”. Jag är inte förvånad, eftersom man i GUE/NGL återfinner Sinn Féin, ett parti som sedan länge är god vän med terrorister och en politisk gren för dessa.

Vi har hört mycket om mänskliga rättigheter, som om kampen mot terrorismen och tron på de mänskliga rättigheterna skulle vara oförenliga. Kom ihåg att terrorister är personer som är ute efter att ödelägga hela grunden för den liberala demokratin, som vägrar att följa våra civiliserade lagar men som är skickliga på att utnyttja dem för sina egna onda syften. Jag kommer från Nordirland och har sett det med egna ögon.

Ibland måste samhället slå tillbaka, om det ska överleva. Vissa skulle, befarar jag, helt kunna gå in i ett överdrivet människorättsmantra och hellre se samhället gå under än terrorismen.

Vi lever i en värld med svåra val. Fanatisk islamistisk terrorism utgör ett särskilt hot mot alla friheter som västvärlden värderar högt. Den följer inte spelreglerna utan omfattar en onaturlig dödskultur där man jublar över massmord. Vi får inte vara eftergivna mot sådana människor. Om vi är det kommer de att vinna. Det måste bli en vinnare i kampen mellan det onda och det goda, mellan terror och lag och ordning, och det är allas vår plikt att se till att det goda segrar och terrorismen besegras.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Detta är ett mycket viktigt betänkande med en annorlunda betoning.

Ett av de stora problemen verkar vara att många stater inte har varit villiga att bemöta terroristhotet på ett effektivt sätt. Som ni nämnde, fru kommissionsledamot, har flera FN-medlemmar inte ens kunnat enas om en internationell definition av terrorism.

Mot den bakgrunden menar jag att vår stora utmaning är att stärka och förbättra effektiviteten i transatlantiskt samarbete och samordning. Det innebär också ett fullständigt genomförande av samarbetsförklaringarna mellan EU och USA. Jag undrar om fokuseringen på misstankar och anklagelser kanske ger det felaktiga intrycket att den amerikanska underrättelsetjänsten inte är vår allierade utan snarare vår huvudmotståndare.

Samtidigt vill jag hylla våra egna ansträngningar mot terrorismen. De har lett till att man har lyckats förhindra många nya terroristattacker i Storbritannien, Tyskland och Förenta staterna. Men det är uppenbart att det finns ett angeläget behov av närmare samarbete mellan EU-medlemsstaterna och särskilda organ. Jag kan bara ställa mig bakom förslaget att ge EU:s samordnare av terroristbekämpningen ett starkare mandat och mer resurser.

Jag anser att punkt 9 är särskilt viktig. Där fastslås att en av EU:s yttre åtgärder borde inriktas på att förebygga att extremistgrupper och stater tillgriper terrorism. Jag anser att det är en nyckel till praktiska lösningar. Utan stöd från stater som Iran skulle försöken till terroristhandlingar minska avsevärt.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Mina damer och herrar! Jag skulle gärna vilja inleda mitt anförande med att gratulera Luis Yañez-Barnuevo García till hans utmärkta betänkande. Det positiva inslaget i betänkandet är, som jag ser det, den balans som uppnås mellan å ena sidan behovet av en fast, obeveklig hållning kombinerad med effektivare internationell samordning i kampen mot terrorismen, å andra sidan behovet av att upprätthålla mänskliga och medborgerliga rättigheter och rättsstatsprincipen.

I betänkandet beaktas också faktorer som bidrar till radikaliserings och rekrytering av terrorister, oavsett om de finns utanför eller i Europa. Bland dessa faktorer finns extrem fattigdom, avsaknad av tillgång till utbildning, social, ekonomisk, etnisk och religiös diskriminering samt kollektiv frustration. Jag är övertygad om att en gradvis eliminering av dessa faktorer och orsaker är en oerhört viktig förutsättning för att terrorismen framgångsrikt ska kunna bekämpas.

Avslutningsvis vill jag också genom rådet uppmana de EU-medlemsstater som ännu inte undertecknat eller ratificerat FN:s 16 allmänna instrument om bekämpning av terrorism att göra det snarast möjligt. Tack.

Mario Borghesio (UEN). – *(IT)* Fru talman, mina damer och herrar! Under debatten om våra ärade terroristers kränkta rättigheter i förmiddags var parlamentet fullsatt. Både kommissionens ordförande och företrädare för alla EU-institutioner var på plats. Nu däremot, när det är dags att debattera och granska strategin för att bekämpa terrorismen och, framför allt, skydda Europas medborgare mot det terroristhot som hänger över oss, är det få av de berörda som är närvarande. En dag kommer någon att skriva berättelsen om Europas kamp mot terrorismen och de kommer att kritisera detta, tillsammans med det allvarliga misstag vi begick i förmiddags när vi antog Favabetänkandet, som är en ofantlig gåva till al-Qaida.

I betänkandet påpekas med rätta att vi måste utreda vilka faktorer som bidrar till radikaliseringsen. Vi vet vilka dessa faktorer är: det är moskéerna och de islamiska centren. Det är den absoluta frihet som tusentals islamiska center och moskéer beviljas för att bedriva propaganda och rekrytering och samarbeta aktivt med islamiska terroristorganisationer. Det är dags att börja säga detta klart och tydligt här i parlamentet.

Gerard Batten (IND/DEM). – *(EN)* Fru talman! Detta betänkande utgår från de felaktiga förutsättningarna att internationell terrorism utgör det största hotet mot det demokratiska internationella samfundet. På samma sätt är president Bushs idé om ett krig mot terrorismen förfelad.

Våld och terrorism är bara medel för att uppnå ett mål. Det största hotet mot den fria demokratiska världen kommer från en ideologi. Den ideologin är fundamentalistisk och extremistisk islam, som genom terroristhandlingar först försöker behärska världen psykologiskt för att slutligen uppnå det fysiska herraväldet. Dess företrädare anser att tiden och befolkningsutvecklingen är på deras sida, och de har deklarerat krig mot oss.

Sun Zi påpekade att kriget först och främst ska vinnas i motståndarens medvetande. Islamistiska fundamentalister kanske drar slutsatsen att de är på god väg att vinna det kriget när dess offer inte angriper det grundläggande skälet till problemet. Lösningen är inte att EU får större makt i sina händer, vilket som väntat rekommenderas i detta betänkande. Lösningen är att erkänna att fundamentalistisk, extremistisk och bokstavstrogen islam inte går att förena med västerländsk liberal demokrati eller ens någon typ av civilisation. Från den utgångspunkten kan vi börja anta konkreta åtgärder för att bekämpa dess uttryck genom nationalstaternas åtgärder och internationellt samarbete. Om jag hade mer än 90 sekunder på mig skulle jag ha kunnat berätta om några av de åtgärderna.

Richard Howitt (PSE). – *(EN)* Fru talman! Jag vill inleda med att uttrycka min solidaritet med de offer för bombdåden i Madrid som är med oss här i dag.

Låt oss, i debatten om internationella åtgärder för att bekämpa terrorismen, medge att den solidariteten omfattar hela världen och att länderna i Mellanöstern, Afrika och Asien har lidit långt mer av terrorismen under det senaste årtiondet än vi har gjort i Europa eller västvärlden.

Det är rätt att sträva efter internationellt samarbete eftersom terroristerna själva utnyttjar globaliseringen genom Internet, mobil kommunikation, medier och genom att personer och ekonomiska medel kan röra sig obemärkt. EU borde genomgående använda sin utrikespolitik för att uppmuntra alla tredjeländer att underteckna, ratificera och tillämpa de tolv internationella konventioner och protokoll som gäller terrorism.

Vi måste dock också vara konsekventa när vi hävdar att vi inte kan skydda våra egna medborgares rättigheter och friheter genom att neka andra dem, utanför våra gränser. Vi måste engagera oss för att ta itu med de bakomliggande förhållanden som drar in människor i terrorismen, genom att arbeta för att öka respekten för mänskliga rättigheter, främja demokrati och god styrning, lösa konflikter och angripa världsfattigdomen samt helt och hållet tillbakavisa dem som, liksom den senaste talaren, på ett oriktigt sätt försöker jämställa terrorism med religion, genom att stå fast vid vårt åtagande att främja ömsesidig förståelse och kulturell medvetenhet i Europa och hela världen.

Günter Gloser, rådets ordförande. *(DE)* Fru talman! Skälet till att jag försummade att gratulera er är att jag faktiskt inte tänkte på den stora regionen Westfalen-Lippe, som även Elmar Brok kallar sitt hem.

Fru talman, fru kommissionsledamot, ärade ledamöter! Jag vill tacka er för detta åsiktsutbyte. Alla debatter av detta slag kommer givetvis att präglas av olikheter och skiljaktiga meningar – hur skulle det kunna vara på något annat sätt? Det råder emellertid också enighet, och många av er har hänvisat till förmiddagens debatt, som naturligtvis också präglades av stora meningsskiljaktigheter men där det ändå

rådde enhällighet i frågan om hur den internationella terrorismen ska bekämpas samtidigt som våra gemensamma värden upprätthålls.

Ett samhälle som vårt är pluralistiskt och öppet. Allmänhetens rätt till säkerhet är givetvis en av de grundläggande friheterna, men hur kan denna säkerhet garanteras? Även om detta är ett område som kanske bara kan regleras av medlemsstaterna blir det allt tydligare – som ett antal ledamöter påpekat – att det finns behov av samordning, dvs. av gränsöverskridande samarbete, vilket även innefattar gränsöverskridande samarbete mellan EU och Förenta staterna.

Om vi i dag ska tala om terrorismens orsaker skulle man kunna säga att det finns ett holistiskt och långsiktigt synsätt. En av era ledamöter varnade för att man kanske skulle komma att vidta fel åtgärder under rubriken ”förebyggande”, och detta ser jag som ett mycket viktigt övervägande.

Jag skulle vilja återvända till exemplet med Tripolikonferensen om migration mellan Afrikanska unionen och EU i november förra året. Vårt sätt att hantera ”god samhällsstyrning” i dessa länder och ge deras folk möjligheter till utveckling och arbete är mycket viktiga frågor. Har de i själva verket några möjligheter över huvud taget? Eller är de potentiella offer för aktörer vars löften i slutändan leder till deras död? Detta är enligt min mening något som EU inte kan bortse från. Som på många andra områden förde vi för ett antal år sedan en livlig debatt om den europeiska säkerhetsstrategin. Vi enades då om att kampen mot internationell terrorism är grundläggande men även om att den krävde en rad instrument på hög nivå, bl.a. förebyggande.

Ingen av dessa åtgärder kan dock sättas i gång genom att trycka på en knapp, och de kan inte genomföras över en natt. Det kommer att krävas ihärdighet och ordentlig samordning.

Jag vill nu anknyta till ett antal frågor som både kommissionen och jag, i mitt inledande anförande, har nämnt. En av dem gäller vikten av att slå fast vilken roll FN ska spela i detta sammanhang. Vad kan vi göra i övrigt? Jag anser att det är viktigt att parlamentets ledamöter – inte ensamma utan tillsammans med andra – fortsätter dialogen om detta ämne med parlamentariker i andra regioner som kanske också drabbas av terrorism. I detta sammanhang erinrar jag mig inrättandet av den parlamentariska församlingen för Europa–Medelhavsområdet, där en viktig aspekt kan vara att diskutera dessa frågor och nå en överenskommelse om hur samordningen och samarbetet ska åstadkommas.

Låt mig än en gång höja en varnande röst när det gäller alltför enkla svar och snabba lösningar. Inom EU måste vi förbereda oss på en utdragen process och få till stånd en samordnad strategi.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. (EN) Fru talman! Jag anser att detta betänkande och debatten om dess antagande bekräftar betydelsen av kampen mot terrorismen, inte bara för medlemsstaterna utan även för EU som helhet. Det visar också att respekten för de mänskliga rättigheterna måste förbli själva kärnan i vår politik mot terrorismen. Jag menar att vår kollega har rätt: det är med tålamod men också uthållighet som vi måste kämpa mot terrorismen.

Jag vill bara göra några kommentarer. För det första sa jag, angående frågan om säkerhet och utveckling, att jag personligen alltid har hållit fast vid systemet för människors säkerhet. Varför? Därför att jag anser att det inte finns någon utveckling utan säkerhet och ingen säkerhet utan utveckling. Därför måste frihet från fruktan – dvs. säkerhet för medborgarna – och frihet från nöd – dvs. välstånd snarare än fattigdom – vara vårt mål, och därför är detta lika mycket en utvecklingsfråga som en utrikespolitisk fråga.

För det andra vill jag också tala om offren för terrorismen.

(ES) Jag vill hälsa de terroristoffer som är med oss i dag välkomna.

(EN) Offren för terrorismen måste få vår odelade uppmärksamhet, och man diskuterar nu i ett antal internationella forum hur man ska stödja dem. Kommissionen kommer också att följa dessa diskussioner med största intresse. Dessutom tillhandahålls stöd till terroristoffren genom ett antal finansieringsprogram som sköts av vice ordförande Franco Frattinis tjänstemän och också av oss själva, t.ex. i Colombia, där vi arbetar hårt på att återanpassa före detta soldater från de olika terroristorganisationerna.

Dialogen mellan kulturer och civilisationer är också av stor vikt. Jag kan inte hålla med om att detta skulle begränsas till extremistiska och fundamentalistiska islamister. De finns, men det finns också andra terrorister. Låt oss därför inte begränsa debatten till den gruppen. Den är mycket bredare, och det

är mycket viktigt att vi inte bara respekterar olika religioner och civilisationer utan att vi också arbetar med varandra, talar med varandra och har en pågående dialog.

Jag vill också säga något om Internet, som är ett av de viktiga områden som man diskuterar i G8, i Rom-Lyon-gruppen. Det finns många komplikationer eftersom viktiga aspekter berörs – till exempel pressfriheten – inte minst i Förenta staterna. Vad omfattas då? Utbyte av kunskaper, hjälp att förstå terrorister, användningen av Internet för radikaliserings och rekrytering, för propaganda och insamling av pengar, utbyte av bästa metoder, hur vi kan arbeta mot terrorism på frivillig grund, bra metoder etc. Jag vill bara säga till Bastiaan Belder att det är mycket som pågår.

Slutligen vill jag säga att det är i denna anda som kommissionen också kommer att granska de mycket viktiga uttalanden och rekommendationer som har gjorts och som ingår i detta betänkande. Det övergripande målet är fortfarande att förbättra effektiviteten och sammanhållningen i våra gemensamma ansträngningar, och jag anser att samarbete mellan de tre institutionerna är nyckeln till framgång på lång sikt.

Talmannen. Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Internationell terrorism är som en dödlig sjukdom. Vi ser det ofta som något som drabbar andra innan det drabbar oss själva.

I slutändan dras dock alla länder med, även institutioner, antingen direkt eller indirekt.

Terrorismen känner inga gränser och drabbar utan åtskillnad. Man behöver bara se namnen på dem som dog den 11 september för att inse att offren kom från många olika länder och bekände sig till alla de större religionerna.

Men kan vi verkligen tala om ett krig mot terrorismen? I krig vet man vem fienden är. I terroristscenarier är fienden okänd. Ett stort tema i folkrätten är just krigets lagar. Detta är helt främmande när man har att göra med terrorister.

Vi har emellertid lyckats komma fram till något sorts lagligt tillvägagångssätt i kampen mot terrorismen. Ett av de mer meningsfulla dokumenten antogs i Barcelona angående uppförandekoden för Europa–Medelhavsområdet för kampen mot terrorism. De deltagande länderna gjorde inte mindre än 21 åtaganden för att bekämpa terrorismen. Det skulle kunna vara en plan, och om man ansluter sig till dessa åtaganden kommer åtminstone en region att ta itu med detta elände på allvar.

ORDFÖRANDESKAP: MOSCOVICI

Vice talman

10. Avtalet EG/Ryska federationen om förenklat utfärdande av viseringar för kortare vistelse – Avtal EG/Ryska federationen om återtagande (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

- betänkandet av Maria da Assunção Esteves, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till rådets beslut om ingåendet av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Ryska federationen om förenklat utfärdande av viseringar för kortare vistelse (COM(2006)0188 – C6-0169/2006 – 2006/0062(CNS) (A6-0029/2007), och

- betänkandet av Maria da Assunção Esteves, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till rådets beslut om ingåendet av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Ryska federation om återtagande (COM(2006)0191 – C6-0168/2006 – 2006/0064(CNS) (A6-0028/2007).

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Herr talman! Vid det här tillfället talar jag både för kommissionen och rådet, som båda helt och hållet stöder parlamentets oro över respekten för de mänskliga rättigheterna i Ryska federationen, och jag instämmer i att respekten för de mänskliga rättigheterna är

grundläggande för förverkligandet av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Ryska federationen om förenklade viseringsförfaranden och återtagande av olagliga invandrare.

Ni kommer noggrant att kunna övervaka efterlevnaden av den här aspekten av återtagandeavtalet och av avtalet om förenklade viseringsförfaranden med hjälp av de gemensamma kommittéer som upprättas i enlighet med avtalen, och i enlighet med det andra av avtalen kommer ni även att hålla ett öga på principen om ömsesidighet i genomförandet av avtalet, på lika behandling vid registreringen av medborgare i Europeiska unionen och i Ryska federationen samt på den fria rörligheten för personer inom Ryska federationens område.

Respekt för de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna ligger till grund för förbindelserna mellan Europeiska unionen och Ryssland som helhet, vilket understöds av partnerskaps- och samarbetsavtalen och av tidsplanerna för de gemensamma områdena.

Europeiska unionen och Ryska federationen har också, i enlighet med tidsplanen för det gemensamma området för frihet, säkerhet och rättvisa, kommit överens om att utöka sitt samarbete genom att respektera rättigheterna för människor i EU:s medlemsstater och Ryssland, inklusive invandrare och personer från minoritetsgrupper, samt genom att respektera de grundläggande rättigheterna och friheterna så som de beskrivs i konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och i den internationella konventionen mot alla former av rasdiskriminering. Inom samma tidsplan hänvisar man även till främjandet av samarbete för att skydda barns rättigheter, där man har gjort observationer för att överväga möjligheten till anslutning till internationella överenskommelser på området.

En annan möjlighet för Europeiska unionen att ställa allmänna frågor till Ryssland ges genom samrådet om de mänskliga rättigheterna mellan de båda parterna, som hålls en gång per halvår.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. (EN) Herr talman! Först vill jag tacka föredraganden från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, Maria da Assunção Esteves, och föredragandena från utskottet för utrikesfrågor, Józef Pinior och Ari Vatanen, för deras betänkanden om förenklade viseringsförfaranden och återtagandeavtal. Betänkandena återspeglar Europaparlamentets oro och de råd som kommissionen kommer att uppmärksamma noga i övervakningen av de två avtalens tillämpning. Jag vill bekräfta rådets och kommissionens gemensamma yttrande som ni just hörde, som ordförande Franco Frattini och jag har riktat till utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor på begäran av dess ordförande, Jean-Marie Cavada.

Jag vill inte underskatta EU:s farhågor när det gäller situationen för de mänskliga rättigheterna i Ryssland. Vi är fortfarande oroade över bristerna, särskilt i fråga om rättssäkerhet och mediefrihet i Ryssland. Jag förstår och instämmer i de farhågor som Europaparlamentet uttrycker i detta avseende.

Kommissionen har alltid sett Europaparlamentet som en bundsförvant i arbetet med att främja principerna om demokrati och de mänskliga rättigheternas allmängiltighet i våra förbindelser med partnerländer som Ryssland. De utgör i sig, också därför att de är hörnstenar i fred och mänsklig utveckling, gemensamma värderingar och en grund för det långsiktiga strategiska partnerskap som EU vill ha med Ryssland.

Kommissionen har sedan början framhållit och kommer att fortsätta framhålla för de ryska myndigheterna att vårt strategiska partnerskap grundas på gemensamma värderingar som förstärker förbindelserna EU–Ryssland, som stadfästs i avtalet om partnerskap och samarbete och i färdplanerna för de fyra gemensamma områdena. Där talas uttryckligen om att vårt samarbete ska stärkas genom respekt för individuella rättigheter i EU-medlemsstaterna och Ryssland.

I återtagandeavtalet respekteras mänskliga rättigheter och grundläggande friheter fullt ut, i enlighet med EU:s politik för mänskliga rättigheter. I artikel 18 i avtalet klargörs uttryckligen att avtalet inte påverkar gemenskapens, medlemsstaternas och den ryska federationens rättigheter, skyldigheter och ansvar enligt internationell rätt, särskilt 1951 års flyktingkonvention från Genève, 1950 års europeiska konvention om de mänskliga rättigheterna och 1984 års FN-konvention mot tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning.

Den praktiska tillämpningen av återtagandeavtalet kommer att ligga inom medlemsstaternas och Rysslands nationella myndigheters exklusiva behörighet. Alla dessa myndigheter är direkt bundna av de ovan nämnda internationella instrumenten, och deras enskilda beslut om återvändande är föremål för domstolsprövning i nationella domstolar.

När det gäller asylsökande vill jag förtydliga att de inte omfattas av återtagandeaftalet. Under asylförfarandet har de en tillfällig rätt att stanna på medlemsstaternas territorium. Aftalet omfattar endast olagliga invandrare, det vill säga personer som inte, eller inte längre, uppfyller gällande villkor för inresa, vistelse eller bosättning på territoriet.

Vid asylsökningar vid gränsen måste särskilt principen om icke-återsändande respekteras fullt ut av medlemsstaterna, i enlighet med artikel 18 i avtalet.

Eftersom våra gemensamma gränser efter EU-utvidgningen har hamnat längre bort har naturligtvis omfattningen av vårt samarbete med Ryssland utökats. Ryssland är, och ska vara, en strategisk partner och en viktig granne till EU. Migrationspolitik och människors rörlighet har nu blivit strategiska prioriterade frågor för EU:s externa förbindelser i allmänhet och med Ryssland i synnerhet. Jag tror fullt och fast att vi bara genom förbindelser med Ryssland kan åstadkomma verkliga resultat på dessa områden som är av gemensamt intresse.

Genom förenklade viseringsförfaranden bidrar vi på ett avgörande sätt till det gemensamma målet att bygga ett nytt Europa utan skiljelinjer och underlättar resande för medborgarna. Vi främjar tillit och dialog. Kontakterna mellan folken intensifieras, och vårt ekonomiska och samhälleliga interagerande ökar till glädje för alla våra medborgare. Genom återtagande bekämpar vi illegal invandring på ett effektivt sätt och bidrar till en gemensam migrationshantering.

Slutligen vill jag säga att det första avtalet någonsin om förenklade viseringsförfaranden som gemenskapen har förhandlat fram och det första återtagandeaftalet som sluts med ett stort partnerland är påtagliga tecken på vårt praktiska samarbete inom det tidigare nämnda gemensamma området för frihet, säkerhet och rättvisa. De bevisar våra bestämda föresatser att lyckas möta de utmaningar som vi står inför tillsammans med Ryssland. De kommer att bestå, som banbrytande, sektoriella avtal inom den nya övergripande strukturen i form av det strategiska avtal som vi hoppas kunna inleda förhandlingar om med Ryssland snart.

Maria da Assunção Esteves (PPE-DE), föredragande. – (PT) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande, mina damer och herrar! I utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor diskuterade parlamentet de avtal som slutits mellan EU och Ryska federationen om förenklade viseringsförfaranden och återtagandet av olagliga invandrare. Det faktum att nästan alla utskottsledamöter deltog aktivt, och det särskilda stödet från Henrik Lax, Ari Vatanen och Martine Roure, som jag vill tacka, gjorde det till en högst ovanlig debatt. Det var en orolig debatt eftersom Ryska federationens politiska natur och dess svåra förhållande till demokrati och mänskliga rättigheter hela tiden var närvarande hos deltagarna.

För det första tillfrågades inte parlamentet förrän det var för sent att påverka innehållet i avtalen. Kommissionen och rådet måste ge oss de här avtalen i ett tidigare skede, i enlighet med det samarbete mellan institutionerna som föreskrivs i fördragen. Vi vet att den mellanstatliga karaktären hos unionens utrikespolitik inte ger oss all den makt som tillstår ett riktigt parlament. Den dagen kommer att komma när vi får det, så fort krisen med konstitutionsfördraget är över.

Formuleringen i avtalen, och de politiska förhållanden som omger dem, väcker ett antal frågor som parlamentet måste ta itu med. I avtalet om förenklade viseringsförfaranden garanteras ingen riktig ömsesidighet mellan EU och Ryska federationen, varken i avtalets formulering eller när det gäller sättet på vilket händelserna förväntas inträffa. Det är en hemskt komplicerad process att få ett visum i den Ryska federationen: det krävs obligatorisk registrering av alla resor inom Ryssland, ytterligare kostnader och tillstånd, i synnerhet för resor till Tjetjenien och vissa delar av östra Ryssland, inbjudan för inresa, vilket främjar korruption, byråkratiska hinder; ja, kort sagt det ena hindret efter det andra. Att förenkla viseringarna i Ryssland medför som vi alla vet en del osäkerhet. Det parlamentet skulle vilja och förväntar sig att få se är ett starkt engagemang från kommissionens och rådets sida för att bearbeta de ryska myndigheterna.

Trots alla svårigheter välkomnar parlamentet den anda av öppenhet som de förenklade viseringsförfarandena kommer att innebära för förbindelserna mellan våra folk. Det är den här sortens öppenhet som behövs för ett nytt Europa, för ett öppnare Europa och för den omfattande rättvisa som vi alla vill skapa. Avtalen om återtagandet av olagliga invandrare väckte också heta debatter i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter. Vi förkastade den naiva och farliga klassificeringen av det här avtalet som ett rent tekniskt avtal; ett avtal som avser personer kan per definition inte behandlas som tekniskt, och detta gäller särskilt avtal om olagliga invandrare, där mänsklig bedrövelse som fattigdom

och socialt utanförskap väcks till liv. Någras olycka påverkar oss alla. Om det finns ett område där garantierna för mänskliga rättigheter är sårbara är det just när det gäller den här typen av invandring.

Det parlamentet oroar sig över är just garantierna för de mänskliga rättigheterna i det påskyndade återtagandeförfarandet och över respekten för asylsökande och statslösa personers ställning i den internationella lagstiftningen. Hur fort förfarandet går är inte ett värde; människors värdighet genom hela processen är ett värde som måste kännetecknas av rättigheter under de svårigheter som illegal invandring innebär, nämligen rätten till ett försvar, mänsklig behandling av personer som hålls i förvar, sammanhållning av familjer samt fysisk och psykisk okränkbarhet. Därför måste den gemensamma kommittén för återtagande, som nämns i avtalet, även ha en befogenhet för mänskliga rättigheter, och med detta menar jag att aktivt övervaka dessa, eftersom detta är Europas identitet – det är det som Europa står för. De mänskliga rättigheterna är enda sättet att bedöma hur parterna uppfyller avtalet och handlar i god tro.

Fru kommissionsledamot, herr rådsordförande! Ett politiskt agerande påverkas alltid av omständigheter, och i det här fallet är omständigheterna sådana att EU söker efter egen styrka och att Ryska federationen envist vägrar att underteckna viktiga deklarationer om mänskliga rättigheter. Ändå skulle en tystnad från unionens sida i frågan vara detsamma som att förneka sin kultur av rättigheter. Unionen får inte tysta denna kultur. Inte någonstans i världen får ”realpolitiken” ständigt hota våra ideal. En gemensam kompromissförklaring från rådet och kommissionen, som den man har utlovat och som åtföljer parlamentets beslut, är det viktigaste steg vi har tagit i dag. Är det ett litet eller ett jättestort steg? Svaret ligger i huvudaktörernas etiska samvete – det får tiden utvisa.

Herr talman! Jag trodde inte jag skulle få så mycket talartid, så nu ger jag de andra talarna mer tid.

Talmannen. – Eftersom ni hade två betänkanden hade ni rätt till två gånger fem minuter, det vill säga tio minuter, men ni fattade er kort och utförde er uppgift mycket väl.

Ari Vatanen (PPE-DE), föredragande för yttrandet från utskottet för utrikesfrågor. – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Om vi gör en objektiv bedömning av det avtal vi har nått går det inte att förneka att det är ett steg i rätt riktning, om än ett väldigt försiktigt sådant. Vi måste komma ihåg att det ursprungliga förslaget hade en mycket begränsad omfattning. En av de tre främsta sakerna som fortfarande skapar svårigheter för resande i Ryssland är kravet på registrering. Hur kan resande än i dag vara tvungna att registrera sig hos polisen på olika platser? Detta innebär i praktiken att det inte går att köra bil normalt i Ryssland.

Ryska federationen införde nyligen en lag som förhindrar att oönskade personer reser in i Ryssland. Men vilka kriterier använder man? Kan inresa till Ryssland nekas dem som har kritiserats Ryssland, den ryska regeringen, Putin eller hans tal i München? Är det dessa kriterier som används för att klassificera någon som oönskad i Ryssland? Det finns områden i Ryssland, som Tjetjenien och andra områden, dit man inte ens får resa.

Det som är svårt att förstå med hela situationen är att detta återspeglar förbindelserna mellan EU och Ryssland. Det visar att vi inte kan lösa problem på lika villkor. Kommissionen talade fint om gemensamma värderingar, men var finns dessa egentligen? Om vi hade haft gemensamma värderingar skulle vi även kunna sluta balanserade avtal som tillgodoser båda sidors intressen och vår gemensamma framtid. Om vi accepterar den här typen av ensidiga avtal kommer vi faktiskt att fördröja Rysslands övergång till rättstatsprincipen. I avtalet finns spår av en svunnen tid, och om vi tar en ordentlig titt på vårt partnerskap och dess utveckling ser vi att vi kommer att behöva utarbeta ett nytt avtal omedelbart.

Józef Pinior (PSE), föredragande för yttrandet från utskottet för utrikesfrågor. – (PL) Herr talman! Jag var föredragande för yttrandet från utskottet för utrikesfrågor över rådets beslut om ingåendet av avtalet mellan Europeiska unionen och Ryska federationen om återtagande. Utskottet för utrikesfrågor välkomnade ingåendet av avtalet mellan Europeiska unionen och Ryska federationen om återtagande, tillsammans med avtalet om förenklade viseringsförfaranden. Detta utgör ytterligare ett steg mot skapandet av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa inom ramen för det strategiska partnerskapet mellan EU och Ryssland.

Utskottet för utrikesfrågor anser också att Ryska federationen måste öka sin kapacitet att hantera migrationsfrågor för att dess myndigheter ska kunna fullgöra sina skyldigheter i enlighet med avtalet om återtagande så fort avtalet träder i kraft. Utskottet oroade sig även över bristen på regelverk för genomförandet av avtalet. Europeiska kommissionen bör sträva efter att förse de ryska myndigheterna

med den expertis som krävs för att landet ska kunna fullgöra sina skyldigheter i enlighet med erkända internationella normer. Detta är den viktigaste frågan att ta itu med för närvarande.

Laima Liucija Andrikiienė, för PPE-DE-gruppen. – (LT) Jag skulle vilja tala om återtagandeavtalet mellan EU och Ryssland, även om båda avtalen – om återtagande och om förenklade förfaranden för korttidsvisum – behandlas tillsammans.

Förbindelserna mellan EU och Ryssland omfattar allt fler områden. Om vi verkligen vill lyckas med dessa förbindelser måste de styras av värderingar, inte bara av tekniska aspekter. Det är enda sättet för oss att uppnå målet att skapa ett öppnare Europa, där man respekterar de grundläggande värderingarna och kan förändra världen på ett positivt sätt.

Jag anser att det grundläggande problemet med återtagandeavtalet mellan EU och Ryssland är att det inte klart framgår om det är de mänskliga rättigheterna som sätts i främsta rummet eller om man prioriterar en allmän hållning för återsändande av personer, det vill säga om man prioriterar säkerhetsfrågor snarare än humanitära aspekter. Jag förstår helt och hållet att man vid utarbetandet av återtagandeavtal måste stå emot frestelsen att likna olaglig invandring med brottslig verksamhet. På samma sätt får man inte ha någon benägenhet att betrakta återsändandefrågan som en av migrationspolitikens hörnstenar. I vår strävan att uppnå tillfredsställande statistiska resultat måste vi fortfarande ta särskild hänsyn till mänskliga rättigheter, och med det menar jag att praktiska överväganden inte får dra uppmärksamheten från moraliska överväganden. Det räcker med ett enda fall av bristande respekt för de mänskliga rättigheterna för att det ska väcka oro.

Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag anser att man måste nämna en stor svaghet, nämligen att det inte finns något regelverk för genomförandet av avtalet. Jag anser att man i princip kan stödja avtalet, men jag skulle än en gång vilja betona att det är absolut nödvändigt att Ryska federationen stärker sina migrationskontroller så att regeringsorganen kan respektera de åtaganden som de måste ingå från och med den dag då återtagandeavtalet träder i kraft.

Martine Roure, för PSE-gruppen. – (FR) Fru Ferrero-Waldner, herr Gloser! Jag måste säga att de två internationella avtal med Ryssland som ni har lagt fram för oss i dag, det ena om åtgärder för att förenkla utfärdandet av viseringar och ett det andra om återtagande, har gjort oss oerhört oroliga.

EU:s samarbete med Ryssland måste leda till att skyddet av grundläggande rättigheter, inklusive migranternas och asylsökandes rättigheter, främjas på ett effektivare sätt. Jag medger att avtalen innebär att man kan göra framsteg, särskilt när det gäller avgiften för viseringar och förenklingen av förfarandet, men det återstår flera problem. De händelser som nyligen utspelade sig i Ryssland visar faktiskt att tryckfriheten och yttrandefriheten inte automatiskt garanteras där. Därför måste EU fortsätta att ställa hårda krav för att se till att de mänskliga rättigheterna skyddas.

Ni reagerade på några av våra farhågor i ert uttalande. Kommissionen har åtagit sig att garantera ömsesidighet i genomförandet av avtalet om viseringar, lika behandling vid registreringsförfaranden och fri rörlighet inom Ryssland. Jag skulle naturligtvis ha velat se att man hade gjort ännu större åtaganden, särskilt om skyddet för migranter och barns rättigheter. Jag är särskilt oroad över det påskyndade förfarandet för återtagandeavtalet. Kommer kommissionen för övrigt att se till att förfarandet uppfyller principen om icke-återsändande?

Vi efterfrågade även tydligare åtaganden för viseringar, som på lång sikt skulle innebära att man sätter stopp för systemet med inbjudningar och registreringar och förenklar förfarandet för ärliga resande.

Slutligen måste jag än en gång upprepa vårt missnöje med att parlamentet bara hördes om dessa internationella avtal, och dessutom långt efter det att de hade slutits. Det måste sägas att ett samråd med Europaparlamentet tidigare under förhandlingarna också skulle ha lett till större demokratisk kontroll.

Henrik Lax, för ALDE-gruppen. – Herr talman! Kolleger, kommissionsledamot, företrädare för rådet! Rätten att röra sig inom Europa är en helt fundamental, en existentiell fråga. Att unionen nu gått in för visumförenklingsavtal med sitt östra grannskap är naturligtvis en bra sak. Man kan inte nog betona hur viktiga just visumreglerna är för hur Europeiska unionen uppfattas av omvärlden och hur det tredje landet, i detta fall Ryssland, uppfattas av EU-medborgarna. Om man rör sig i EU:s gränstrakter, är det ofta den första frågan man stöter på. Vi parlamentariker har ett stort ansvar. Det är vårt ansvar att bedöma avtalet och dess verkliga innehåll. Det är ingen hemlighet att den liberala gruppen har varit missnöjd.

Den europeiska resenären som reser till Ryssland möter i praktiken två problem, ifall han inte åker på gruppresa. Han skall ha en inbjudan från en rysk organisation eller en enskild person. Vilken vanlig EU-medborgare har sådana kontakter? Det andra hindret är att han skall registrera sig hos en rysk lokalmyndighet inom tre dagar efter sin ankomst, en registrering som kan ta flera dagar. Hur gör man, om man då inte befinner sig i Moskva eller i S:t Petersburg? Ingen av dessa frågor tas upp i avtalet. Vi måste få klart för oss att avtalet är en deklaration och inte ett dokument med ett betydande innehåll. Om jag gissar rätt, tror också många i denna kammare att avtalet medför visumlättnader för alla ungdomar och alla studerande. Så är det inte. Endast den som redan *har* en studieplats skulle få se några små lättnader. Då får vistelsen inte heller överstiga 90 dagar. Det finns inte många sådana studieprogram.

Trots alla brister har parlamentet visat en konstruktiv hållning. Vi förstår den viktiga politiska signalen. Däremot är det viktigt för alla, våra medborgare, att kommissionen och rådet förbinder sig att målmedvetet arbeta för kännbara visumlättnader från nu och framöver. Utan ett sådant löfte röstar den liberala gruppen nej.

Kommissionen och rådet har lagt fram en deklarationstext som delvis följer parlamentets önskemål. Jag har dock en fråga till kommissionsledamot Ferrero-Waldner: Vilket är nu nästa steg som ni tänker ta för att i konkreta termer avskaffa registreringskyldigheten och systemet med inbjudan? Båda frågorna är ju i linje med det allmänna stora målet för hela avtalet, det vill säga att avskaffa visumsystemet.

Hanna Foltyn-Kubička, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Avtalen vi håller på att diskutera utgör ett väldigt viktigt steg mot närmare förbindelser mellan EU och Ryssland, särskilt eftersom antagandet av avtalen kommer att göra det betydligt lättare för människor att resa över gränsen.

Det är detta som är tanken. Men i praktiken är situationen inte idealisk i flera avseenden.

För resor till vissa områden i Ryska federationen, särskilt till Tjetjenien, kommer det fortfarande att krävas ytterligare tillstånd och de ryska myndigheternas skäl för dessa beslut är verkligen uppenbara. Avtalet om förenklade förfaranden innehåller inte en ömsesidighetsklausul om mänskliga rättigheter och demokrati, som alltid borde ingå i avtal mellan unionen och tredjeländer.

Det är även svårt att förstå varför den gemensamma kommittén för återtagande inte är berättigad att övervaka efterlevnaden av de mänskliga rättigheterna och varför människor som söker politisk asyl omfattas av avtalet. Det verkar som man prioriterade praktiska och tekniska frågor under arbetet med de båda texterna, medan frågor som rör respekten för människors värdighet hamnade vid sidan av, trots att dessa frågor borde stå i centrum för alla avtal, särskilt avtal som ingås med Ryssland.

Tatjana Ždanoka, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill hylla vår föredragande för hennes konsekventa arbete med att förbereda parlamentets yttrande som vi nu har att ta ställning till.

Som skuggföredragande är jag särskilt nöjd med att man, efter en två timmar lång diskussion med utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, har beaktat mitt förslag att nämna att kravet på ett obligatoriskt registreringsförfarande är ett svårt hinder för resor i Ryssland och EU.

Kravet på registrering i Ryssland har blivit ett oerhört stort problem för de EU-medborgare som ansöker om visering för kortare vistelser av privata skäl i Ryssland. Lettiska medborgare och icke-medborgare känner till problemet från sina egna negativa erfarenheter eftersom många av oss, särskilt rysktalande, åker till Ryssland i huvudsak för att besöka släktingar och vänner som bor där.

Den nya lagen om registrering av utländska medborgare och statslösa personer i Ryska federationen trädde nyligen i kraft, den 15 januari i år. Lagen innebär viss förenkling av registreringsförfarandet och förbud mot registreringsavgifter, men systemet som sådant finns fortfarande kvar.

Tyvärr är ett sådant system ömsesidigt, eftersom vissa EU-medlemsstater också kräver registrering av vissa kategorier av tredjelandsmedborgare. Både Ryssland och EU måste omgående vidta åtgärder för att finna en lösning för att avsevärt underlätta rörligheten för människor mellan våra länder.

Eftersom visst underlättande av utfärdandet av viseringar för korttidsvistelse är bättre än ingenting alls stöder vår politiska grupp avtalet om detta. Å andra sidan vidhåller vi våra huvudsakliga invändningar mot återtagandavtalet.

Esko Seppänen, för GUE/NGL-gruppen. – (FI) Herr talman! Medborgare i såväl EU som Ryssland måste ha viseringar för att resa. Ryssland har aktivt krävt viseringsfria resor. För att göra det enklare att bevilja viseringar måste vi först nå ömsesidiga avtal, vilket förslagen framför oss är exempel på. I parlamentsutskottens betänkande fördöms situationen för rättsstatsprincipen – det vill säga dess frånvaro – i Ryssland. Man uttrycker en oro över att viseringar inte kommer att beviljas för medlemmar av det civila samhället. Man kritiserar också det obligatoriska registreringsförfarandet och klagar över bristen på regler för att genomföra återtagandeaftalet, problem med de mänskliga rättigheterna och så vidare.

Det verkar som om tiden inte är mogen för viseringsfritt resande. Så länge som det krävs viseringar måste det vara lätt och billigt för laglydiga medborgare att erhålla dem. Vi bör akta oss för att göra viseringar till en politisk fråga.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Herr talman! Ömsesidighet och solidaritet är två värden som måste vara avgörande för förbindelserna mellan EU och Ryssland. De är även nödvändiga villkor för en sådan förbindelse. Ömsesidighet ligger till grund för alla internationella förbindelser. Jag kan inte föreställa mig avtal mellan stater där staternas ömsesidiga rättigheter och skyldigheter inte läggs fram som likvärdiga. Minsta obalans skulle omedelbart orsaka ramaskri. Därför är jag ganska säker på man måste ta hänsyn till principen om ömsesidighet i avtal mellan unionen och Ryska federationen.

Jag anser att det finns två saker att ta hänsyn till när det gäller det andra värdet, nämligen solidaritet. För det första har vi solidariteten mellan unionens medlemsstater, vilka godkände att man skulle lägga fram förslag till båda avtalen. Jag är glad över att mitt eget land, Polen, deltog i den här processen. Vi har varit grannar med Ryssland i århundraden, och vi har haft både med- och motgångar i våra förbindelser, såsom ofta är fallet med grannar. Dessa avtal visar att vi vill ha en bra och normal grannförbindelse med Ryssland.

Den andra aspekten att ta hänsyn till är solidariteten mellan unionens medborgare och Ryska federationens medborgare. Vi kommer att visa denna solidaritet om vi behandlar ryska medborgare som människor som reser runt i unionen i god tro och om vi underlättar deras inresa och vistelse hos oss. Jag skulle vilja betona att medborgarna i de nya medlemsstaterna är särskilt medvetna om den välsignelse som friheten att resa innebär. Vi vet vad minskade formaliteter innebär när man ska passera gränsen och vi uppskattar det väldigt mycket. Vi vill dela med oss av dessa fördelar till de ryska medborgarna utifrån principen om ömsesidighet och respekt för mänskliga rättigheter. Jag anser att parlamentet borde stödja de här avtalen eftersom de skapar en bra grannskapspolitik för unionen.

Paavo Väyrynen (ALDE). – (FI) Herr talman! Förbindelserna mellan EU och Ryssland har inte utvecklats på länge. Av detta skäl är de aktuella avtalen viktiga även om det inte ställs särskilt hårda krav genom dem.

Det är oerhört beklagligt att EU och Ryssland ännu inte har börjat förhandla om det nya avtalet. Man måste göra nya insatser för att få igång samtalen. Förseningarna i förhandlingarna om detta nya avtal bör emellertid inte vara ett skäl för att hindra båda sidorna att utveckla sitt livskraftiga partnerskap. Det nya strategiska partnerskapet kan och måste också struktureras inom ramen för det nuvarande partnerskaps- och samarbetsavtalet.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Mina damer och herrar! Det är viktigt att man löser frågan om förenklade viserings- och återtagandeförfaranden, vilket skulle främja starkare gemensamma värderingar. Både debatten och de svar som kommissionen och rådet har gett visar emellertid att man egentligen inte har uppnått någonting i diskussionerna med Ryssland – varken ett registreringsförfarande eller en förenkling av systemet för inbjudan. Detta har lämnats åt Rysslands goda vilja. Det framgår inte på ett tydligt sätt varför Ryssland har fått en övergångsperiod för återtagande av personer från tredjeländer. I vårt betänkande från maj 2005 om förbindelserna mellan EU och Ryssland betonade vi att Europaparlamentet upprepade sin uppmaning att Ryssland skulle ratificera gränsavtalet med Lettland utan dröjsmål. Jag anser att gränsbestämningen och slutandet av återtagandeaftalet är förutsättningar för att man ska kunna underteckna ett avtal om förenklade viseringsförfaranden. I detta avseende har Ryssland inte tagit några initiativ, utan har bara dikterat sina villkor för båda länderna. Eftersom parlamentet har hamnat i en fullständigt förnedrande situation anser vi att det inte är möjligt att stödja dessa avtal – det återstår fortfarande mycket viktigt arbete i sammanhanget.

Vladimír Remek (GUE/NGL). – (CS) Tack så mycket, herr talman. Mina damer och herrar! Jag anser att avtalet om förenklade viseringsförfaranden med Ryssland är ett steg framåt, trots alla kommentarer

och reservationer. Det visar att det är möjligt för EU och Ryssland att nå en kompromiss även i komplexa frågor.

Låt oss dessutom besvara följande fråga: vill vi att det ska bli lättare, snabbare och billigare för studenter, forskare, affärsfolk och familjemedlemmar att få en visering? Jag förmodar att svaret är ja. Tillträdet kommer annars att bli selektivt, vilket är något som vi tjecker vet allt om i samband med våra förbindelser med EU. Processen när vi skulle bli medlemmar i Schengenområdet var t.ex. långsam och fylld med svårigheter.

Eftersom jag har bott många år i Ryssland och är ledamot av delegationen för förbindelserna med Ryssland är jag väl medveten om viseringskrånglet. Jag anser därför att det är bättre att förenkla åtminstone delar av viseringsförfarandet än att inte göra något alls. Tack så mycket.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) EU är i färd med att ta bort hindren som hindrar personer med gott uppsåt att närma sig varandra. Efter fem år av förhandlingar med Ryssland har ”viseringsmuren” mellan EU och Ryssland blivit lite lägre. När avtalen om de förenklade viserings- och återtagandeförfarandena träder i kraft kommer en betydande mängd personer att kunna resa och interagera på ett enklare sätt.

De som fortfarande har svårigheter är de som bor i Kaliningrad och som vill besöka Litauen och Polen samt litauer och polacker som vill besöka Kaliningrad. För tillfället tar man inga avgifter för viseringar, men avtalet, som är avsett att underlätta för dem, kommer i själva verket att försämra läget genom en viseringsavgift på 35 euro. Detta är inte förenligt med principerna om ett gränsöverskridande samarbete eller med Kaliningradregionens politik mot isolering, vilken är av intresse för både Ryssland och EU. Både i Vilnius, Warszawa, Bryssel, Berlin och Moskva görs ansträngningar för att förhandla fram bilaterala lösningar inom ramen för Schengenavtalet.

Litauen har lett utvecklingen som det första och enda EU-land som hittills har slutit ett återtagandeeftersamtal med Ryssland. Tre år av erfarenheter har varit positiva. Sedan avtalet trädde i kraft har gränsen mellan Litauen och Ryssland korsats av nästan 2 miljoner personer. Man har emellertid inte behövt tillämpa avtalet en enda gång.

Jag instämmer med en rad kolleger som har uttryckt allvarlig kritik mot avtalet, särskilt på grund av bristen på tillräcklig betoning av mänskliga rättigheter och friheter. I vilket fall som helst så är det ett steg i rätt riktning. På den långa vägen mot viseringsmurens rivande finns det ännu många hinder. EU-medborgare som kommer till Ryssland måste registrera sig och om de vill besöka vissa regioner krävs ytterligare tillstånd. Dessa ”dolda” inhemska viseringar måste avlägsnas eftersom de begränsar EU-medborgarnas fria rörlighet. Vi måste föra en uppriktig diskussion om denna fråga.

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Herr talman, ärade ledamöter! Jag vill tacka er för de viktiga saker som ni har sagt, men även för att ni är tillräckligt realistiska för att förstå att det naturligtvis inte är möjligt att komma överens om allt. Vi skulle alla velat ha något som var mer förenligt med våra egna tankegångar och detta är – som en talare sa tidigare – ett viktigt steg framåt, men vi behöver många fler.

Genom kommissionens och rådets gemensamma uttalande är det tydligt att vi inom olika områden har tagit vederbörlig hänsyn till den viktiga principen om ömsesidighet. Något som är lika viktigt är respekten för de mänskliga rättigheterna, vilket ni helt riktigt påminde oss om. Samtidigt som jag inte vill blanda ihop dessa två aspekter så är de naturligtvis i viss mån sammankopplade. Betydelsen av att ha en dialog med Ryssland har redan betonats under olika debatter.

Även om man alltid ställer krav på att vi ska driva igenom vår vilja på olika fronter, om det t.ex. inte ges något klartecken till förhandlingar om partnerskaps- och samarbetsavtalet med Ryssland, så finns det ingen möjlighet att vi kan ställa krav, uttrycka önskemål eller lägga fram det som ni har begärt, och det är av detta skäl som det är hög tid att ge grönt ljus.

Jag hoppas att vi ska kunna hitta en lämplig lösning på det problem som fortfarande hänger över denna fråga. Även om det finns saker och ting som vi inte kan godta avseende respekten för de mänskliga rättigheterna har vi ändå samrådet om mänskliga rättigheter som hålls två gånger årligen mellan EU och Ryssland och där det ges möjlighet att ta upp sådana frågor.

En del av er tog upp byråkratin. Samtidigt som vi naturligtvis skulle ha velat göra många saker annorlunda på området, har systemet ändå varit flexibelt när det gäller nödvändiga inbjudningar och jag är säker på att kommissionsledamoten har mer att säga om detta. Detta har naturligtvis inte gjorts i den omfattning

som vissa av er har krävt, men det tyder emellertid på att vi gör framsteg även om dessa framsteg är små, därför att det är just små framsteg som man vill se i samband med dialogen, särskilt med Ryssland.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. (EN) Herr talman, ärade ledamöter! Jag har noga noterat de många farhågor som ni har uttryckt. Låt mig först säga att det i artikel 300.1 i EG-fördraget tydligt fastslås att förhandlingar om internationella avtal i frågor som hör hemma inom gemenskapens behörighet ska föras av kommissionen, på grundval av förhandlingsdirektiv som rådet har godkänt. Europaparlamentet måste ge sitt samtycke innan avtalet sluts, som stadgas i punkt 3 i artikeln. Denna bestämmelse gäller också områden för medbeslutande, så enligt min uppfattning har de förfaranden som stadgas i EG-fördraget respekterats helt och hållet, både när det gäller återtagande och förenklade viseringsförfaranden. Jag ville säga det, eftersom det kom upp i diskussionen. Samtidigt kan jag naturligtvis också upprepa att vi står till ert förfogande och tillhandahåller all relevant information, även under pågående förhandlingar.

Jag instämmer också fullständigt i att främjande och skydd av de mänskliga rättigheterna i våra förbindelser med Ryssland, särskilt i samband med dessa avtal, givetvis är en grundläggande fråga. Kommissionen kommer därför, med bistånd av EU-medlemsstaterna, att noga övervaka den frågan inom ramen för de gemensamma kommittéer som inrättats i och med avtalen. Här är givetvis mänsklig värdighet – människors värdighet – av största betydelse och den kommer i första rummet. Dessutom är de regelbundna samråd som äger rum en gång i halvåret mellan EU och Ryssland om de mänskliga rättigheterna ett tillfälle att ta upp större frågor med Ryssland. De mänskliga rättigheterna tas alltid upp på toppmötet och på ministernivå, som sig bör.

Avtalet om förenklade viseringsförfaranden utgör en verklig förbättring av det rådande läget. Det är verkligen, som vår kollega sa, ett steg framåt. Det omfattar viktiga förenklingar i utfärdandet av viseringar för kortare vistelser som sedan kommer att gälla ömsesidigt för medborgare i Schengenländerna och Ryska federationen. Vissa förenklingar gäller alla som ansöker om visum medan andra förenklingar gäller för specifika kategorier med särskilt intresse för resor. Avtalet innebär rättsligt bindande rättigheter och skyldigheter, vilket kommer att innebära något större flexibilitet i viseringsförfarandet.

Jag vill särskilt fästa er uppmärksamhet på att vi, kommissionen, har lyckats förhandla fram viktiga förenklingar av viseringsförfaranden för till exempel journalister. Det kommer inte längre att krävas en inbjudan eller ett godkännande av de ryska myndigheterna. Man kommer också att särskilt uppmärksamma verklig ömsesidighet i tillämpningen av avtalet, likabehandling i registreringsförfaranden för EU-medborgare och ryska medborgare samt fri rörlighet för personer inom ryskt territorium.

Ni har tagit upp två saker, nämligen krav på registrering och avskaffandet av inbjudningar. Jag vill bara säga att avtalet innehåller ett åtagande att förenkla registreringsförfarandena, för att garantera likabehandling av EU-medborgare och ryska medborgare. Jag vill påminna er om att Schengenregelverket också innebär en allmän skyldighet för utlänningar att registrera sig. Vi har tagit upp denna fråga med de ryska myndigheterna vid flera tillfällen, och ny lagstiftning, som trädde i kraft i Ryssland förra månaden, finns redan för att förenkla dessa förfaranden. Enligt denna lag krävs det inte längre att man registrerar sig personligen. Vi kommer nu självfallet att övervaka dessa regler och eftersträva ytterligare förtydliganden. Jag vill också säga att avtalet om förenklade viseringsförfaranden medför en viktig förändring, nämligen att ryska myndigheter inte längre måste godkänna inbjudningar. Jämfört med nuläget, där inbjudan från den ryske värden måste godkännas, menar jag att detta är en stor förbättring för en omfattande grupp medborgare.

Naturligtvis innebär avtalet inte att man avskaffar inbjudningarna och godkännande av dem för alla EU-medborgare som ansöker om ryskt visum. Man bör dock ha i åtanke att det i Schengenregelverket också krävs att den som ansöker om visum ska motivera sin resa och lägga fram dokument som verifierar den.

Återtagandeavtalet innefattar viktiga delar för en human och mer effektiv hantering av återvändande i framtiden. Jag vill bara upprepa vad jag sa i inledningen. Vid asylsökningar vid gränsen måste principen om icke-återsändande respekteras fullt ut av medlemsstaterna, i enlighet med artikel 18 i avtalet. Det är uppenbart att detta kommer att vara en viktig aspekt.

Jag skulle kunna fortsätta med alla detaljer, för jag har lyssnat mycket noga. Frågan har dock redan diskuterats i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, så låt mig bara säga att jag hoppas att parlamentet kommer att följa utskottets rekommendation och komma med

ett positivt omdöme om båda avtalen. Det kommer att göra skillnad för våra medborgare, och i slutändan kan det vara detta som är viktigast.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon torsdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Marianne Mikko (PSE), skriftlig. – (ET) Grunden till avtalet som har undertecknats mellan EU och Ryssland om förenklade förfaranden vid utfärdande av viseringar för kortare vistelse lades i maj 2003 under toppmötet i Sankt Petersburg. Avtalet var avsett som en del av en process som var utformad för att stärka förbindelserna mellan parterna genom upprättandet av ett gemensamt område för frihet, säkerhet och rättvisa.

Jag ser ett avtal, men inte det gemensamma område som var tänkt att uppstå. Parlamentet kommer inte att dra tillbaka sitt upprepade krav att internationella avtal som undertecknas på EU:s vägnar ska innehålla en ömsesidig klausul om mänskliga rättigheter och demokrati. Avtalet om förenklade förfaranden i samband med utfärdande av viseringar för kortare vistelse innehåller ingen sådan klausul.

Samtidigt har Ryssland låtsats stödja ett viktigt krav i EU:s politik för förenklade viseringsförfaranden, enligt vilket återtagandeaftalet redan borde ha slutits eller befinna sig i en aktiv förhandlingsfas. Återtagandeaftalet föreslogs av parlamentet tillsammans med avtalet om förenklade viseringsförfaranden. Ryssland har dessutom fått en mycket generös övergångsperiod innan det faktiska återtagandet inleds.

Jag har upprepade gånger riktat uppmärksamheten mot den absurda situationen där EU gör det lättare för ryska medborgare att korsa en gräns som Ryssland självt inte erkänner. Den ryska regeringen har ännu inte ratificerat gränsvärdet mellan Ryssland och Estland. Logiskt sett borde erkännandet av denna gräns vara en förutsättning för upprättandet och ändringen av gränssystemet.

I syfte att stödja demokratin antog EU och Förenta staterna för 16 år sedan ett förhållningssätt där man behandlar Ryssland som ett lovande, ungt land. Denna alltför generösa behandling har fortsatt även om den inte längre är lämplig.

Det ligger i EU:s intresse att behandla Ryssland som en fullvärdig partner som måste uppfylla sina internationella åtaganden precis som alla andra länder

11. Riktlinjerna för den allmänna ekonomiska politiken för 2007 – Riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av Udo Bullman, för utskottet om ekonomi och valutafrågor, om situationen för Europas ekonomi: förberedande betänkande om de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken för 2007 (2006/2272(INI)) (A6-0012/2007), och

– betänkandet av Jan Andersson, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om förslaget till rådets beslut om riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik (KOM(2006)0815 – C6-0036/2007 – 2006/0271(CNS)) (A6-0008/2007).

Günter Gloser, rådets ordförande. – (DE) Herr talman! Jag vill tacka er för att ni ger mig tillfälle att göra några kommentarer om era ledamöters betänkanden om riktlinjerna för den ekonomiska politiken för 2007. Som ni kommer ihåg var det i december i fjol som kommissionen lade fram sin årliga rapport om Lissabonprocessen, i vilken den diskuterar de framsteg som har gjorts i samband med Lissabonstrategin i gemenskapen och i medlemsstaterna. I rapporten riktar kommissionen även rekommendationer till enskilda länder om ekonomisk politik och sysselsättningspolitik och detta kommer Ekofinrådet och rådet (sysselsättning och socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor) att utveckla gemensamt, även om respektive rådskonstellation kommer att inrikta sig på frågor inom sitt eget behörighetsområde.

Det gläder oss därför att parlamentet har diskuterat dessa riktlinjer för den ekonomiska politiken och förutom denna debatt i dag kommer vi även att få tillfälle att diskutera frågan under trojkans sammanträde den 26 februari.

Kommissionens lägesrapport fick ett brett stöd av Ekofinrådet vid dess sammanträde i januari. Vi kan i synnerhet stödja de i grunden positiva utsikter som beskrivs i rapporten. De första konkreta resultaten av reformprocessen börjar synas i EU och dess medlemsstater genom att vi kan se början på en övergripande förbättring i ekonomin och sysselsättningen i EU när den förnyade Lissabonstrategin nu bär frukt. Jag måste emellertid säga – precis som man gjorde i går på olika sätt – att det inte finns någon anledning för oss att vara självbelåtna. Vi bör rikta in oss på att utnyttja det rådande gynnsamma ekonomiska läget för att slutföra ytterligare reformer, och detta blir desto viktigare med hänsyn till att de demografiska förändringarna ger upphov till en ekonomisk politik med åtskilliga utmaningar. Det som krävs för att stärka den långfristiga hållbarheten för de offentliga finanserna är en strategi bestående av tre pelare, med andra ord en kombination av reformering av pensions- och sjukvårdssystemet, minskning av statsskulderna och förbättrad sysselsättning och produktivitet, samtidigt som de offentliga finansernas kvalitet behöver förbättras genom en omstrukturering av de offentliga budgetarna med större inriktning på utgifter som främjar produktivitet och innovation och som bygger upp mänskliga resurser. De landsspecifika rekommendationerna är alltså ett bra instrument för att utveckla moderniseringen av vår ekonomi och stärka EU:s förmåga att mäta sig i den globala konkurrensen.

Om jag börjar med Bullmanbetänkandet finns det två aspekter av detta som jag vill kommentera helt kort. En sak som sägs i det är att den finansiella och ekonomiska politiken måste samordnas på ett bättre sätt, särskilt inom euroområdet. Dessa krav är ingen överraskning för mig eftersom man har ställt dem upprepade gånger under årens lopp, men om man granskar den aktuella situationen ingående visar det sig snabbt att det inte saknas några samordningsförfaranden i den ekonomiska och monetära unionen. I själva verket finns det för många förfaranden snarare än för få. Riktlinjerna för den ekonomiska politiken, som vi diskuterar i dag, och övervakningsförfarandet i samband med budgetpolitiken är bara två exempel. Det som är viktigast i praktiken är att dessa förfaranden tillämpas på ett konsekvent och effektivt sätt, och genom att lägga fram sina landsspecifika rekommendationer har kommissionen tagit det första steget för att nå detta mål.

Den andra saken jag vill ta upp har mer att göra med institutionerna och anknyter till det konkreta förslaget i Bullmanbetänkandet om inrättandet, efter vårtoppmötet, av en interinstitutionell arbetsgrupp för den översyn av de integrerade riktlinjerna som planeras 2008. Det vore mig fjärran att ge ett slutligt omdöme om detta förslag i dag. Jag är säker på att ni förstår att man vill ha en grundlig granskning snarare än en personlig bedömning, men jag måste säga att det vid första påseendet inte ser ut att vara helt och hållet förenligt med det sätt på vilket arbetet ska fördelas mellan institutionerna enligt fördragen. Förutom detta är det emellertid så att kommunikationen mellan rådet och parlamentet ständigt har förbättrats under de senaste åren, vilket inte minst har att göra med trojkans möten och sammanträden som det här. Jag är dock medveten om att det alltid går att förbättra saker och ting.

Låt mig nu ta upp Anderssonbetänkandet. I enlighet med artikel 128.2 i EG-fördraget ska rådet på förslag av kommissionen varje år lägga fast riktlinjer som medlemsstaterna ska beakta i sin sysselsättningspolitik. För att man ska kunna garantera den kontinuitet som krävs för en korrekt tillämpning bestämde man 2002 att riktlinjerna för sysselsättningspolitiken i princip bara skulle ändras vart tredje år. Man bestämde också att de skulle vara förenliga med riktlinjerna för den ekonomiska politiken. Det var på denna grund som man 2005 fastställde de första integrerade riktlinjerna för perioden 2005–2008. År 2006 föreslog sålunda kommissionen att de riktlinjer för sysselsättningspolitiken som hade fastställts 2005 skulle lämnas oförändrade. Parlamentet har upprepade gånger krävt att det ska få tillräckligt med tid för att noggrant utarbeta sin ståndpunkt, eftersom de snäva tidsfristerna i samband med den årliga sysselsättningsperioden vanligtvis har gjort det nödvändigt att ta till förfarandet för brådskande ärenden. Det har skett en brevväxling i denna fråga mellan parlamentet och rådet.

För 2008 har parlamentet krävt mer tid för en utfrågning på grund av att det vart tredje år kommer att äga rum en heltäckande översyn av riktlinjerna för sysselsättningspolitiken, och vi kommer att samråda med kommissionen om detta. För tillfället finns det tyvärr ingen tidsplan för förfarandet för 2008. Man förväntar sig att rådet i år, så snart yttrandena från parlamentet, Ecosoc, Regionkommittén och sysselsättningskommittén har lagts fram, vid rådets sammanträde den 30–31 maj kommer att kunna nå ett politiskt samförstånd om riktlinjerna för sysselsättningspolitiken för 2007, som sedan formellt skulle antas före sommaren i år. Precis som Jan Andersson har skrivit i sitt betänkande är saken den att ytterligare målmedvetna insatser krävs om man ska kunna nå de uppsatta målen i EU, trots tidigare framgångar när det gäller fler personer i arbete och färre arbetslösa. Jag skulle sammanfattningsvis återigen vilja betona att dessa insatser särskilt omfattar en ökning av ungdomarnas och de äldres deltagande på arbetsmarknaden, tillsammans med en förbättring av möjligheterna att kunna förena arbets- och

familjelivet. Samtidigt som jag vet att detta prioriteras högt i många medlemsstater vet jag också att det finns medlemsstater där åtgärder behövs på detta område.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. (FR) Herr talman! Med er tillåtelse kommer jag att tala på mitt modersmål.

(ES) Mina damer och herrar! I dag har vi en gemensam debatt om Bullmanbetänkandet om de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken och om Anderssonbetänkandet om riktlinjerna för medlemsstaternas sysselsättningspolitik.

Båda betänkandena är grundade på kommissionens meddelande från december i fjol om medlemsstaternas genomförande av den förnyade Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning, och de integrerade riktlinjerna för 2005–2008 som godkändes av rådet efter samråd med parlamentet och enligt kommissionens förslag.

Dagens debatt äger rum under veckorna före Europeiska rådets vårtoppmöte den 8 mars och inbegriper ett samarbete i förberedelserna inför detta möte. I morse antog parlamentet en resolution i vilken man behandlar parlamentets bedömning av genomförandet till dags dato av den förnyade Lissabonstrategin och i vilken man betonar de områden och den politik där medlemsstaterna och EU behöver vidta beslutsamma åtgärder.

Det är viktigt att betona att de betänkanden som vi debatterar i dag och parlamentets och kommissionens åsikter stämmer överens på en rad grundläggande punkter. För det första bekräftar både parlamentet och kommissionen de resultat som vi har börjat se, både när det gäller ekonomisk tillväxt och sysselsättning, tack vare tillämpningen av den politik som vi har kommit överens om inom ramen för den förnyade Lissabonstrategin och särskilt tack vare budgetkonsolideringen och strukturella reforminsatser av de flesta medlemsstater.

Så sent som igår offentliggjorde Eurostat EU:s tillväxtsiffror för det fjärde kvartalet 2006. Uppgifterna visar att den gemensamma tillväxten för 2006 i praktiken var 3 procent. Detta skulle då vara den snabbaste ökningstakten för vår BNP sedan Lissabonstrategin lanserades år 2000.

Även om parlamentet och kommissionen är överens måste vi ändå vara säkra på att betona denna punkt, att betona det faktum att vi börjar se de positiva resultaten av de strategier som genomfördes för några år sedan. Det är viktigt att medborgarna får kännedom om att de insatser som har gjorts sedan stabilitets- och tillväxtpaktens genomförande, sedan Lissabonstrategins genomförande – insatser som inte alltid har varit lätta att godta eller förstå – bär frukt och hjälper till att stärka den europeiska sociala modellen i samband med globaliseringen.

Allmänhetens negativa syn på den europeiska integrationen under den senaste tiden bottnar till stor del i oron bland medborgarna i vissa samhällsgrupper för att globaliseringen sänker standarderna på ett sätt som underminerar grunden för vår sociala modell, och att EU och den politik och de strategier som man fastställer inte kan förhindra detta. Vissa personer anklagar t.o.m. EU för att utlösa och påskynda denna försämring av den europeiska sociala modellen.

De resultat som vi nu ser visar tydligt att så inte är fallet. De som anser att EU har stagnerat och att stelbentheten på arbetsmarknaderna förhindrar att nya arbetstillfällen skapas har också fel. Siffrorna visar att sedan euron infördes den 1 januari 1999, för åtta år sedan, har det skapats fyra gånger så många arbetstillfällen i EU som under de föregående åtta åren. Under detta årtionde, sedan Lissabonstrategin lanserades, har det dessutom visat sig att det har skapats fler arbetstillfällen i EU än i Förenta staterna.

Vissa personer beskriver budgetpolitiken som restriktiv och anklagar stabilitets- och tillväxtpakten för att dämpa den ekonomiska tillväxten, men saken är den att det är de länder med bäst budgetställning, med budgetöverskott, både i euroområdet och i EU som helhet, som under den senaste tiden har haft den högsta ekonomiska tillväxten. Det är också så att budgetkonsolidering skapar utveckling och förbättras parallellt med ökningen och förbättringen av våra tillväxt- och arbetsmarknadssiffror.

Man har under den senaste tiden talat mycket om att eurons styrka gentemot dollarn och yenen är ett hinder för vår export, men faktum är att euroområdets handelsbalans i förhållande till Förenta staterna har förbättrats också under 2006 och att ökningen av oljepriserna delvis har kompenserat för ökningen av eurons värde gentemot dollarn.

Förbättringen av våra ekonomier och ökningen av antalet arbetstillfällen är helt enkelt ett bevis på att den europeiska sociala och ekonomiska modellen, med dess höga nivå av social trygghet och miljökrav, är helt förenlig med globaliseringen av ekonomin och med ekonomisk tillväxt. EU, dess länder och våra ekonomier har alltid fungerat bättre när de har öppnat sig för världen och, nu när den globala ekonomin genomgår en aldrig tidigare skådad expansion, har EU och dess medborgare mycket att vinna på att vi öppnar våra gränser och på den ökade integreringen av våra ekonomier på global nivå.

Att sända detta budskap till medborgarna är inte bara ett sätt att försvara den ekonomiska och sociala politik som vi har förespråkat under de senaste åren, det är också nödvändigt med hänsyn till förtroendet för EU:s förmåga att skapa välbefinnande för medborgarna och det ger oss en fast grund för att stärka den politiska vilja som är nödvändig för att vi ska kunna gå vidare med de strukturreformer som har fastställts i Lissabonstrategin.

Den andra punkten där det finns en grundläggande överensstämmelse mellan de betänkanden som vi debatterar i dag och kommissionens åsikt är behovet att utvidga de reformer som inleddes i samband med genomförandet av medlemsstaternas nationella reformplaner. I detta avseende är dynamiken i de framväxande ekonomierna, den åldrande befolkningen, tillväxtpotentialen, som fortfarande är låg i många EU-ekonomier, de fortsatta budgetobalanserna i vissa medlemsstater, den låga produktivitetstillväxten och segmenteringen av arbetsmarknaden några av de mycket viktiga skälen för att fortsätta att genomföra politik som resulterar i större innovationsförmåga, fler möjligheter till livslångt lärande, bättre fungerande marknader och sundare offentliga finanser.

Det tredje viktiga området för samförstånd mellan parlamentet och kommissionen har att göra med behovet av att inte bara agera i respektive medlemsstat, utan även på EU-nivå för att gå vidare mot fullbordandet av en inre marknad på områden som är nödvändiga för vår ekonomi, t.ex. energisektorn och sektorn för finansiella tjänster, för att öka stödet för innovationen, för att skapa en mer gynnsam miljö för näringslivet och större anpassningsbarhet på produkt- och tjänstemarknaderna och på arbetsmarknaden.

När det gäller dessa prioriterade områden för åtgärder på EU-nivå betonar föredragandena helt riktigt energifrågan, som kommer att bli ett av de viktigaste områdena under Europeiska rådets vårtoppmöte där man kommer att diskutera det energipaket som kommissionen lade fram den 10 januari. Graden av engagemang och ambition som stats- och regeringscheferna visar när det gäller att skapa en verkligt gemensam energipolitik kommer att vara avgörande för att bedöma huruvida utmaningen att trygga vår energiförsörjning – och på samma gång ta itu med klimatförändringarna – hanteras på ett trovärdigt sätt. När det handlar om att ta itu med dessa utmaningar kommer separata åtgärder från respektive medlemsstat uppenbarligen att vara otillräckligt och det kommer därför att krävas gemensamma åtgärder på EU-nivå för att man ska kunna försvara medborgarnas intressen på ett lämpligt sätt.

Slutligen uttrycker föredragandena i sina båda betänkanden att det finns ett behov av att parlamentet ska kunna utöva sina befogenheter på ett korrekt sätt när det handlar om översynen av de integrerade riktlinjerna i Lissabonstrategin, vilken planeras äga rum nästa år. Jag kan försäkra er att kommissionen är fullständigt engagerad i frågan, särskilt vi som sysslar direkt med Lissabonstrategin, dvs. vice ordförande Günter Verheugen, kommissionsledamot Vladimir Špidla och jag själv, och vi har en gemensam strävan att undersöka alla sätt att göra parlamentet delaktigt i denna översyn.

Jag avslutar med att säga att jag hoppas att parlamentet instämmer i det praktiskt taget enhälliga stödet från de respektive utskotten för Udo Bullmans och Jan Anderssons betänkanden. Genom detta stöd och genom det stora samförståndet mellan parlamentet och kommissionen sänder vi en tydlig signal till Europeiska rådet – och till medborgarna i allmänhet – om EU:s vilja och förmåga att skapa ett specifikt instrument för att ta itu med globaliseringens risker och utnyttja dess fördelar, samtidigt som vi försvarar och stärker EU:s ekonomiska utveckling och sociala sammanhållning.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Talmannen. Tack så mycket, herr kommissionsledamot. Vem hade trott för 33 år sedan att vi skulle delta tillsammans i en debatt som denna och arbeta med det vi gör?

Jan Andersson (PSE), föredragande. – Herr talman! Det betänkande som jag har utarbetat om sysselsättningsriktlinjerna är extremt kort och har antagits i full enighet i sysselsättningsutskottet. Det

handlar egentligen om hur vi skall hantera nästa års sysselsättningsriktlinjer och integrerade riktlinjer. De riktlinjer som vi har nu i år förblir nämligen desamma, men nästa år skall vi ha en mer genomgripande översyn. Då räknar vi med, precis som kommissionsledamot Almunia sa, att vi skall kunna lägga lite mer tid på detta. Då behöver vi mer tid även i parlamentet. Jag vill verkligen understryka detta. Det finns nämligen en skillnad mellan sysselsättningsriktlinjerna och de ekonomiska riktlinjerna. Sysselsättningsriktlinjerna kan inte antas i rådet förrän parlamentet har lämnat sin ståndpunkt. Därför krävs det ett bra samarbete mellan institutionerna inför nästa år. Vi har underlättat inför det här året. Det gjorde vi även förra året, när det inte skedde någon stor genomgång. Nästa år blir det en stor genomgång. Då förväntar vi oss ett samarbete som sträcker sig över flera månader. Vi har faktiskt redan haft en diskussion i sysselsättningsutskottet mellan samordnarna och mig om att redan nu utse en föredragande som skall förbereda arbetet inför nästa års förändring.

Jag vill trots allt ändå nämna något om situationen, även om den bara tas upp i motiveringsdelen. Det går verkligen bättre för Europa. Sysselsättningsutvecklingen är mer positiv än den var för några år sedan. Arbetslösheten minskar. Vi har en hygglig tillväxt. Vi får dock inte glömma att det fortfarande finns brister som vi måste koncentrera oss på. Det gäller yngre människor som lämnar skolan i förtid, yngre människor som går ut i arbetslöshet direkt efter utbildningen. Om de stannar utanför arbetsmarknaden under lång tid, vet vi att det blir oerhört svårt att få in dem igen. Det gäller skillnaderna mellan män och kvinnor som fortfarande är stora på arbetsmarknaden. Det gäller människor som har kommit till oss från andra delar av världen, och som ännu i dag har problem med att komma in på arbetsmarknaden, eftersom vi har brister i integrationspolitiken. Det gäller människor med funktionshinder som också står utanför arbetsmarknaden.

Jag var på det informella ministerrådsmötet med arbetsmarknadsministrarna. Där togs även en annan aspekt upp, nämligen att vi vill ha *bättre* jobb. Det är sant att vi har fler jobb, men vi vill alltså även ha bättre jobb. Vad menas då med "bättre jobb"? Jo, vi menar jobb som ger en lön så att man klarar sin försörjning, jobb som innebär vidareutveckling och erbjuder den vidareutbildning som är så nödvändig för att man skall klara sig på arbetsmarknaden. Det handlar dessutom om en god arbetsmiljö och om inflytande, så att man själv och genom sin fackliga organisation har inflytande.

Den utveckling vi har nu med fler jobb innebär inte alltid bättre jobb. Det vet vi, och det pågår diskussioner om detta i flera länder, bland annat i Tyskland som jag nyligen besökte. Jag vet det också från mitt eget hemland att en del av de nya jobben är så kallade atypiska jobb som inte alltid ger en lön som går att leva på, och som inte alltid ger möjligheter till vidareutbildning. Inflytandet är dessutom ganska minimalt. Vi måste alltså även koncentrera oss på att skapa inte bara fler utan även högkvalitativa jobb. Europa kan aldrig konkurrera på världsmarknaden genom att skapa låglönejobb och jobb som innebär att man inte klarar sin försörjning, utan det kan bara ske genom att skapa högkvalitativa jobb som ger inflytande, vidareutbildning och annat.

Detta ämnar vi alltså återkomma till nästa år när vi gör den mer genomgripande översynen av sysselsättningsutvecklingen, som gäller fler och bättre jobb och grupper som i dag fortfarande har svårt att komma in på arbetsmarknaden.

Udo Bullmann (PSE), föredragande. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Som kommissionsledamot Joaquín Almunia påpekade har vi i praktiken numera en tillväxt på 3 procent och är därmed tillbaka på den kurs som vi satte genom Lissabonstrategin. Det är denna kontinuerliga tillväxt på 3 procent som vi siktade på att uppnå genom Lissabonstrategin och som gör det möjligt för oss att genomföra de sociala och ekonomiska reformer som krävs för att alla i EU ska kunna få det bättre. Det är just på grund av att vi inte uppnådde detta under många år som vi måste påminna oss om att detta inte händer av sig självt. Mycket i denna uppgång har först och främst att göra med konjunkturcykeln och det är på grund av att vi inte kan vara säkra på att den kommer att fortsätta som vi i vårt betänkande förespråkar ytterligare åtgärder från vår sida, åtgärder som vi måste anpassa och styra. Vi får inte heller vila och låta tiden gå samtidigt som vi inte vidtar de nödvändiga politiska åtgärderna.

Den inre marknaden är vårt stora trumfkort eftersom den har skapat bättre resultat än Förenta staternas inre marknad. 90 procent av det vi tillverkar i EU köper vi – i egenskap av konsumenter – tillbaka av våra egna företag och detta ger oss styrka att klara av globaliseringens växlingar. Det är sålunda rätt och riktigt att fullborda denna inre marknad, antingen det gäller finansiella tjänster, energi eller arbetstagarnas fria rörlighet i EU, för vilka detta är en grundläggande rättighet, låt vara en rättighet som

vi ännu inte har genomfört. Denna inre marknad kan dock bara fungera om vi ger den en politisk ram och bara om vi är djärva nog att ge den form och se till att de sociala kontrollerna finns på plats.

Det är därför det är så viktigt att komma ihåg att vi har lyckats skapa denna sociala balans; det gjorde vi i och med tjänstedirektivet. Det är först när folk kan försörja sig på sina egna arbetsinkomster på denna inre marknad som de i egenskap av konsumenter kan stödja en ekonomisk uppgång. Det är först då de i egenskap av konsumenter kan investera och först då de i egenskap av arbetstagare kan erhålla ytterligare färdigheter och kvalifikationer och spela en avgörande roll genom att främja innovationen i våra samhällen. Det är därför det är så viktigt att vi genom detta betänkande frågar medlemsstaterna var de befinner sig, hur långt de har kommit och vad de egentligen har gjort för att uppnå de storslagna mål som vi har ställt upp i Lissabonstrategin. Det är kristallklart att de har börjat ge vissa svar, men dessa svar kommer alltför långsamt och har inte alltid samma kvalitet som vi skulle vilja se. När det gäller särskilt den aktiva sysselsättningspolitiken och politiken för social integration finns det övrigt kvar att önska. Om vi tittar på de praktiska resultaten kan vi se att de länder som befinner sig i framkant är de som istället för att göra besparingar till den punkt då inget fungerar är djärva nog att investera i de aktiva delarna av samhället, i små och medelstora företag, i dem som går i skolan, i dem som genomgår lärlingsutbildning, i dem som studerar på universitet och högskolor och därigenom tillför ny kreativitet till samhället.

Det är inte en tillfällighet att flera skandinaviska länder, som följer den nordiska modellen, får de bästa resultaten på detta område. Samtidigt som det är upp till respektive land att hitta sin egen bästa lösning vill vi starkt uppmuntra medlemsstaterna att ge sitt bidrag till att tillämpa Lissabonstrategin på ett aktivt sätt.

Jag vill tacka rådsordföranden Günter Gloser för att han i sitt anförande inte ignorerade betänkandet utan istället ville ha en dialog. Jag uppmanar honom att visa mod för jag kan inte hitta något i EG-fördraget som förbjuder oss att utveckla närmare samarbetsformer för att reformera de integrerade riktlinjerna och förbereda Lissabonstrategin och riktlinjerna för den ekonomiska politiken för nästa etapp. Parlamentet förväntar sig att få delta – vilket bara är rätt och riktigt – därför att det är det enda sättet på vilket vi kan hjälpa till att förmedla Lissabonstrategins mål till allmänheten, näringslivet, fackföreningarna och arbetstagarna. Jag menar att kommissionen gör rätt i att lägga fram fler förslag i sammanhanget – varför skulle inte sådana förslag kunna antas av Europeiska rådet som riktlinjer och sålunda ge medlemsstaterna större vägledning?

Jag vill inte avsluta utan att uttrycka mitt varma tack till tjänstemännen – både utskottens och gruppernas – för deras insatser under utarbetandet av betänkandet, samt även till skuggföredragandena Cristóbal Montoro Romero, Sophia in 't Veld, Heide Rühle och Sahra Wagenknecht, vars utmärkte samarbete har gjort det möjligt att lägga fram ett enhälligt betänkande.

Cristóbal Montoro Romero, för PPE-DE-gruppen. – (ES) Vi har att göra med ett bra betänkande. Jag anser att Udo Bullmann har gjort ett utmärkt arbete med att förutsättningslöst analysera dagens europeiska ekonomi. Det är en hoppningivande tid men också en tid för realistisk analys.

I betänkandet betonas också att vi noggrant måste undersöka om vi endast har cykliskt uppsving eller om det rör sig om något mer. Jag hoppas att det handlar om något mer än detta, men vi måste också göra klart för EU:s medborgare att arbetet måste gå vidare, eftersom den rationalisering av de offentliga finanserna som vi bevitnade förra året också kan vara cykliskt betingad och inte en följd av medvetna eller strukturella beslut.

Vi måste acceptera den uppfattning som framförs i betänkandet, nämligen att den europeiska ekonomins problem under de senaste åren har varit en vikande inhemsk efterfrågan, vilket tyder på ett bristande förtroende från såväl konsumenternas som investerarnas sida, något som har en synnerligen negativ inverkan på den europeiska integrationen. Vi måste även lyfta fram behovet av reformer. Det gäller de arbetsmarknadsreformer som vi har diskuterat och enats om samt reformer av den ekonomiska politiken i syfte att gynna de små och medelstora företagen, som är nyckeln till ökad sysselsättning och tillkomsten av nya arbetstillfällen. Andra reformer syftar till att fullborda den inre marknaden, i första hand inom tjänstesektorn och energisektorn samt till att förbättra effektiviteten på marknaderna för varor, tjänster, arbete och kapital. Det krävs också skattereformer i syfte att införa en samordnad skatteram som innebär att tillkomsten av nya arbetstillfällen främjas, liksom en uppbyggnad och utveckling av den stomme av små och medelstora företag som vi anser vara av grundläggande betydelse.

I betänkandet framhålls dessutom att den protektionism som många av de nuvarande europeiska regeringarna tyvärr ger uttryck för måste bekämpas, och vi vill också varna för att den risk som euro/dollar-växelkursen utgör är ett potentiellt hot mot kvaliteten på den ekonomiska tillväxten.

Harlem Désir, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr Almunia, herr Gloser! Jag vill börja med att lyckönska föredraganden till hans arbete. Jag anser att han i betänkandet lägger fram både en analys och ett antal rekommendationer som min grupp fullt ut kan ställa sig bakom.

Jag vill endast lyfta fram tre aspekter. Framtidsutsikterna för euroområdet när det gäller tillväxt och konkurrenskraft ser allt ljusare ut. Av betänkandet framgår emellertid, och detta är min inledande synpunkt, att medlemsstaterna uppvisar mycket betydande skillnader. Jag anser att vi bör försöka dra vissa lärdomar av detta, eller i varje fall försöka sätta oss in i varför det är på detta sätt. Saker och ting är inte alltid självklara, och många aspekter spelar in. I betänkandet nämns framför allt skillnaden mellan situationen i ett antal stora och några mindre medlemsstater, men i slutändan är det mer komplicerat än så, eftersom vi också kan se uppseendeväckande skillnader i resultat mellan de stora medlemsstaterna. Tysklands tillväxt på 2,7 procent förra året kan betecknas som genomsnittlig, vilket är ett mycket bra resultat jämfört med föregående år. I andra stora medlemsstater, exempelvis Italien och också mitt eget land Frankrike, ligger emellertid tillväxten sedan endast två år tillbaka på 2 procent, vilket är under genomsnittet för tillväxten inom EU.

Dessutom tillkommer andra faktorer som ter sig tämligen bekymmersamma, eftersom skillnaderna inom utrikeshandeln är minst lika uppseendeväckande. Tyskland slår nytt rekord med sin förmåga att ta sig in på de internationella marknaderna, medan Frankrike, som länge var ett land med ett mycket betydande internationellt handelsöverskott, noterar det ena rekordlåga handelsunderskottet efter det andra, kvartal efter kvartal.

De skandinaviska länderna, liksom Nederländerna och ett antal små medlemsstater har förvisso nått goda resultat för tillväxt, sysselsättning och internationell handel. Av detta kan vi lära oss en viktig läxa som jag förmodligen har fått upp ögonen för genom den situation som mitt land befinner sig i. Den handlar om att inget som helst resultat har uppnåtts i ett land där man sedan fem år tillbaka genomfört den ena så kallat liberala strukturreformen efter den andra och där man förklarat för oss att vi för att övervinna krisen, och i första hand sysselsättningskrisen, måste sänka skatterna, såväl bolagsskatten som inkomstskatten, och försvaga vissa delar av anställningsskyddet – vi fick ett så kallat nyanställningsavtal som bland annat innebar att uppsägningsskyddet urholkades. Vi måste dessutom genomföra nedskärningar av de offentliga tjänsterna och genomföra privatiseringar. I stället visar det sig att några länder som har hållit fast vid obligatoriska avgifter och högre arbetskraftskostnader än Frankrike faktiskt har uppnått betydande resultat.

Jag har dragit ytterligare en lärdom av detta, nämligen att metoden inte endast har varit ineffektiv utan att det dessutom är fel att tro att EU kommer att kunna hävda sig om det satsar på att ”konkurrera nedåt”. Det är inte genom att försöka konkurrera med låga kostnader som EU kommer att lyckas lösa situationen, utan genom att investera i mänskligt kapital och i innovation, forskning, utbildning samt universitet och högskolor.

Min tredje synpunkt gäller en aspekt som med rätta framhålls i betänkandet, nämligen att fattigdomen fortsätter att vara ett problem, trots att tillväxten genomgående har ökat och ekonomin förbättrats. Fattighetsnivån inom EU har återigen stigit, också jämfört med 1990-talets siffror. I klartext innebär detta att 80 miljoner européer lever på en inkomst som ligger under tröskelnivån på 60 procent av medianinkomsten.

Jag anser att vi i denna fråga bör ta lärdom av det som hände under Bill Clintons tid som Förenta staternas president, när landet genom den nya ekonomin upplevde ett enormt ekonomiskt uppsving men samtidigt inte lyckades förhindra att samhället även fortsättningsvis drabbades av en utbredd fattigdom, eftersom välfärdsprogrammen inte gick att genomföra. Också vi måste kombinera investeringar med en kunskapsbaserad och konkurrensutsatt ekonomi samt social sammanhållning. Dessa går hand i hand och innebär ett ömsesidigt stöd.

Sophia in 't Veld, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman! Jag vill inleda med att lyckönska och tacka föredraganden som genom att lägga fram en mycket förtjänstfull text, som knappt krävde någon redigering, avsevärt har lättat skuggföredragandenas börda. Även jag är nöjd med dess nuvarande utformning, eftersom den innehåller en rad utmärkta rekommendationer. Vi har som bekant redan tidigare lagt fram flera av dem, och det som saknas är konkret handling. Mycket av detta har inte

genomförts. Det stämmer att ekonomin stadigt förbättras, men vi har inte tid att vila på lagrarna. När det exempelvis gäller stabilitets- och tillväxtpakten är det nu som vi bör arbeta förebyggande. Hellre än att sätta sprätt på pengarna bör vi se till att inte överskrida budgeten, att minska skuldsättningen och att investera, och i detta avseende håller jag helt med Udo Bullmann. Detta bör emellertid inte gå till på det sätt det ofta gör, nämligen att marknaden snedvrids genom subventioner som får ersätta de absolut nödvändiga reformerna. Detta används helt enkelt ofta överskylande, vilket inte är tanken.

Jag är odelat positiv till att den inre marknaden fullbordas, och jag hoppas att tjänstedirektivet, som var alldeles för urvattnat för min smak, i alla fall kommer att ha någon inverkan i detta avseende. Mycket återstår att göra också när det gäller arbetsmarknadsåtgärder, och jag vill kort konstatera att jag uppfattar den sociala modellen på så sätt att alla européer ges rimliga möjligheter, men den modell vi för närvarande har innebär att 8 procent av människorna fortfarande systematiskt utestängs från arbetsmarknaden, och då handlar det inte endast om arbetstagare och invandrare från Östeuropa. Vi skulle hellre se att de drunknade i Medelhavet än att ge dem tillträde till vår arbetsmarknad. Samtidigt har vi blundat för att de människor som under de vidrigaste förhållanden olagligt arbetar på våra marknader i princip behandlas som slavar. Detta är en skamfläck snarare än en social modell för Europa, och därför anser jag att den fria rörligheten för arbetstagare från Östeuropa bör genomföras omgående och utan inskränkningar, med organiserad invandring och gröna kort.

Avslutningsvis finns det de som ifrågasätter fördelarna med en större samordning av den nationella ekonomiska politiken. Någon gång bör vi ha en ny diskussion om detta. Jag anser i varje fall att detta är avsevärt mycket bättre än den rådande trenden med protektionism och medlemsstater som konkurrerar med varandra, eftersom ingen kan förneka att vi, om vi vill att EU ska ha något inflytande över världsekonomin, måste se till att skaffa oss en stark och öppen marknad, vilket i sin tur innebär att vi måste inrikta oss på de områden som kommer att få betydelse i framtiden, det vill säga energi, innovation och hållbar utveckling – områden där vi bör vara världsledande.

Mieczyslaw Edmund Janowski, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Jag lyckönskar föredragandena till deras arbete. Gruppen Unionen för nationernas Europa kommer att stödja betänkandena. Eftersom jag endast har en kort tid till mitt förfogande ska jag inskränka mig till ett par frågor.

För att möta de långsiktiga konkurrensutmaningarna är ekonomierna i EU:s medlemsstater just nu i behov av verklig intern solidaritet och sammanhållning. Vi kan lyckönska oss själva till en formlig ekonomisk pånyttfödelse, vilket framgår av BNP-tillväxten. Vi gör emellertid klokt i att hålla i minnet att vi inte är ensamma. Vår befolkning på 500 miljoner människor utgör inte ens 8 procent av världens befolkning. Vi konkurrerar inte endast med Förenta staterna utan även, vilket är ännu viktigare, med Indien, Kina, Indonesien, Brasilien och Ryssland.

Nuförtiden är det ekonomin och tillgången till strategiska råvaror samt de demografiska möjligheterna som utgör den verkliga styrkan. Dessa tre pelare är nära sammanflätade. Detta innebär att om vi inte inför en familjevänlig politik som är verkligt anpassad till såväl ekonomin som sysselsättningsfrågorna kommer vi inom en inte alltför avlägsen framtid förmodligen inte endast att hamna på efterkälken, utan våra länder kommer också faktiskt att falla samman fullständigt. Lissabonstrategin är inte ett självändamål. Målet för samtliga åtgärder måste vara att lyfta fram individen och den personliga utvecklingen, det vill säga varje europeisk medborgares utveckling.

Elisabeth Schroedter, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag tvingas inledningsvis konstatera att "Lissabonstrategin" är en etikett som numera klistras på allt, även om det har aldrig så lite att göra med strategins ursprungliga målsättning. Trots att sysselsättningspolitiken var den fråga som gjorde att Lissabonstrategin kom till stånd och blev dess viktigaste mål är den numera på väg att bli ett obetydligt bihang.

Orienteringen har varit politiskt betingad och avsedd att blanda bort korten och slippa erkänna att även om EU:s ekonomi möjligen ser ut att förbättras kan ingen motsvarande uppåtående tendens märkas i sysselsättningsstatistiken.

För det andra vill jag påminna parlamentet om att EU:s stats- och regeringschefer vid varje vårtoppmöte förbinder sig att tillämpa riktlinjerna för tillväxt och sysselsättning på sin egen nationella politik.

För det tredje gör de detta eftersom de är oerhört angelägna om att bekämpa den sociala utslagningen bland människorna och eftersom detta i praktiken är det enda sättet att minska långtidsarbetslösheten och fattigdomen. Det är i detta sammanhang särskilt viktigt att uppmärksamma de grupper som genom

sin personliga särart är särskilt utsatta för diskriminering när de försöker ta sig in på arbetsmarknaden, något som bland annat gäller funktionshindrade och invandrarkvinnor.

Rådet och kommissionen har dock helt enkelt låtit denna synnerligen angelägna fråga hamna i skymundan i år, trots att detta är olämpligt, eftersom utanförskapet fortfarande är ett lika stort problem. Vi kan inte acceptera att sysselsättningspolitiken inriktas på dem som redan har arbete. De riktlinjer som för närvarande gäller måste tas på större allvar än någonsin, och den stora koalitionen får inte komma undan med att ge frågan en annorlunda prioritet och endast vända bort blicken när de sociala behoven blir alltför påtagliga.

Sahra Wagenknecht, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Betänkandet om riktlinjerna för den ekonomiska politiken innehåller ett flertal uttalanden som jag kan ställa mig bakom. I betänkandet fastslås att ekonomisk tillväxt inte är ett självändamål utan att tyngdpunkten måste ligga på människornas livskvalitet. Man förespråkar inte endast en exportinriktad utan också en efterfrågebaserad ekonomisk tillväxt, och man är bekymrad över den fortsatta stora fattigdomsutbredningen inom EU.

Allt detta är i och för sig berömvärt och tyvärr inte alla gånger uppenbart för ledamöterna av parlamentet, men betänkandet innefattar även avsnitt som gör det omöjligt att rösta för det. Något som ur vår grupps synpunkt är helt oacceptabelt är att det nyliberala tjänstedirektivet, som omtalas i så positiva ordalag, kommer att innebära att lönedumpning och nedmontering av de sociala tjänsterna uppmuntras ytterligare och att fattigdom och social utslagning därmed blir ännu vanligare.

Vi kan inte heller gå med på att det i betänkandet ingår krav på ytterligare liberalisering av energisektorn. Europa behöver faktiskt inte ännu fler avregleringar, mer liberalisering och ytterligare privatiseringar, utan raka motsatsen. Vad vi behöver är en radikalt förändrad ekonomisk politik som innebär att arbetstagarnas och konsumenternas intressen för en gångs skull ges företräde framför de stora företagens privata vinstintressen.

Michael Henry Nattrass, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill uppmärksamma er på att Bullmannbetänkandet visar att de länder som ännu inte har infört euron når bättre ekonomiska resultat än de som har gjort det. Jag måste verkligen gratulera Slovakien, Lettland, Litauen och Estland. De har frigjort sig från kommunismens bojar och dessutom anslutit sig till den fria marknaden, låga skatter och ett minimum av regler. Är det konstigt att de har den högsta tillväxttakten i EU?

Men jag måste varna dem för att detta har ett slut. Från och med nu kommer det bara att gå utför. Lettland kommer att införa euron 2008, Litauen och Slovakien 2009 samt Estland 2010, och de kommer att förklaras av EU-bestämmelser, EU-mål och av att EU ständigt lägger sig i deras ekonomiska förehavanden.

Jag anser att vi alla borde vara oroade när vi genom betänkandet får veta att EU måste spela en mer aktiv roll i utformningen av den ekonomiska politiken. En modell passar inte för alla, och enskilda länder vet bäst själva hur de ska hitta sina marknader, sköta sin ekonomi och bedriva handel med övriga världen. Ge dem ekonomiskt oberoende!

Alessandro Battilocchio (NI). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! De senaste rapporterna om det ekonomiska läget är på det hela taget positiva, men som kommissionen har framhållit ligger produktivitetstillväxten och sysselsättningens kvalitet fortfarande under EU:s behov.

Jag hoppas att dessa uppmuntrande uppgifter inte kommer att tas till intäkt för att slippa vidta ytterligare insatser, utan att de kommer att uppfattas som en tydlig signal om att vi har satt fingret på de viktigaste strategiska punkterna och att dessa kräver fortsatt uppmärksamhet från vår sida. Jag vädjar i detta sammanhang både till EU:s institutioner och de enskilda medlemsstaterna.

Jag tänker framför allt på tre åtgärdsområden. Det första rör inlärnings- och omskolningsprogram samt program för samverkan mellan universitet, övriga utbildningsinstitut och arbetslivet. Det andra området innefattar åtgärder för att möta de demografiska utmaningarna, exempelvis stöd till kvinnor och familjer samt reformer och harmonisering av de sociala trygghetssystemen. Det tredje åtgärdsområdet gäller det ännu otillräckliga stöd som ges till små och medelstora företag och som i första hand syftar till att underlätta deras anpassning till de senaste utmaningarna inom den internationella handeln och till att hjälpa dem att utnyttja ny teknik och innovation. På dessa områden krävs fortfarande mycket arbete.

Ana Mato Adrover (PPE-DE). – (ES) EU står för närvarande inför två betydande utmaningar, nämligen den ekonomiska globaliseringen och befolkningens åldrande, och till detta kommer invandringsfrågan. Båda kräver en tydlig modernisering av den europeiska sociala modellen. Som ni vet är konkurrenskraften av central betydelse när vi ställs inför globaliseringens utmaningar. Alla vet att vi inte kan konkurrera med tillväxtekonomierna när det gäller arbetskraftskostnader, men vi har en uppenbar fördel i det mänskliga kapital som utgörs av kapacitet, flexibilitet och kreativitet, och vi har också de avgörande värderingar som handlar om solidaritet, lika möjligheter och delaktighet.

För att möta den utmaning som utgörs av befolkningens åldrande och för att garantera de framtida pensionerna och framtidens hälso- och sjukvård är det angeläget att vi ökar produktiviteten, vilket bland annat ställer krav på fler arbetstillfällen och också en bättre sysselsättningskvalitet. Medlemsstaterna är allmänt överens om att lagstiftningen om anställningsskydd måste moderniseras. I detta sammanhang är flexibilitet och trygghet i förening, det som vi brukar kalla ”flexicurity”, ett centralt inslag som måste utvecklas i framtiden.

Vi måste också först och främst införa en strategi som syftar till ett aktivt åldrande, där mer utbildning för människor över 45 år ingår samt skapa ekonomiska incitament och skatteincitament som gör att människor vill fortsätta att arbeta efter 65 års ålder. För det andra måste vi få till stånd en förnuftig invandringspolitik i enlighet med ett förslag som grundas på en bred europeisk överenskommelse och som syftar till adekvat kontroll och integration av invandrare genom olika program för utbildning och vidareutbildning som utformas efter vars och ens speciella förutsättningar.

Avslutningsvis måste vi reformera de allmänna pensionssystemen och se till att de är hållbara genom att de offentliga finanserna konsolideras och människorna uppmanas att komplettera dem med individuella pensionsplaner.

Jag ska avsluta med att konstatera att vi fortfarande har långt kvar innan vi uppnår en effektiv europeisk arbetsmarknad som är öppen för alla, där det viktigaste målet är livslång sysselsättning och där alla, oavsett ålder och utgångsläge, får nödvändigt stöd och erforderliga möjligheter.

Ieke van den Burg (PSE). – (NL) Herr talman! Också jag vill lyckönska föredraganden till det mycket förtjänstfulla betänkandet, och det gläder mig att även övriga politiska grupper ger det sitt stöd. Betänkandet kan sägas förebåda den diskussion om översynen av de allmänna ekonomiska riktlinjerna som ju ska äga rum någon gång senare i år. Det är oerhört viktigt att betänkandet utnyttjas på rätt sätt i detta sammanhang, eftersom det innehåller ett antal punkter som kommer att visa sig mycket värdefulla i samband med utvärderingen. I betänkandet görs en bedömning av medlemsstaternas prestationer och den europeiska ekonomin som helhet utifrån dessa rekommendationer.

Jag vill i detta sammanhang förskjuta tyngdpunkten något från kommissionsledamot Joaquín Almunias uttalanden. Han påstod att de länder som uppnår flest mål i stabilitets- och tillväxtpakten är de som lyckats bäst. Mot bakgrund av min erfarenhet i Nederländerna vill jag formulera det något annorlunda, och jag kan lättare instämma i föredragandens konstaterande att det framför allt är de länder som har genomfört strukturreformer med åtföljande investeringar som har lyckats bra. Det gläder mig att vi nu kommer att få en regering i Nederländerna – ministern kommer att sättas samman nu i veckan – som i första hand kommer att företa investeringar i anslutning till de reformer som redan har genomförts och samtidigt noga rätta sig efter de normer som ingår i stabilitets- och tillväxtpakten. Detta är enligt min uppfattning en mycket viktig utgångspunkt. Flera av rekommendationerna i riktlinjerna återfinns dessutom i den nuvarande regeringsöverenskommelsen, bland annat de som rör de äldres, kvinnornas och invandrargruppernas deltagande på arbetsmarknaden.

En punkt som är mycket viktig i sammanhanget och som jag också på min politiska grupps vägnar gärna vill lyfta fram, är betoningen av den europeiska samordningen. Medlemsstaterna ska inte behöva agera enskilt, utan det är faktiskt oerhört viktigt med samtidiga och samordnade insatser. Därför vill jag mycket gärna råda det tyska ordförandeskapet att samarbeta med den interinstitutionella arbetsgrupp som håller på att inrättas och att särskilt beakta sådant som kan samordnas på makroekonomisk nivå inom EU. Denna omfattande diskussion om en mer samordnad ekonomisk politik och sysselsättningspolitik inleddes i Essen för drygt tio år sedan. Det blir en utmaning för Tyskland att nu utveckla detta ytterligare.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Herr kommissionsledamot, herr minister, mina damer och herrar! Den nya treåriga förvaltningscykel som infördes för två år sedan i samband med översynen av Lissabonstrategin, där sysselsättningsriktlinjerna sammanförs med de allmänna ekonomiska riktlinjerna, ger medlemsstaterna möjlighet att anpassa de nationella Lissabonprogrammen efter sina egna förutsättningar.

För första gången efter sex år av svag ekonomisk tillväxt eller till och med stagnation har tillväxten i den europeiska ekonomin börjat ta fart. Denna positiva utveckling avspeglas också på arbetsmarknaden och är ett bevis på det ömsesidiga beroendet mellan den ekonomiska politiken och de sociala skyddssystemen. Den dubbla ökningen i arbetskraftens produktivitet har inneburit att den genomsnittliga arbetslösheten har minskat till åtta procent. Förra året skapades 2,9 miljoner nya arbetstillfällen, men det återstår fortfarande mycket att göra och vi får inte känna oss helt nöjda än.

I dag är det bara ett fåtal medlemsstater som har tillämpat ett fullt integrerat livscykelerspektiv på sysselsättningen. Vi måste visa att vi menar allvar med att genomföra de beslut som vi redan har fattat, det vill säga att varje ung människa som går ut skolan eller högskolan ska erbjudas arbete, barnomsorg ska vara allmänt tillgänglig, lagar och andra författningar om arbetsmiljö måste vara uppdaterade, och så vidare.

Jag vill tacka föredraganden för ett realistiskt betänkande och betona att Europaparlamentet är ett lämpligt forum för att utvärdera strategier och åtgärder som gör det möjligt för oss att förverkliga Lissabonmålen genom gemensamma åtgärder och förbättrat samarbete. Detta är den rättighet och den skyldighet som folket har givit oss.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Jag har med intresse läst mina kollegers båda betänkanden och jag vill kommentera tre siffror: 8, 17 och 12 500.

Det är sant att arbetslösheten i EU i dag ligger på ungefär 8 procent, vilket är en oacceptabel siffra i en union som har den uttalade avsikten att bli den bästa och produktivaste ekonomin fram till 2010.

Den andra siffran, 17 procent, är den procentandel av EU:s medborgare som lever under fattigdomsstrecket, vilket motsvarar 80 miljoner EU-medborgare som inte klarar sin dagliga försörjning.

Slutligen har det multinationella företaget Alcatel Lucent som ni redan vet beslutat sig för att avskeda 12 500 anställda under de kommande tre åren, varav de flesta arbetar i EU. Efter Volkswagenskandalen förstår ni att EU:s samhälls- och sysselsättningsstruktur är allvarligt skakad.

Vi kan fortsätta vårt önsketänkande i fråga om Lissabonstrategin gång på gång. Tyvärr är sanningen en annan, och den är bitter. Men om det är en sak jag kan få ut av dessa betänkanden så är det att parlamentet måste få mer att säga till om i sysselsättningsfrågor.

José Albino Silva Peneda (PPE-DE). – (PT) Joaquín Almunias nyheter till oss är uppmuntrande, men jag anser att det krävs större ambition i fråga om produktivitet och kvaliteten på arbetstillfällena.

Arbetstillfällena – produktiva sådana – är vad EU behöver och de skapas i företag, och företag skapas bara om det finns gott om duktiga entreprenörer som är villiga att ta risker. Alltså måste vi göra allt för att öka viljan att ta risker och att ge entreprenörskapet en högre profil. Jag anser att det går att göra mycket mer inom detta område.

En annan avgörande faktor för att skapa arbetstillfällena är förtroende, och utan förtroende är det mycket svårt att få ökade investeringar. Bland de faktorer som kan bidra till att skapa detta förtroende finns balanserade offentliga utgifter, utveckling av den inre marknaden och en god samordning i medlemsstaternas ekonomiska politik och den ekonomiska och monetära politiken. Mycket har redan gjorts, men mycket återstår att göra.

Skapandet av arbetstillfällena bör prioriteras av flera anledningar. För det första gör arbetslösheten människor modfällna och de slutar tro på sig själva och på andra. Det är också den viktigaste faktorn i social utestängning. Att skapa arbetstillfällena är det enda sättet att förhindra att unga EU-medborgare slösar bort sina möjligheter och sin talang.

Ändå finns det andra skäl till att det fortfarande är nödvändigt att skapa arbetstillfällena i EU, och det viktigaste gäller den ekonomiska hållbarheten i de sociala skyddssystemen. Det är utan tvivel sant att det till slut kommer att bli omöjligt att upprätthålla de system vi har ärvt om vi inte kan skapa fler arbetstillfällena. För att åtgärda denna situation krävs reformer inom många områden i de olika medlemsstaternas sociala och ekonomiska system. Dessa reformer är nödvändiga, men inte för att på något sätt tillmötesgå de liberaliseringsteorier enligt vilka marknaden är lösningen på allt ont. Dessa reformer är nödvändiga och berättigade mot bakgrund av de värderingar som ligger i det europeiska projektets kärna och som man strävar efter att bevara och lämna till kommande generationer.

I vilken grad arbetsmarknaderna i EU kan möta de utmaningar som globaliseringen, den tekniska revolutionen och den åldrande befolkningen innebär är fortfarande den avgörande frågan, trots den positiva utveckling som har skett under de senaste två åren.

Stephen Hughes (PSE). – (EN) Herr talman! Vi har inte råd att nöja oss med att arbetslöshetssiffrorna har gått ned på senare tid. I Lissabonstrategin efterlyses både fler och bättre arbetstillfällen. För närvarande ses begreppet ”flexicurity”, flexibilitet och trygghet, som ett hot av många miljoner EU-medborgare. För dem och deras familjer innebär det en allt större otrygghet. Detta noteras i kommissionens förslag om riktlinjer för sysselsättning, där man säger att det krävs en mer övergripande strategi där man på ett bättre sätt kombinerar flexibilitet och trygghet. Detta upprepas ofta, men i själva verket blir saker och ting bara värre, inte bättre.

I sin grönbok om modernisering av arbetsrätten betonar kommissionen vissa frågor och skriver att företag försöker behålla sin konkurrenskraft i den globala ekonomin genom att använda atypiska avtal för att undvika de kostnader som uppkommer på grund av reglerna om anställningsskydd, uppsägningsperioder och socialförsäkringsavgifter. För mig låter inte detta som vägen mot konkurrens med kvalitet och högt mervärde i en globaliserad värld.

Kommissionen noterar också att visstidsanställning, deltidsarbete, behovsanställning, nolltidskontrakt, anställningsavtal för arbetstagare från bemanningsföretag, frilansarbete osv. har blivit fasta inslag på arbetsmarknaden i EU. Man noterar att de ökar, med 4 procent mellan 2001 och 2005, och visar att en betydande minoritet, omkring 16 procent, sitter fast i kortvariga lågkvalitetsjobb med otillräckligt socialt skydd.

Vi har nu, tack och lov, direktiv som omfattar deltidsanställda och visstidsanställda. Men dessa initiativ togs vid en tid då kommissionen fortfarande trodde att den hade en roll att spela genom att upprätta minimistandarder, när den trodde på att använda de rättsliga grunder som den hade tillgång till. Men hur är det med de andra formerna av otrygga, lågbetalda, atypiska lågkvalitetsjobb som breder ut sig? Det bästa kommissionen kan åstadkomma nuförtiden är att ställa ett antal retoriska frågor i sin grönbok om hur man balanserar ”flexicurity”.

Det är kanske dags att kommissionen återvänder till en social dagordning som innehåller lagstiftning. Det är en signal som medlemsstaterna förtvivlat väl behöver.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Detta är en viktig debatt om två mycket viktiga betänkanden, men det är en fråga som parlamentet har tagit upp både tidigare i dag och i går.

Tidigare i dag röstade vi med stor majoritet igenom en resolution om Lissabonstrategin och rådets vårmöte. Det omfattade tillväxt, sysselsättning och konkurrenskraft och var ett viktigt uttalande om vad som måste göras och hur man åstadkommer det.

I går gjordes andra viktiga uttalanden. Kommissionsordförande José Manuel Barroso påminde oss om att EU-institutionerna måste koncentrera sig på de frågor som är viktiga för medborgarna, att vi inte kan bygga morgondagens EU med gårdagens verktyg och att det krävs förändring. Förbundskansler Angela Merkel sa, för rådets ordförandeskaps räkning, att det krävs mindre byråkrati och inte mer, att bättre och förenklad lagstiftning var den väg vi måste följa, och möttes av livliga applåder. Hon uppmanade också parlamentet att stödja denna process.

Med vår resolution i dag ger vi formellt detta stöd. Men jag önskar att det skulle innebära att vi här, i alla politiska grupper, skulle se det gamla argumentet att vi bara kan få antingen mer konkurrenskraft eller mer social rättvisa just som ett gammalt argument. Verkligheten är ju att myntet har två sidor. Den största sociala orättvisan av alla är, som flera kolleger har nämnt, den som drabbar de miljoner som fortfarande är arbetslösa, som vill arbeta men inte kan hitta ett arbete. Det är inte bara deras problem, det är också en skam för oss.

Europaparlamentarikerna borde inte vara uppdelade i två läger, ett på arbetsgivarnas sida och ett på arbetstagarnas. Låt oss alla enas om att tillhöra samma läger, på sysselsättningens sida – för flera arbeten. Det är den viktigaste frågan för alla våra medborgare. Låt oss inte bara stödja den dagordning som rådets ordförandeskap och kommissionen för fram utan låt oss äta oss att arbeta tillsammans för att genomföra den.

Donata Gottardi (PSE). – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det här betänkandet gör detta till en bra dag för parlamentet av flera skäl. För det första har de oupplösliga

kopplingarna mellan ekonomi-, social- och miljöpolitiken, som redan har påpekats, kommit längre än till banala uttalanden, och tillämpas nu i praktiken. Vi behöver bara jämföra titeln med innehållet för att se denna förändring. I betänkandet anges tydligt hur länge detta har stått på gemenskapsinstitutionernas agenda. Riktlinjerna för den ekonomiska politiken måste också omfatta de sociala och miljömässiga dimensionerna eftersom dessa är de viktigaste delarna för den ekonomiska politiken. Detta handlar inte om att bara slå samman tre likvärdiga delar på bästa möjliga sätt, utan om att erkänna att den ekonomiska utvecklingen bygger på social sammanhållning och miljömedvetenhet.

Eftersom konkurrenskraft kräver kompatibilitet krävs för det andra åtgärder inom specifika områden, till exempel forskning och utveckling, energi och miljö, samt lika tydliga mål för att skapa full sysselsättning och arbetstillfällen av hög kvalitet, där arbetstagarnas värdighet och säkerhet garanteras och där behovet av flexibilitet möts från båda håll inom förhållandet mellan arbetsgivare och arbetstagare, genom åtgärder som inte bara syftar till att medla utan också att omplacera arbetstagare.

Eftersom samordningsmetoden kan ge goda resultat bör dessutom inte bara goda metoder lyftas fram och spridas, utan även hinder, svårigheter och dåliga resultat. Det krävs alltid stor försiktighet när man inleder en harmonisering, eftersom det är viktigt att ta hänsyn till de olika sammanhangen och rättssystemen – de kan verka vara lika, men ändå ha sina egenheter. Förståelse, inte bara av förslaget utan också av tillämpningsförfarandet och konsekvenserna, kommer dock att underlätta allas arbete på europeisk, nationell och regional nivå.

Det sista skälet är att de nationella besluten i sin tur måste följa en integrerad och övergripande metod, och de fastställda planerna och prioriteringarna måste återspeglas i de nationella budgetarna.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE-DE). – (ES) Företrädaren för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, Sophia in 't Veld, inledde sitt anförande med att säga att Bullmannbetänkandet var bra, liksom tidigare betänkanden om de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken har varit, men att dessa fina ord inte hade omsatts i konkret handling och att vi aldrig hade kommit längre än till pratstadiet.

Under den korta tid jag har på mig ska jag ägna mig åt de institutionella reformerna. En reflektionsperiod över konstitutionsfördraget har inletts och är nu på väg att avslutas, och så gott som alla har uttryckt sina åsikter. Angela Merkel föreslår en färdplan, socialisternas kandidat Ségolène Royal ifrågasätter centralbankens roll, presidentkandidaten Nicolas Sarkozy anser att det krävs reformer för att fördraget ska gå att genomföra. Alla talar om det här utom vi.

Jag vet att Joaquín Almunia anser att Maastrichtfördraget var det stora ekonomiska fördraget, och det är kanske sant, men vad Maastrichtfördraget inte åstadkom var, i marxistiska ordalag, en förändring i de ekonomiska strukturerna.

Nu är det vår sak att ändra de politiska superstrukturerna och att anpassa den institutionella arkitekturen efter dessa förändringar. Jag föreslår att parlamentet engagerar sig mer och åstadkommer några rader om vad kommissionsledamoten från sin utgångspunkt anser bör införas i konstitutionsfördraget. Ett liknande arbete utfördes i grupp VI i Europeiska konventet, som misslyckades, men listan är fortfarande giltig. Vad anser vi om det som behöver göras på EU:s lista över ekonomiska mål? Hur anser vi, och hur långt anser vi, att medbeslutandeförfarandet bör utvidgas i fråga om den ekonomiska politiken? Vad bör vi göra med inhämtningsbefogenheterna i Lamfalussyförfarandet? Hur kan vi garantera den demokratiska kontrollen av Europeiska centralbanken utan att undergräva bankens oberoende? Vad bör vi göra i fråga om ekonomisk förvaltning (i morse hänvisade den italienske presidenten, Giorgio Napolitano, till behovet av ökad ekonomisk samordning)? Vad bör rådsordföranden göra? Men här säger vi fortfarande ingenting.

På beskattningsområdet, och jag avslutar här, behöver vi bara införliva i fördraget vad som redan har fastställts i rättspraxis, nämligen en enhetlig definition av beskattningssort, ett avtal om dubbelbeskattning, tillämpning av principen om icke-diskriminering, och jag ska inte fortsätta, eftersom min tid är ute.

Det jag föreslår är att ni författar några rader och tar dem med er till den dialog vi godkände i de föregående allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken och att vi når en överenskommelse så att vi kan agera samfällt och komma med konstruktiva förslag i denna reform av konstitutionsfördraget, för i morgon är det för sent.

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! De allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken kan beskrivas som en moralisk, eller reglerande, ram för medlemsstaterna, eftersom den ekonomiska politiken är en fråga för medlemsstaterna, men våra mål är EU-omfattande. Denna spänning präglar alla våra diskussioner. De som inte följer de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken undergräver och hotar målen för EU:s ekonomiska politik.

För det andra ser vi en glädjande utveckling i den ekonomiska politiken, en utveckling som kommer att ge oss räckvidd och medvind så att vi kan arbeta mer aktivt och modigt med våra politiska mål och de nödvändiga reformerna än vi hade kunnat göra utan det ekonomiska uppsvinget.

För det tredje råder det ingen motsättning mellan att utnyttja den inre marknaden, arbeta för att nå Lissabonmålen, följa stabilitets- och tillväxtpakten och arbeta för att lösa problemet med den demografiska utvecklingen. Tvärtom måste alla dessa åtgärder till för att vi ska kunna förverkliga EU:s allmänna riktlinjer för den ekonomiska politiken och målen för dessa riktlinjer.

Jag menar att det inte är sant, det som man ofta munhuggs om i valkampanjer, att Europeiska centralbankens oberoende – vilket fransmännen tror – eller EU:s mål är orsaken till de nationella problemen. Det är i stället misslyckandet med att uppfylla dessa mål som orsakar problem med tillväxten och sysselsättningen på nationell nivå.

Låt oss använda vår tid för att arbeta mer aktivt för att uppnå våra mål och genomföra de överenskomna reformerna i politiken. Låt oss reformera vårt socialskyddssystem så att vi kan hantera globaliseringens utmaningar. Låt oss göra energieffektivitet och ökad innovationsförmåga i små och medelstora företag till en modell för EES-området och låt oss förbättra strukturerna i den ekonomiska politiken – låt oss spara för att ge oss det investeringsutrymme som krävs – för att göra oss hållbart konkurrenskraftiga på global nivå.

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, ärade ledamöter! Först vill jag uppriktigt tacka för denna stimulerande debatt. De positiva uppgifter som rapporteras från flera områden är förstas välkomna, men vi får inte vila på lagrarna ännu – det krävs ytterligare åtgärder.

Det har också lagts fram olika argument i fråga om EU:s ståndpunkt när det till exempel gäller sysselsättningen och den ekonomiska politiken – med fokus på Lissabonprocessen. Det är också viktigt att nämna att begreppet hållbarhet lades till begreppen konkurrenskraft och sysselsättning i Göteborg. Vid Europeiska rådets vårmöte, som ska hållas om några dagar, kommer vi att ta upp en fråga som hör ihop med sysselsättningen – nämligen energifrågan.

Denna fråga handlar dels om energi som produkt och dels om hur vi ska hantera energin i framtiden. Går det att hitta alternativ? Hur kan nya områden utvecklas? Detta är trots allt inget som har hittats på av den ena eller andra parten; det har blivit uppenbart att arbetet med att ta fram förnybara energikällor är en viktig del.

Jag vill också på ordförandeskapets vägnar konstatera att något som är lika viktigt – och Franz Müntefering, rådets ordförande (sysselsättning och socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor) höll ett möte om detta förra veckan i Nürnberg i Bayern – är hur EU ska kunna fortsätta att införliva den sociala dimensionen. Vilka utmaningar måste vi möta? Hur kan vi visa att EU inte är ett hot mot utan snarare ett svar på problemet med globaliseringen och frågan om hur socialskyddssystemen ska bevaras.

Detta är mycket viktiga punkter som vi också kommer att gå vidare med inom ramen för G8. Jag har redan försäkrat att trojkan strävar efter samma mål, inte bara vad gäller dialogen, utan även i fråga om hur kommissionen, rådet och parlamentet arbetar med varandra för att hålla nära kontakt om detta.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. (ES) Först vill jag än en gång tacka de båda föredragandena och alla andra som har deltagit i utarbetandet av dessa betänkanden och i eftermiddagens debatt – som jag anser har varit mycket lärorik – om den situation vi upplever och de svårigheter vi måste ta itu med.

Situationen kan – för att använda ett spanskt talesätt, men jag tror att liknande uttryck används i de få andra europeiska språk som jag kan – optimistiskt definieras som en halvfull flaska, eller, om än inte pessimistiskt, så åtminstone om vi ska betona det som fortfarande behöver göras, som en halvtom flaska.

I debattens inledning var det några som frågade mig om den tillväxt vi ser nu är cyklisk eller om den också har strukturella orsaker, och om den förbättrade sysselsättningen bara kommer att vara tillfällig,

så länge den ekonomiska tillväxten varar, eller om det är sant att vi håller på att åstadkomma en bättre kombination av ekonomisk effektivitet, ökad sysselsättning och större social sammanhållning? Jag tror att det handlar om en kombination av båda.

Jag anser att de strukturreformer som har genomförts under de senaste åren tillsammans med budgetdisciplinen och den makroekonomiska politiken, den blandade makroekonomiska politik som har förts sedan den tredje fasen av Ekonomiska och monetära unionen inleddes, börjar bära frukt. Jag anser att det är riktigt att EU-medborgarna bör vara medvetna om att vi börjar skörda dessa frukter, att den ekonomiska tillväxten på nästan tre procent, de två miljoner arbetstillfällen som skapades förra året, de tolv miljoner arbetstillfällen som skapats i euroområdet sedan den 1 januari 1999, de mycket goda ekonomiska resultaten i en överväldigande majoritet av de nya medlemsstaterna, konsumenternas ökade förtroende och investeringsökningarna, är knutna till de insatser som gjorts och beslut som fattats under de senaste åren. Det är inte bara en slump. Hur ska vi annars kunna förvänta oss att medborgarna ska tro på oss och stödja oss, när vi talar om för dem att vi måste fortsätta våra ansträngningar?

Vi måste fortsätta förbättra funktionen på marknaderna för produkter, varor och tjänster. Vi måste fortsätta integreringen av EU:s ekonomiska system. Vi måste fortsätta förbättra lagstiftningens kvalitet för att skapa ett gynnsamt klimat för små och medelstora företag, så att de kan konkurrera utan administrativa bördor, utan en rad hinder för deras utveckling. Vi måste ge goda argument så att vi kan be arbetstagarna acceptera ytterligare förbättringar i arbetsmarknadernas funktion. Det är bara genom sådana ansträngningar som vi verkligen kommer att kunna erbjuda arbetstillfällen av hög kvalitet, en framtid för kommande generationer och en kombination av en miljöpolitik för att bekämpa klimatförändringarna och en energipolitik som kan förbättra vår konkurrenskraft. Bara på det sättet kommer vi att kunna erbjuda ett sådant resultat.

Reformerna av Lissabonstrategin, som vi måste fortsätta, kräver därför insatser och ansvarstagande från EU:s institutioner och från medlemsstaterna, från de offentliga institutionerna och den offentliga sektorn, samt från medborgarna och företagen i den privata sektorn, men de måste också bygga på vissa framsteg som vi redan håller på att göra och som måste visas upp.

Jag anser inte att EU:s institutioner bör utarbeta en pessimistisk politik, med en känsla av att framtiden blir sämre än det förflutna, för om vi gör det, om det är det enda budskapet från EU:s institutioner, kommer medborgarna att undra vad de ska ha EU till. EU är det bästa verktyg vi har att tillgå under 2000-talet, eftersom det i Lissabonstrategin redan från början slogs fast att den ekonomiska dynamiken skulle göras förenlig med social sammanhållning och solidaritet med kommande generationer i fråga om hållbarhet, med de äldre, med miljön och med kommande generationer.

Slutligen vill jag kortfattat kommentera två aspekter som har tagits upp under debatten. För det första, samordningen av den ekonomiska politiken. Om jag inte missminner mig talades det i Messinadeklarationen från 1955 – eftersom vi nu talar om Berlindeklarationerna som om de liknade Messinadeklarationen – om behovet av att samordna den ekonomiska politiken, men därför behöver ni, herr García-Margallo, inte ge en ringa kommissionsledamot mandat att bli ett nytt Europeiskt konvent. Det vi behöver är att föra en ingående diskussion om stabilitets- och konvergensprogrammen, vilket kommissionen och Ekofinrådet håller på med just nu. Det vi behöver är att föra en ingående diskussion om tillämpningen av de nationella Lissabonreformprogrammen och gemenskapens Lissabonstrategi, vilket Europeiska rådet kommer att göra vid sitt vårmöte, och att diskutera hur en gemensam energipolitik ska utformas för att bli förenlig med ett ambitiöst miljöprogram för EU. Vi behöver fortsätta integrera ekonomiska tjänster, fortsätta förbättra vår inre marknad, som – precis som några av er sa – fortfarande är ett utmärkt verktyg för att låta EU möta globaliseringen med optimism. Dessutom – och detta är mer en uppgift för de nationella regeringarna än för EU-direktiv, med hänsyn till hur saker ligger till – behöver vi förbättra arbetsmarknadernas funktion genom att kombinera flexibilitet och säkerhet, för om det inte finns någon säkerhet för arbetstagarna kommer det inte att finnas någon flexibilitet i sysselsättningen, och om det inte finns någon flexibilitet i företagen kommer det inte att finnas några arbetstillfällen.

Jag anser att det är detta budskap som framträder ur denna debatt och kommissionen håller helt och hållet med om detta.

Talmannen. – Tack, herr kommissionsledamot. Den gemensamma debatten om dessa två betänkanden är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142 i arbetsordningen)

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. – (EN) Inom ramen för den socioekonomiska utvecklingen i unionen på senare tid måste vi, även om arbetslöshetssiffrorna förefaller sjunka, fortfarande ägna uppriktig och noggrann uppmärksamhet åt den sociala sammanhållningen i unionen som helhet. I själva verket ökar fortfarande fattigdomen i euroområdet, trots uppgifter om ökande sysselsättning, och en del av de jobb som skapas är tyvärr osäkra. Trygg sysselsättning av god kvalitet måste gå hand i hand med ekonomisk tillväxt genom att målen i Lissabonstrategin uppnås. Med tanke på de ökande skillnaderna i tillväxttakt i medlemsstaterna och den relativt låga tillväxttakten i vissa stora medlemsstater krävs betydande åtgärder för att unionen ska kunna möta de nya utmaningarna med en åldrande befolkning och växande konkurrens som en följd av globaliseringen.

I Bullmannbetänkandet fokuserar man på de små och medelstora företagen, forskning och utveckling samt miljö- och energiområdet och strävar på ett tydligt sätt efter att skapa större sammanhållning i utformningen av unionens politik och ekonomiska styrning samtidigt som man strävar efter att skapa en verkligt effektiv och inkluderande europeisk arbetsmarknad. Jag stöder därför föredragandens linje.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

12. Frågestund (frågor till rådet)

Talmannen. Nästa punkt är frågestunden (B6-0003/2007).

Följande frågor har ställts till rådet.

Den första frågan kommer från Pedro Guerreiro, som i kväll företräds av Ilda Figueiredo.

Talmannen. Fråga nr 1 från **Pedro Guerreiro** (H-0070/07)

Angående: Översyn av Europeiska centralbankens stadgar och mål

Arbetar rådet på någon form av analys eller förslag för att under nästa ordförandeskap ta upp den nödvändiga och angelägna översynen av Europeiska centralbankens roll? Bland annat bör bankens mål ses över, så att sysselsättning och hållbar ekonomisk tillväxt prioriteras. Det behövs även en översyn av bankens beslutsprocesser och befogenheter, så att de inte är överordnade de beslut som nationella regeringar och parlament fattar.

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Fru talman! Jag kan svara på frågan så här: Målen för Europeiska centralbankssystemet (ECBS) fastställs i artikel 105 i EG-fördraget. Det främsta syftet med denna bestämmelse är att skapa prisstabilitet. Vid sidan av detta mål stödjer ECBS gemenskapens allmänna ekonomiska politik för att bidra till att gemenskapens mål i enlighet med artikel 2 i EG-fördraget uppfylls. ECBS agerar i enlighet med principerna om marknadsekonomi och fri konkurrens. Detta omfattar framför allt en effektiv fördelning av resurser i enlighet med principerna i EG-fördraget. Bestämmelserna i artikel 107.5 i EG-fördraget får ändras av rådet med kvalificerad majoritet, det vill säga antingen genom ett beslut som fattas med kvalificerad majoritet efter en rekommendation från Europeiska centralbanken (ECB) och efter samråd med kommissionen, eller genom ett enhälligt beslut på grundval av ett förslag från kommissionen och efter samråd med ECB. I båda fallen krävs Europaparlamentets godkännande. Men eftersom artikel 105 i EG-fördraget, som nämndes tidigare, inte ingår i de bestämmelser som anges i artikel 107.5, kan denna artikel endast ändras genom det allmänna ändringsförfarandet för fördraget, i enlighet med artikel 48 i EU-fördraget. Rådet behandlar för närvarande inte några sådana förslag.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), suppleant för frågeställaren. – (PT) Herr rådsordförande! Hur förklarar ni att Europeiska centralbanken hotar med ytterligare räntehöjningar, efter att ha nästan fördubblat dem under det senaste året? Detta har haft allvarliga negativa konsekvenser för ekonomin, mikroföretag, små och medelstora företag och familjer, särskilt i länder som Portugal, som har svagast ekonomi.

Är detta ett exempel på den solidaritet och ekonomiska och sociala sammanhållning i gemenskapen som ni förespråkar? Om så är fallet, varför inte ändra Europeiska centralbankens mål och arbetsmetoder?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) När Europeiska centralbanken inrättades fastställde vi en viktig princip: den om centralbankens oberoende. Centralbankens uppdrag är att med utgångspunkt i olika indikatorer bedöma hur valutamarknaden ska regleras, bland annat genom räntehöjningar. Detta betyder att det inte finns någon möjlighet för rådet eller en medlemsstat att påverka valutapolitiken.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Europeiska centralbanken har sin egen indikator för stabil inflation, som just börjar närma sig två procent. Men när Maastrichtkriterierna tillämpas tas ingen hänsyn till detta. Enligt Maastrichtkriterierna beräknas inflationsindikatorn med en helt annan metod, som inte på något sätt korrelerar till ECB:s inflationsindikator. Borde inte dessa indikatorer samordnas, så att det kan stå klart för alla vad en stabil inflation egentligen är?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Fru Budreikaitė! Jag känner inte till att det används olika underlag för att beräkna inflationstakten. Jag kan bara konstatera att en av ECB:s främsta uppgifter är att arbeta för att skapa prisstabilitet eftersom även detta är viktigt för det ämne vi diskuterade senast här i detta parlament, nämligen ekonomisk utveckling.

Talmannen. Fråga nr 2 från **Manuel Medina Ortega (H-1054/06)**

Angående: Möte på ministernivå mellan EU och Afrika

Kan rådet utvärdera resultatet från det migrationsmöte på ministernivå som nyligen hölls i Tripoli mellan EU och Afrika?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Den ministerkonferens mellan EU och Afrika som hölls den 22-23 november 2006 i Tripoli var en mycket viktig händelse som för första gången sammanförde alla EU-medlemsstater och – jag vill betona detta mycket klart – alla afrikanska länder, nämligen medlemmarna i Afrikanska unionen plus Marocko, för att diskutera migrations- och utvecklingsfrågor. Syftet med konferensen var att stärka samarbetet i en anda av partnerskap inom dessa områden, som är oerhört viktiga för båda sidor, och även för att besluta om gemensamma åtgärder.

Ministerkonferensen avslutades genom att en politisk deklaration antogs, med en uppräkningslista av en rad områden där åtgärder krävs, från utvecklingsfrågor till lagliga invandringsmöjligheter och kampen mot olaglig invandring. Dessutom antogs en handlingsplan för att bekämpa människohandel, särskilt handel med kvinnor och barn. Dessa båda instrument förväntas börja tillämpas under de närmaste månaderna.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Som ni vet håller kommissionen just nu på att lägga fram ett antal förslag för att reglera den lagliga invandringen, genom en överenskommelse med ursprungsländerna, särskilt länderna i Afrika. Jag undrar om rådet i samband med denna konferens i Tripoli kommer att kunna stödja kommissionens förslag i detta avseende.

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Herr Medina Ortega! Det diskuterades ett helt paket av åtgärder vid konferensen i Tripoli, eftersom vi anser att migrationsproblemet inte kan lösas genom ett enda förslag eller en enda lösning, utan att det krävs en rad åtgärder. Frågan om laglig invandring diskuterades också, däribland olika sätt att hantera denna fråga. På konferensen tog man även upp möjligheten för afrikaner som bor i EU – i diasporan, som de ser det – att återvända till sina hemländer under en viss period för att till exempel hjälpa till att utveckla utbildningssystem och skapa arbetstillfällen. Vid konferensen diskuterades också möjligheten att minska kostnaderna för pengaöverföringar till dessa länder. Det kan till exempel förekomma att av 1 000 euro som översänds till ett land är det endast 800 euro som når mottagaren, eftersom avgifterna är så höga. Ett helt paket av åtgärder diskuterades alltså med länderna i Afrikanska unionen plus Marocko. Dessutom fortsätter diskussionerna om vilka möjligheter EU och de afrikanska länderna skulle kunna skapa för tillfälliga anställningar i EU, till exempel.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Fru talman, herr rådsordförande! Ett annat mål för denna konferens var säkert att diskutera metoder för att minska orsakerna till migrationen, det vill säga att vidta lämpliga förebyggande åtgärder. Det finns goda exempel på mycket effektiva sådana åtgärder, till exempel i Demokratiska republiken Kongo. Där har polisenheter från EU gett bistånd inom juridisk utbildning och inom det militära området, vilket har inneburit att rättssäkerheten har utvecklats för att skapa större stabilitet och öppna för ekonomiska investeringar.

Är vi beredda att sprida denna modell till andra afrikanska länder också, eftersom vi vet att migrationsflödena inte bara kommer från Nordafrika utan även från centrala och södra Afrika där läget är instabilt?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Herr Pirker! I juli hölls en konferens i Rabat, inte en EU-Afrika-konferens, utan en konferens på initiativ av Marocko, Spanien och Frankrike. Där togs den västafrikanska migrationsrutten upp. Vid konferensen i Tripoli blev det emellertid uppenbart att det finns ytterligare en afrikansk rutt, den öst-västliga, som vi också bör uppmärksamma.

För att återgå till er specifika fråga, så finns det verkligen exempel på lyckade åtgärder. En annan viktig sak som denna konferens behövde lyfta fram var att ett sätt att ta itu med orsakerna är genom ett gott styre av regeringen, som måste välja en styrelseform som ger medborgarna chans att delta i utvinning och försäljning av råmaterial och i utbildning.

EU:s och därmed medlemsstaternas skyldighet att erbjuda stöd inom administration, polis- och rättsväsende, när sådant stöd efterfrågas, betonades också. För några år sedan diskuterades ”bästa metoder” under olika diskussioner i EU – det vill säga att titta på vad ens grannar är bra på – och detta koncept skulle säkert kunna överföras till vissa afrikanska länder. Denna omfattande metod diskuterades och nu är det upp till oss att besluta vilka åtgärder vi ska vidta inom de olika områdena – men jag måste säga att alla åtgärder inte är nödvändiga i alla fall, eftersom vissa länder redan har gjort stora framsteg tack vare den inhemska utvecklingen. EU gav dock försäkringar om sitt stöd och sin solidaritet i detta.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Fru talman! Malta är det land som har drabbats hårdast av den olagliga invandringen från Afrika. Flera nationer, däribland min, har för att visa solidaritet med Malta bjudit in olagliga invandrare till våra länder och samtidigt legaliserat deras status. Anser ministern att detta kommer att ha en positiv inverkan, eller kommer det att ha en negativ effekt på den olagliga invandringen?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Det viktiga är – precis som Hubert Pirker nyss påpekade – att ta itu med orsakerna till migrationen. Vi måste hitta lösningar på dem. Migration kommer alltid att finnas av olika skäl, men i många områden orsakas den av bristen på framtidsutsikter. Därför måste vi ta itu med den första punkten, det vill säga undandöja orsakerna till migrationen i dessa länder. Det finns flera andra områden också, som nyss nämndes: till exempel att undersöka hur de som vill arbeta i EU under en bestämd period ska kunna göra det lagligt, och hur de kan börja sitt arbete. Slutligen måste vi titta på hur vi ska integrera människor som söker arbete eller försöker försörja sig här. Men det allra viktigaste, det första vi ska göra, är att minska behovet av flykt på grund av ekonomiska påfrestningar eller kränkningar av de mänskliga rättigheterna, vilket ibland är fallet.

Talmannen. Fråga nr 3 från **Marie Panayotopoulos-Cassiotou (H-1056/06)**

Angående: Den demografiska utvecklingen i Europa

Mot bakgrund av de demografiska förändringarna i Europa och det ökade intresse som EU uttalat för att lösa det demografiska problemet undrar jag: Tänker det tyska ordförandeskapet inrätta en europeisk pakt för kvalitet i familjelivet i likhet med de europeiska pakterna för ungdomsfrågor (22–23 mars 2005) och för jämställdhet (23–24 mars 2006)?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Demografiska förändringar i EU berör alla EU-medlemsstater. En viktig aspekt är de låga eller till och med minskande födelsetalen i hela EU. Nationernas ändrade demografi innebär att det krävs omfattande strukturförändringar som ett led i en långsiktig strategi om den sociala sammanhållningen mellan generationerna och konkurrenskraften i EU:s ekonomi ska bevaras.

I sitt meddelande ”Europas demografiska framtid – en utmaning som öppnar möjligheter” av den 12 oktober 2006 konstaterar Europeiska kommissionen att EU aldrig tidigare i sin historia har upplevt ekonomisk tillväxt utan befolkningstillväxt. Mot denna bakgrund är det extra viktigt att ta itu med den demografiska utmaningen med hjälp av den förnyade Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning.

En prioriterad fråga i detta avseende för rådets tyska ordförandeskap är att göra det möjligt för män och kvinnor som vill bilda familj att göra detta med hjälp av en familjevänlig politik. Erfarenheten i ett antal medlemsstater har visat att politiska åtgärder är både möjliga och nödvändiga. Det borde finnas en europeisk ”allians för familjen” som kan fungera som en plattform för utbyte av åsikter och erfarenheter mellan medlemsstaterna. Alliansens behörighetsområde skulle omfatta viktiga uppgifter i fråga om hanteringen av demografisk förändring.

Alliansen borde också aktivt arbeta tillsammans med arbetsmarknadens parter, det civila samhället och företrädare för vetenskap och näringsliv. Det viktigaste målet för alliansen skulle vara att erbjuda medlemsstaterna stöd genom detta kontinuerliga utbyte. Avsikten är att det vid utgången av det tyska ordförandeskapet inte bara kommer att ha givits en politisk startsignal, utan också att de första konkreta stegen ska ha tagits för att bilda en sådan allians. Tanken med detta är att utnyttja befintliga resurser och strukturer, och de europeiska demografiska diskussionsgrupper som kommissionen lanserar i sitt meddelande kommer att vara särskilt viktiga referenspunkter i detta.

Europeiska kommissionen har redan inrättat en högnivågrupp för demografi och familjen. Alliansen kommer att komplettera de omfattande initiativen på EU-nivå för att främja jämställdhet mellan kvinnor och män, särskilt Europeiska jämställdhetspakten och kommissionens färdplan för jämställdhet 2006–2010.

Det är bara genom förbättrade möjligheter att kombinera familj och yrkesliv som män och kvinnor kan bestämma sig för att skaffa fler barn utan att ge upp sina karriärer. Medlemsstaterna måste arbeta tillsammans med arbetsmarknadens parter och enskilda företag för att minska löneskillnaderna och stödja föräldrarna under småbarnsperioden.

Förbättrade möjligheter att kombinera familj och yrkesliv är trots allt också ett viktigt mål för Europeiska ungdomspakten, som syftar till att ge ungdomar möjlighet att integreras i yrkeslivet och i samhället.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Herr rådsordförande! Tack för ert svar.

Jag undrar dock vilka konkreta åtgärder ni tänker vidta när det gäller Europeiska ungdomspakten? Med hänsyn till att familjepolitiken är nationell och att varje medlemsstat alltså har sin egen politik, vilka gemensamma åtgärder kan ni tänka er för att förverkliga er avsikt att hjälpa familjerna?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Under vår debatt för en liten stund sedan diskuterade vi sysselsättningsfrågan och det faktum att olika länder har olika strukturer och utveckling. Det finns områden som sammanfaller, där vi ser samma trender i olika medlemsstater. Också här gäller det främst att göra en inventering och se vilka konkreta svar som går att hitta.

I mitt svar alldeles nyss nämnde jag flera områden som vi vill utveckla för att ytterligare fästa uppmärksamheten på denna fråga, och flera av de områdena berör ungdomar. Under Europeiska året för lika möjligheter för alla väcks följande frågor. Hur ser vi till att ungdomar får yrkesutbildning eller ett arbete? Vilka fördomar finns det i samhället, till exempel mot ungdomar med invandrarbakgrund? Vi hoppas kunna diskutera alla dessa frågor under olika konferenser i år.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Fru talman, herr rådsordförande! Om vi vill ha en vettig demografisk utveckling i EU måste vi i alla fall göra oss av med våra ideologiskt snedvridna, hycklande skygglappar och drömmar om en livsstil som kanske fanns för 200 år sedan. Barn kommer inte bara till världen i traditionella familjer utan också inom andra livsstilar. Vi har ett exempel på en god demografisk utveckling här i EU – i Frankrike – där barnomsorgen är tillräckligt utbyggd och billig. Jag vill gärna höra vad rådsordföranden planerar i detta sammanhang.

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Herr Leichtfried! Tack så mycket för er följdfråga. Också här kan vi ta upp tråden från tidigare diskussioner vid vårmötena, där man har talat om investeringar i medlemsstaterna för att göra det möjligt att kombinera familj och yrkesliv. Det finns ett antal aspekter som måste beaktas här. Men en viktig poäng är att man har pekat ut Frankrike och andra medlemsstater som har haft vissa framgångar. Jag kommer från ett land där läget är otillfredsställande, men där det görs försök att hitta en lösning. Det är viktigt att inte lägga fram en centraliserad lösning, utan att vägledas av principen om att titta på de grannar som lyckas och se hur vi kan följa deras exempel hemmavid. Det är så vi kan nå andra resultat än i dag.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (DE) Min fråga gäller de gemensamma åtgärder som kan hjälpa oss. Vad anser rådsordföranden om förslaget att det tyska ordförandeskapet – tillsammans med Europeiska kommissionen, förstås – ska välja ut och rekommendera de bästa exemplen i EU? Han har nämnt Frankrike, men det finns andra goda exempel också. Detta skulle vara särskilt värdefullt för de nya medlemsstaterna.

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Jag tar gärna upp det förslaget igen. Det är en vettig idé. I stället för att tita om exemplen på positiv utveckling i EU där vi har nått positiva resultat borde vi ta

reda på om de kan fungera även i vårt eget land med tanke på våra snarlika strukturer. Jag tar gärna med mig idén hem och lägger fram den för mitt lands minister, Ursula von der Leyen, som ju är sittande ordförande med ansvar för familje-, äldre-, kvinno- och ungdomsfrågor.

Talmannen. Tack så mycket. Jag har fått förfrågningar om kompletterande uppgifter när det gäller detta, men vi måste beklagligtvis beakta såväl tiden som den politiska balansen och vilka som redan har haft ordet, och jag måste därför tyvärr göra er besviken.

Talmannen. Fråga nr 4 från **Sarah Ludford** (H-1058/06)

Angående: Romers rättigheter

Vilken prioritet ger rådet, under det ”Europeiska år för lika möjligheter för alla”, den akuta människorättskris i Europa som leder till diskriminering av och trakasserier och våld mot de 8 miljoner romer som lever inom unionen (det dubbla antalet i hela Europa) och problemet med det oroväckande ökande antalet tvångsutvisningar och det enorma antalet kränkningar och fördomar?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Beslutet att göra år 2007 till Europeiska året för lika möjligheter för alla antogs av Europaparlamentet och rådet 2006. Rådet var enigt om att alla former av diskriminering enligt artikel 13 i EG-fördraget ska omfattas och tas upp på likvärdigt sätt för alla berörda grupper genom de olika åtgärder som ska vidtas på europeisk och nationell nivå.

I förhandlingarna med parlamentet gick rådet med på att den romska befolkningen uttryckligen nämns i beslutet om Europeiska året för lika möjligheter för alla. Texten innehåller ett skäl där detaljerna kring romernas situation i Europa beskrivs och där parlamentet fäster uppmärksamheten på antiromska stämningar och deras diskriminerande effekt på möjligheter i form av sysselsättning, utbildning och sociala tjänster för EU:s mest missgynnade etniska minoritetsgrupp.

Men man ska komma ihåg att det arbete som ingår i Europeiska året för lika möjligheter för alla bygger på principerna om personligt ansvar och subsidiaritet. Därför svarar varje medlemsstat för beslut om vilka åtgärder som ska vidtas de kommande månaderna.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Herr minister! Ett problem består i att lokala och regionala myndigheter ofta har överseende med eller till och med uppmanar till utvisningar och segregering, och de centrala myndigheterna har inte tagit itu med dem ordentligt. Kommer ordförandeskapet att uppmana samtliga medlemsstater att göra detta?

För det andra är jag en aning bekymrad över att ni hänvisar till subsidiariteten. Antidiskrimineringslagstiftningen räcker inte för att komma tillrätta med den systematiska diskrimineringen. Det krävs konkret handling och aktiva åtgärder. I vissa medlemsstater har de offentliga myndigheterna en uttalad skyldighet att främja jämställdheten. Ni kan säkert uppmana samtliga medlemsstater att göra detta med hjälp av systemet med kollegial granskning.

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Fru Ludford! När det gäller subsidiariteten har medlemsstaterna mycket riktigt ett ansvar. I det stora antalet framstegsrapporter som togs fram i samband med de östeuropeiska medlemsstaternas anslutning ingick en granskning av minoritetsfrågan från många synvinklar, särskilt alla aspekter av romernas situation. Detta är alltid viktigt att komma ihåg. Men det finns också utrymme att inrätta program för att främja integrationen av den romska befolkningen, bl.a. med hjälp av Världsbanken. Det är en fråga som varje medlemsstat inte kan lösa ensam och integrationen av dessa delar av befolkningen kräver hjälp av andra.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Herr rådsordförande! Jag har en fråga. Vi är ense om att icke-diskriminering är en tidsfråga. I mitt hemland strävar myndigheterna på lägre nivå än den nationella just nu efter att t.ex. införa förbud mot tiggeri. De tror att detta kommer att lösa åtminstone förekomsten av några fenomen. Jag menar att det är fel sätt. Vad anser rådet?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Herr Leichtfried! Alla åtgärder som vidtas lokalt hör till den berörda medlemsstatens behörighet. Rådet har inga förutsättningar att införa några krav. Det finns förstås vissa områden – t.ex. med avseende på direktivet mot diskriminering – där vissa åtgärder kan vidtas, men det är i slutändan medlemsstatens beslut och inte något man kan uttala sig om på EU-nivå.

Talmannen. Fråga nr 5 från **Claude Moraes** (H-1061/06)

Angående: Handel med utsläppsrätter

Vad anser rådet om de aktuella framstegen med att uppfylla målen för det europeiska systemet för handel med utsläppsrätter? Gör medlemsstaterna verkliga framsteg när det gäller att minska koldioxidutsläppen?

Vilka åtgärder kommer det nuvarande ordförandet att vidta för att främja insatser i medlemsstaterna?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) EU:s system för utsläppshandel är ett av de viktigaste politiska instrument som unionen och medlemsstaterna har för att nå Kyoto-målen på det mest kostnadseffektiva sättet. Som ledamöterna väl vet åläggs medlemsstaterna genom direktiv 2003/87/EG att offentliggöra sina nationella fördelningsplaner. Dessa ska anmälas till kommissionen och de andra medlemsstaterna senast 18 månader före inledningen av Kyotoprotokollets första åtagandeperiod, nämligen 2008–2012. Kommissionen har utvärderat medlemsstaternas nationella fördelningsplaner. Ordförandeskapet ska fortsätta revidera systemet om utsläppsrätter på grundval av kommissionens meddelande där de prioriterade frågorna identifieras. Ordförandeskapet ska också följa upp förslaget om att låta luftfarten omfattas av systemet. Ordförandeskapet arbetar för att se till att systemet för utsläppsrätter ger det väntade bidraget till att Kyoto-målen nås och arbetar för att förbättra och utöka detta EU-system i syfte att inrätta en global kolmarknad som leder till de utsläppsminskningar som krävs för att hantera klimatförändringarna.

Claude Moraes (PSE). – (EN) Ingen tvivlar på rådets beslutsamhet när det gäller frågan om handel med utsläppsrätter. Ingen ifrågasätter de goda nyheter som vi nyligen har fått del av. Den fråga som EU-medborgarna emellertid ställer sig är vad det finns för stimuleringsmekanismer för att detta verkligen ska fungera. Detta är ett synnerligen omfattande projekt, och hur långt kan det tyska ordförandeskapet tänka sig att gå när det gäller ytterligare incitament för att motivera medlemsstaterna att uppnå målen och faktiskt tvinga dem att uppfylla dessa mål nu när EU-medborgarna verkligen har uppfattningen att något är på gång här och att något mycket positivt händer?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Herr Moraes! Detta instrument används i praktiken och jag håller med er om att det finns utrymme för att öka systemets effektivitet och att incitament kanske också ska användas för att förvalta det. Ordförandeskapet ska ta hand om detta också. Som ni vet är detta dock alltid en långsiktig process och frågan kan inte heller lösas med en enkel knapptryckning. Ordförandeskapet ska titta även på denna fråga.

Alexander Stubb (PPE-DE). – (EN) Jag har en kort fråga. Kommissionen lade fram sitt förslag om energi och klimatförändring för några veckor sedan. Förslaget innebär att nivån för bilarnas koldioxidutsläpp höjs från 120 g/km till 130 g/km. Anser ordförandeskapet att detta är till fördel eller nackdel för utsläppsfrågan?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Som ni vet har kommissionen lagt fram ett förslag. Detta förslag granskas nu och diskuteras i medlemsstaterna och svaren kommer att presenteras. Jag är säker på att en godtagbar lösning kommer att hittas när energihandlingsplanen diskuteras i vår, en lösning som omfattar de olika berörda transportsätten och utsläppskällorna.

David Martin (PSE). – (EN) Handeln med utsläppsrätter fungerar utan tvekan bra med hänsyn till dess nuvarande räckvidd, och det glädde mig att rådets ordförande åtog sig att försöka utvidga den till att innefatta luftfarten. Är han emellertid införstådd med att klimatet – och detta är inte menat som ett skämt – nu är gynnsamt för att inleda förhandlingar med länderna utanför EU, exempelvis Förenta staterna, och göra detta till ett i ordets rätta bemärkelse globalt handelssystem, något som givetvis skulle få en mycket större inverkan på miljön?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Herr Martin! Det vore inte tillräckligt att begränsa våra ansträngningar till EU. Som vi vet är Tyskland ordförande även för G8 och det framgår allt mer att områdena energi, miljöskydd och kampen mot klimatförändringarna också blir viktiga frågor i diskussionerna där, t.ex. med Kina och Förenta staterna som förbrukar stora mängder.

Men detta betyder inte att vi sitter och väntar på att en överenskommelse kanske nås där. Vi behöver föregå med gott exempel för de nyligen industrialiserade länderna samtidigt som vi förhandlar med förbrukarländerna.

Talmannen. Fråga nr 6 från **Chris Davies** (H-1063/06)

Angående: Utsändning av rådets överläggningar på Internet

Hur har man bedömt effekterna av en utsändning av rådets överläggningar på Internet i enlighet med önskemålet att göra EU:s förfaranden mer öppna och genomblickbara?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Ordförandeskapet vill svara på Chris Davies fråga genom att hänvisa till rapporten om genomförandet av den övergripande politiken för öppenhet och analysen av dess konsekvenser för effektiviteten i rådets arbete – jag vet att rubriken är väldigt lång – som ordförandeskapet lade fram för rådet den 11 december 2006. Utöver en preliminär analys av konsekvenserna av det ökande antalet offentliga debatter och diskussioner om effektiviteten i rådets arbete innehåller rapporten uppgifter om antalet besök på rådets nya webbplats med direktuppspelningar och på webbplatsen som ger åtkomst till rådsdokument om offentliga diskussioner eller debatter. Bara under de första fyra och en halv månaderna med de nya åtgärderna för öppenhet registrerades över 28 000 besök till dessa nya funktioner på rådets webbplats. Siffrorna visar allmänhetens och mediernas positiva respons på de nya åtgärderna för öppenhet. Videouppspelningarna på Internet och åtkomsten online till dokument om offentliga sammanträden har alltså avsevärt ökat möjligheterna att följa debatterna och beslutsprocesserna i rådet. Rådet strävar kontinuerligt efter att förbättra funktionerna. När det gäller inverkan av dessa åtgärder för öppenhet på effektiviteten i rådets arbete ska man komma ihåg en sak. När den inledande utvärderingen ägde rum, som Europeiska rådet begärde i juni 2006, hade de nya reglerna gällt i mindre än sex månader, inklusive augusti månad. Detta betyder att det var och fortfarande är för tidigt att göra en definitiv utvärdering.

Marian Harkin (ALDE), suppleant för frågeställaren. – (EN) Fru talman! Även jag gläder mig åt att få tilltala er i denna funktion.

Jag är oerhört glad över att 28 000 besök registrerades och att människorna kan följa debatterna på Internet. Vi talar mycket om demokrati och om plan D som i dialog, och nu har medborgarna möjlighet att se hur den fungerar i praktiken. Jag anser att detta är ett avgörande steg mot större insyn och öppenhet. Ni sa emellertid att rådet lägger ned mycket arbete på att förbättra detta, och jag vill veta om ni anser att det fungerar tillfredsställande. Planerar ni att stödja detta eller sprida kännedom om det till en större publik? Har ni några särskilda förslag till förbättringar, trots att utsändningarna endast har varit i gång en kortare tid?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Som jag redan har förklarat har åtgärderna gällt i bara några månader och det räcker inte för en slutlig analys i det här skedet. Men jag tror att siffrorna antyder det intresse som visats. Vi har talat en hel del om öppenhet och insyn och att informera om EU-politiken i dag och även om att fatta beslut nära medborgaren. Det fortsätter att vara en uppgift för många aktörer i EU att finna sätt att skapa mer öppenhet och insyn inom dessa politikområden. Efter ett tag när vi har tillförlitliga uppgifter ska vi överväga var ytterligare förbättringar kan göras och hur man kan locka en bredare krets av användare bland allmänheten. Jag ber om en smula tålamod tills vi har mer tillförlitliga siffror.

Alexander Stubb (PPE-DE). – (EN) Herr rådsordförande! Som före detta statstjänsteman har jag vid flera tillfällen fört protokoll i rådsförsamlingar, och jag vet därför att dessa möten inte nödvändigtvis är världens mest spännande, och 28 000 människor som tittar – jag tror jag förstår varför!

Jag vill lägga fram ett praktiskt förslag och höra vad ni tycker. I stället för att sitta i en ring i rådet med den ständige representanten bredvid er, varför sitter ni inte i en halvcirkel utan någon bisittare över huvud taget? Detta skulle kanske göra debatten intressantare och ge några fler träffar på webbplatsen. Vad anser ni?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Jag vet inte vilket intryck ni har fått av att arbeta som tjänsteman i EU rent allmänt, men jag vill dock betona att tanken var att skapa mer öppenhet och insyn. Allt beror på ämnet, och de frågor som behöver diskuteras kan förefalla teknokratiska för en utomstående. Det handlar som sagt om att öka öppenheten och insynen och vi har redan tagit ett steg i den riktningen. Jag känner väl till att detta inte räcker och är säker på att det finns fler möjligheter. När det gäller de assistenter ni nämner så handlar det inte om så många.

Talmannen. Fråga nr 7 från **Bernd Posselt** (H-1066/06)

Angående: Kosovos status

Hur bedömer det tyska ordförandeskapet förutsättningarna för ett förestående beslut om Kosovos status och avser EU att öka sitt engagemang i fråga om detta lands förvaltning och säkerhet?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Herr Posselt! Mitt svar på frågan är följande. Martti Ahtisaaris strävanden har EU:s odelade stöd. Det strategiska målet är fortfarande att nå en varaktig lösning för Kosovo utan att äventyra demokratin i Serbien eller stabiliteten i regionen som helhet. EU arbetar just nu med planer för tre projekt. Dessa är det internationella civila uppdraget (ICM), ett rättsstatsuppdrag samt program för fortsatt stöd till ekonomisk utveckling och förbättring av Kosovos utsikter till EU-medlemskap. Planerna utformas i alla tre fall i nära samarbete med de lokala myndigheterna och andra internationella aktörer, särskilt Förenta staterna och Nato.

Den grupp som förbereder det internationella civila uppdraget började sitt arbete i Priština den 9 oktober 2006. Den har den kombinerade uppgiften att planera strukturen och bemanningen för uppdraget och fastställa infrastrukturkraven och att, tillsammans med UNMIK och de behöriga myndigheterna i Kosovo, förbereda den eventuella överföringen av befogenheter till både ICM och de lokala myndigheterna.

Planeringsgruppen har varit i Kosovo sedan i maj 2006 för att förbereda ett eventuellt rättsstatsuppdrag inom ramen för EU:s säkerhets- och försvarspolitik (ESFP). Det planerade uppdraget är tänkt att spela en allmän roll inom utbildning, kontroll och rådgivning i frågor som rör rättsstatsprincipen. Det ska även omfatta verkställande behörigheter på vissa områden som gäller polis, rättsväsende och tull. Mandatets exakta omfattning ska fastställas efter det att frågan om status har lösts. Uppdraget, som skulle inledas efter avslutandet av statusprocessen och en övergångsperiod då samarbete ska ske tillsammans med UNMIK, blir i så fall det största civila ESFP-uppdraget hittills.

Statusprocessen som leds av Martti Ahtisaari behöver slutföras lyckosamt, inte bara för att ge folket i Kosovo klara framtidsutsikter utan också för att stabilitet ska råda i hela regionen. Processens slutförande markerar slutet på upplösningen av det tidigare Jugoslavien.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr rådsordförande! Tack så mycket för det utmärkta och exakta svaret. Ju längre statusfrågans utredning försenas desto större är risken för instabilitet i Kosovo. Detta kan i sin tur användas för att trots allt åstadkomma en delning av Kosovo, även bakvägen. Jag har en specifik fråga: Kan man tänka sig en mer intensiv internationell närvaro och EU-närvaro – både i fråga om civila och militära styrkor – för t.ex. möjliga krisregioner som Mitrovica, en närvaro som är mycket mer omfattande än dagens och jämförbar med den vi hade i Vukovar?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Herr Posselt! Ni talar om förseningar och de eventuella risker dessa kan innebära. Det är mycket viktigt att vi uttalat att en lösning behövs, och rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) diskuterade detta mycket intensivt på måndagen.

Det finns inget i rådets slutsatser som antyder att saker skjuts på obestämd framtid. Tvärtom har vi tagit fasta på de ståndpunkter som uttalats – även på trojkamötet i Belgrad – som en möjlighet att säga att ett nytt parlament uppstår ur de demokratiska krafterna och att en ny regering ska bildas. Vi måste ge dessa krafter lite mera tid så att en förhandlingsgrupp kan utses som kan medverka i förhandlingarna. Men rådet har vetat att vi inte kan starta om hela processen från början eftersom timingen är av stor betydelse om vi ska kunna undvika den instabilitet ni nämner. Därför vill jag inte spekulera mer just nu i andra saker som kanske inträffar eller kanske inte.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Herr minister! Ni påstår att EU:s utrikesministrar vill undvika onödigt dröjsmål, men det råder viss oro över att Martti Ahtisaaris uppdrag om Kosovos status riskerar att dra ut en del på tiden. Betyder inte förra lördagens beklagliga dödsfall under en demonstration, som enligt vad vi hört samlade 3 000 människor – jag säger faktiskt ”endast” 3 000 människor – att sakkunskapen och kompetensen hos dem som upprätthåller ordningen vid demonstrationer måste ifrågasättas och att en bättre hantering av situationen omgående krävs för att förhindra att saker och ting går överstyr?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Jag vill upprepa att vi just nu är inne i ett väldigt viktigt skede i statusprocessen. Men man måste också ta hänsyn till utvecklingen i Serbien. Den snäva tidsram som nu har satts är viktig för att processen ska kunna fortsätta. Som vi vet är det inte bara EU som beslutar. Generalsekreterarens särskilde representant måste förstås lägga fram förslag för FN för att nödvändiga steg ska kunna tas.

Bart Staes (Verts/ALE). – (NL) Fru talman, herr Gloser! Arbetet med att ge Kosovo verklig självständighet kommer att bli en av det internationella samfundets största utmaningar de kommande få månaderna, där även EU behöver spela en viktig roll. Ni talade själv om det internationella civila uppdraget, den civila delen av EU:s försvars- och säkerhetspolitik. Siffrorna som bollas fram och tillbaka gör gällande att 71 tjänstemän ska medverka i det internationella civila uppdraget och drygt tusen av EU:s medarbetare ska arbeta med EU:s försvars- och säkerhetspolitik. Har ni någon uppfattning om hur mycket detta är i budgetära termer? Har rådet vidtagit åtgärder för en eventuell ändring av budgeten?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) De personalsiffror ni nämner är i vilket fall som helst större än de verkliga. Däremot blir detta det största civila uppdraget på det rättsliga och polisiära området. Men jag meddelar gärna de specifika siffror som föreslagits för detta uppdrag och förklarar vad dessa betyder i praktiken. De erforderliga resurserna för uppdraget är avsevärda och tar en stor del av vår budget i anspråk.

Talmannen. Fråga nr 8 från **Ingeborg Gräßle** (H-1068/06)

Angående: Brittiska överhusets femtionde rapport: ”Ekonomisk förvaltning och bedrägerier i Europeiska unionen: Uppfattningar, fakta och förslag”, publicerad den 13 november 2006

I rapporten ”Financial Management and Fraud in the European union: Perceptions, facts and proposals” gör överhuset på sidan 47 (nr 172) följande konstaterande: ”Vi anser att rådet (budget) borde vara minst lika angeläget om unionens räkenskaper som det är att utarbeta budgeten. Vi anser därför att rådet (budget) bör utarbeta en rapport om revisionsrättens årliga granskning och revisionsförklaring. Denna rapport skulle debatteras i Europaparlamentet vid samma tillfälle som revisionsrättens rapport.”

Vad anser rådet om detta förslag från det brittiska överhuset om en rapport?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Rådet fäster stor vikt vid revisionsrättens årsrapport och revisionsförklaring och har upprepade gånger bekräftat sitt odelade stöd för en sund ekonomisk förvaltning i EU.

Efter en detaljgranskning av revisionsrättens årsrapport av rådets lämpliga instanser skickar rådet en rekommendation till parlamentet om beviljande av ansvarsfrihet enligt artikel 276.1 i EG-fördraget för varje budgetår. Denna rekommendation om ansvarsfrihet innehåller rådets fullständiga slutsatser om revisionsrättens årsrapport där rådet i detalj tar upp revisionsrättens iakttagelser och kommissionens ståndpunkt om dessa.

Slutsatserna innehåller även rekommendationer till kommissionen och medlemsstaterna för att åtgärda de brister och svagheter som har konstaterats. Parlamentet debatterar rådets slutsatser samtidigt med revisionsrättens årsrapport som en del av förfarandet för beviljande av ansvarsfrihet. Det förefaller inte lämpligt att införa ännu en rådsrapport – som med nödvändighet i stora drag skulle ha samma innehåll – utöver dessa detaljerade slutsatser.

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). – (DE) Låt mig ställa en fråga. Problemet med revisionsförklaringen ligger i den delade förvaltningen. En rapport som denna kan vara en möjlighet till en positiv revisionsförklaring för den delade förvaltningen. Varför är inte rådet redo att införa en sådan?

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Jag kan ge ett ganska kort svar på det. Det finns ingen majoritet bland medlemsstaterna som stöder en sådan förändring.

Richard Corbett (PSE). – (EN) Herr rådsordförande! Håller ni med om att medlemsstaterna måste ta ett reellt ansvar? Åttio procent av EU:s utgifter tas för EU:s räkning i anspråk av de nationella regeringarna, och här återfinns de flesta felaktigheter som revisionsrätten upptäcker – lyckligtvis handlar det varken om bedrägeri eller felaktig förvaltning – men det är här de finns, och om medlemsstaterna inte tar sitt ansvar kommer vi antagligen år efter år att ställas inför samma problem, vilket innebär att EU:s anseende tillfogas mycket stor skada.

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Denna fråga är inte ny och påtalas av många experter. Jag vill dock upprepa att när det finns budgetkontroll så handlar det inte nödvändigtvis om en begäran av revisionsrätten utan snarare om följande. Hur kan vi göra reglerna, däribland budgetreglerna, mer effektiva, öppna och enhetliga så att den nödvändiga kontrollen kan uppnås? Den majoritet som behövs bland medlemsstaterna finns inte för att stödja en förändring.

Bart Staes (Verts/ALE). – (NL) Fru talman, herr Gloser! Ni har sagt vid två tillfällen att förordningen inte fått någon majoritet i rådets omröstning. Kan ni öppet tala om vilka medlemsstater som är redo att anta en förordning av det här slaget och vilka som inte är det? Detta kunde skapa förutsättningar för stora demokratiska påtryckningar på de medlemsstater som inte är redo och inte vill stå till svars för de anslag som de förbrukar.

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Jag vet faktiskt inte vilka medlemsstater vi talar om. Men jag kan försäkra er om att det är det stora flertalet. Det tjänar ingenting till att sälla ut några särskilda medlemsstater just nu. Men andra förslag har lagts fram, bland annat av kommissionen, t.ex. om inrättandet av en integrerad kontrollram. Den nationella revisionsförklaringen ingår dock inte heller här. Det finns många andra element, t.ex. inom ramen för personligt ansvar, som kan bidra till att budgetkontrollen verkligen utövas korrekt i slutändan. Oavsett frågan om den politiska viljan omfattar inte EG-fördraget det område ni nämner. Men jag tror att de andra möjligheter att förenkla förfarandena jag just nämnde utgör viktiga element.

Talmannen. Tack, herr rådsordförande.

De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

Frågestunden är härmed avslutad.

(*Sammanträdet avbröts kl. 19.00 och återupptogs kl. 21.00.*)

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

13. Situationen i Darfur (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är kommissionens uttalande om situationen i Darfur.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. (EN) Herr talman! Vi står inför såväl ett dramatiskt humanitärt och politiskt problem som ett säkerhetsproblem i Darfur i dag.

Situationen i området förvärras för varje dag. Antalet civila som drabbats av konflikten har stigit till nästan fyra miljoner sedan 2003. Under hela 2006 såg vi en ökning av antalet människor i Darfur som gick en våldsamt död till mötes. Attackerna mot biståndsorganisationerna har också ökat betydligt, och vissa organisationer har tvingats att evakuera sin personal.

Både regeringen i Sudan och rebellgrupperna gör sig skyldiga till upprepade brott mot vapenvilan, vilket fördjupar osäkerheten och instabiliteten. Senast i måndags bombade sudanesisk militär Cariari och Bahai, två byar i norra Darfur intill gränsen mellan Tchad och Sudan.

Afrikanska unionens uppdrag i Sudan (AMIS), som inrättades 2004 i syfte att förhindra ytterligare konflikter, har fortfarande otillräckliga resurser. Trots att AMIS gjort allt som står i dess makt har man haft vissa svårigheter att skydda civilbefolkningen eller att utföra de kompletterande uppgifter som ingick i genomförandet av fredsavtalet för Darfur. Politiskt är läget komplicerat till följd av splittring och omgrupperingar bland de rebellrörelser som inte undertecknat avtalet och på grund av regeringens vägran att överväga att återuppta de strandade förhandlingarna om fredsavtalet.

Darfur är ingen enkel fråga. EU har gång på gång och senast vid Europeiska rådets möte i december förra året, liksom vid mötet i Europeiska unionens råd den 22 januari och i slutsatserna från rådet (allmänna frågor) om Sudan den 12 februari, det vill säga för endast två dagar sedan, upprepat sitt löfte om att avhjälpa den mycket dramatiska situationen. Vi måste arbeta för att skydda såväl de icke krigförande parterna som de människor som ger humanitär hjälp. Vi måste vinnlägga oss om att genomföra FN:s och AU:s trestegsplan för Darfur i dess helhet, eftersom detta är det mest effektiva instrument vi förfogar över när det gäller att stödja AMIS och skydda civilbefolkningen.

Det allt överskuggande målet för oss i Darfur måste emellertid vara att få till stånd en varaktig fred genom att nå en politisk uppgörelse som samtliga parter frivilligt går med på och därefter genomför. Den strategi som tillämpades i Khartoum och som innebar att man förhandlade enskilt med samtliga rebelledare och på så sätt köpte deras stöd kommer inte att leda till en hållbar och varaktig fred.

Rådet har i sina senaste slutsatser om Sudan understrukit behovet av en allomfattande politisk process och har bekräftat att det stöder det gemensamma initiativ som tagits av Afrikanska unionens (AU) och FN:s särskilda sändebud, vilket syftar till att så snart som möjligt få till stånd förhandlingar mellan parterna. Kommissionen har vid flera tillfällen och i ett flertal forum understrukit att det krävs en politisk lösning i Darfur, som baseras på det befintliga fredsavtalet, och har med eftertryck framhållit att krisen inte kan lösas på militär väg. Kommissionen har i detta sammanhang starkt understött Afrikanska unionens försök att nå en politisk uppgörelse i Darfur.

Kommissionen har försett Afrikanska unionen med fortlöpande politiskt och ekonomiskt stöd. Kommissionen står, med ekonomiskt stöd från Belgien, undantagslöst bakom alla insatser som syftar till att gjuta nytt liv i fredsavtalet. Kommissionen har avsatt en och en halv miljard euro speciellt för krisen i Darfur, vilket ska täcka säkerhetsarbetet, de humanitära behoven och fredsinsatserna i Darfur. Målet är att skapa förutsättningar för att få de parter som inte undertecknat fredsavtalet för Darfur att återvända till förhandlingsbordet och på allvar inleda genomförandet av avtalet.

I väntan på en varaktig uppgörelse är kommissionen också engagerad i den politiska insats som har som mål att få regeringen i Khartoum att gå med på att AU och FN gemensamt upprättar en styrka som klarar av att ge civilbefolkningen ett ordentligt skydd. I anslutning till Afrikanska unionens toppmöte den 28 januari sammanträffade kommissionsledamot Louis Michel med Sudans president Omar Hassan al-Bashir och FN:s generalsekreterare Ban Ki-Moon. Kommissionsledamoten besökte även Etiopien och Eritrea, där frågan om Darfur togs upp. Senast i går diskuterades frågan om Darfur i Washington vid ett möte mellan kommissionsledamot Louis Michel och Förenta staternas utrikesminister Condoleezza Rice.

Parlamentet debatterar med all rätt fredsavtalet för Darfur och den kritiska situationen i Darfur. Vi får emellertid inte ta det övergripande fredsavtalet för givet. EU:s uppdragschefer i Khartoum rapporterar att fredsavtalet, som upprättades 2005 med södra Sudan, är i fara. Efter 20 år av inbördeskrig kan det övergripande fredsavtalet vara den sista möjligheten för regimen i Khartoum att visa att någon form av federal regering med ett delat maktutövande kan fungera för detta väldiga land. Om det övergripande fredsavtalet inte kan fås att fungera så fungerar inte heller fredsavtalet för Darfur. Det är enligt min uppfattning viktigt att den kritiska situationen i Darfur inte innebär att vi, eller framför allt den sudanesiska regimen, bortser från det mycket konkreta hot mot hela underregionen som blir följderna om inte större kraft ägnas åt att fullfölja både det övergripande fredsavtalet och fredsavtalet för Darfur. Detta budskap ska kommissionen sträva efter att förmedla under de kommande veckorna.

Simon Coveney, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! I måndags offentliggjorde rådet sina slutsatser om Sudan, och det är således lämpligt att också parlamentet nu i veckan tar bladet från munnen och fortsätter att rikta uppmärksamheten på den humanitära kris och internationella skandal som Darfur utgör. Vi försöker att höja den politiska temperaturen i frågan och därmed sätta ökad press på dem som kan få saker och ting att hända i området och därmed skydda människorna, om bara den rätta viljan finns.

Vi känner alla till omfattningen och graden av de humanitära konsekvenser som de bristande åtgärderna från det internationella samfundets sida har fått. Konflikterna beräknas ha lett till att närmare 400 000 människor dödats och att drygt två och en halv miljon människor fördrivits eller blivit hemlösa under de senaste tre åren. De icke-statliga organisationerna ger för närvarande humanitär hjälp till nästan fyra miljoner människor. Detta är halva Darfurs befolkning. Under de senaste månaderna har upprepade attacker förekommit mot humanitära konvojer, och tolv biståndsarbetare i Darfur har dödats under de senaste sex månaderna.

De icke-statliga organisationerna evakuerar alltså sin personal från Darfur, medan de urskillningslösa anfällen mot civila fortsätter. Vad kan vi då göra? Huvudsyftet med resolutionen är att kräva att FN fastställer ett bestämt datum för insättande av den planerade FN-stödda fredsbevarande styrkan, eller hybridstyrkan, i Darfur, även utan en överenskommelse med Sudans regering, och på så sätt säkerställer humanitära hjälpkorridorer till den alltmer isolerade befolkningen i området.

Som stöd för vår uppmaning åberopar vi FN:s skyldighet att tillhandahålla skydd och hänvisar till att Sudans regering har misslyckats både med att skydda sin egen befolkning från krigsförbrytelser och brott mot mänskligheten och med att ge befolkningen humanitär stöd. President Omar Hassan al-Bashir motsätter sig fortfarande steg 3 i den nuvarande FN-planen, som innebär att Afrikanska unionens uppdrag i Sudan kompletteras med över 20 000 fredsbevarande FN-soldater.

Problemet är att de diplomatiska insatserna är resultatlösa. Mängder av människor mister livet, och i något skede måste det internationella samfundet agera med större kraft. Om vi bestämmer ett datum när trupper ska sättas in kommer detta därför att betyda att medvetenheten ökar om att tiden är knapp för att på diplomatisk väg komma fram till en lösning som innebär att de fredsbevarande styrkorna ges möjlighet att gå in i Darfur.

Margrietus van den Berg, för PSE-gruppen. – (NL) Herr talman! Darfur har lidit under en terrorregim i fyra år nu. Hundratusentals människor har mist livet, två miljoner har förlorat sina hem och våldtäkter, mord och plundring tillhör vardagen där. Det går nästan inte att fatta hur omfattande lidandet är. Trots alla vackra överenskommelser blir brotten mot de mänskliga rättigheterna allt mer besinningslösa. De senaste månaderna har botten nåtts i situationen för både folket och hjälparbetarna. Trots fredsavtalet som slöts i början av januari bombades stora delar av norra Darfur avsiktligt av det sudanesiska flygvapnet nyligen. Inte ens hjälparbetarna går säkra för våldet längre och biståndsorganisationerna märker av det allt mer. Förra månaden rapporterade 15 FN-organisationer, däribland UNICEF, att de inte längre kan fortsätta hjälpa människorna i Darfur på ett lämpligt sätt. För två veckor sedan var biståndsorganisationen Världens läkare den första att dra sig tillbaka och Oxfam och CARE International riskerar att behöva följa efter, trots att 3,5 miljoner människor i Darfur är beroende av deras humanitära hjälp.

Rådet är inte närvarande i dag. Hur länge tänker vi vidmakthålla denna ohållbara situation? FN kanske uttalar sig med kraft i resolutionen, men har inte gjort särskilt mycket i praktiken. Fredsstyrkan som utlovades för två månader sedan i Addis Abeba resulterade i hundratalet soldater men annars inte mycket. FN:s säkerhetsråd godkände sanktioner mot fyra gärningsmän som stod bakom grymheter, men ingenting hände. EU-medlemsstater kan inte acceptera att sanktioner kan införas mot krigsförbrytare i länder som Vitryssland, Kongo, Elfenbenskusten, Nordkorea, Burma och Zimbabwe men inte i Darfur, där rådet nonchalerar sina humanitära skyldigheter.

Det internationella samfundet får inte fortsätta att stå hjälplöst när miljontals oskyldiga människor tvingas bort från sina hem, mördas och våldtas. Europa bör gå i bräschen och vidta brådskande åtgärder för att stoppa den humanitära kris i Darfur som följer i spåren av detta. Den sudanesiska regeringen är redo att sluta verkliga fredsavtal och följa dem bara om deras egna intressen berörs, för det enda språk den förstår är deras eget – våldets språk. I södra Sudan visade sig en oljebojkott vara effektiv och jag uppmanar ledamöterna av de andra politiska partierna att använda samma taktik om så behövs.

Jag undrar om rådet är redo att omedelbart utfärda sanktioner mot alla som bryter mot vapenvilan eller angriper medborgare, fredsbevarande personal eller hjälparbetare. Är rådet redo att göra allt som krävs för att förhindra detta och en gång för alla hävda och genomföra de sanktioner som man enats om i säkerhetsrådet? Är rådet redo att stärka närvaron av den blandade fredsbevarande styrkan som utgörs av AU- och FN-soldater?

Är rådet slutligen redo att tillämpa ekonomiska sanktioner, inklusive att införa ett oljeembargo? Vi ingrep inte vid folkmordet i Rwanda och tittade hjälplöst på när männen i Srebrenica mötte sitt öde, trots att FN inrättades 1945 för att ge kraft åt vårt löfte om att sådant aldrig får hända igen. Vi får inte lämna de maktlösa åt deras öde. Jag hoppas att Europa vill göra skillnad. Jag riktar mig främst till rådet som är frånvarande och kommissionsledamoten som jag uppmanar att vidta åtgärder.

Thierry Cornillet, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag talar på min kollega Philippe Morillons vägnar.

Jag måste börja med att belysa den fullständigt surrealistiska karaktär som vårt sammanträde i kväll har. Vi är tio ledamöter närvarande. Herr kommissionsledamot! Tack för att ni är här. Jag vet skälen till att Louis Michel som ni företräder inte närvarar. Men mest anmärkningsvärt är att rådet inte närvarar, samtidigt som människor fortsätter att dö i Darfur. Jag vill påpeka för er som är en siffrornas man, herr Almunia, att 14-15 personer dör varje timme i Darfur.

Därför var det hög tid att vi bekymrar oss om en situation som ingen tror är enkel. Men måste vi fortsätta att göra oss till åtlöje? Denna resolution blir den femte som vi har antagit om Darfur under flera månader. Vi kan se i vilken utsträckning de försvagar de styrande, inte minst de sudanesiska företrädare som i kväll tas emot i Paris.

Jag tror faktiskt att vi till sist kan ta vårt ansvar. Herr kommissionsledamot! Jag vill att ni noterar punkterna 2 och 3 i resolutionen. Som min kollega Simon Coveney påpekade betonas i punkt 2 behovet av en exakt datumangivelse från FN. Men i punkt 3 riktas en vädjan till EU att man ska ta sitt ansvar.

Att EU tar sitt ansvar får säkert betydelse för framtiden. Om inte kan man undra över syftet med Europeiska unionen och de värderingar vi försvarar, nu när vi står inför ett humanitärt nödläge utan slut, något som ingen förnekar.

Mina kolleger har utnämnt mig till ständigt föredragande för humanitära åtgärder. Men vad är det jag ska göra en föredragning om? Det systematiska tillbakadragandet av alla icke-statliga organisationer som inte längre tillåts verka, de fjorton människor som dödats och dödsfallen dag ut och dag in bland dem som övergivits och som, förutom att de tvingats från sina hem, förlorat allt hopp.

Herr kommissionsledamot! Jag ber er att tala med kommissionen på våra vägnar. Rådet tar vi hand om politiskt, för om vi lyssnade på dem skulle vi behöva vänta i en månad för att diskutera denna fråga. Följande meddelande behöver framföras: en dag kommer rätten, för att inte nämna plikten att ingripa, att göra sig gällande när det tydligt framgår vad män och kvinnor måste utstå till denna grad.

Marie-Hélène Aubert, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman! Även jag vill belysa motsättningen mellan allvaret i frågan och den praktiskt taget övergivna kammaren, och då har jag inte nämnt rådets frånvaro. Kommissionen företräds åtminstone, och våra åtgärder står inte på något sätt i paritet med utmaningarna.

Som sagt saknas rådet, men om man läser dess slutsatser av den 12 februari, dvs. det som skrevs för två dagar sedan, så gör det kanske inte så mycket. Jag ska läsa och citera vad som står i slutsatserna:

(EN) ”Rådet känner fortsatt djup oro över säkerhetssituationen i Darfur” – det är väl det minsta man kan säga – ”och fördömer samtliga parter fortsatta kränkningar av vapenvilan”.

(FR) Det här är ett sådant där riktigt kraftfullt uttalande som rådet är kapabelt att komma fram till efter månader av resolutioner, beslut och diplomatiska möten, när situationen är mer katastrofal än någonsin tidigare. Vi anser därför att det helt klart behövs ett nivåbyte och att vi verkligen måste öka påtryckningarna när det gäller denna oacceptabla situation.

Vad hände med de påföljder som man beslutade om för de sudanesiska ledarna och alla krigsförbrytare? Vad gör Europeiska unionen i fråga om dessa påföljder? Mig tycks det i alla fall som om EU har ett antal möjligheter att frysa ekonomiska tillgångar, vilket skulle hindra alla de här människorna från att röra sig fritt på vårt territorium. Det finns sätt att utöva påtryckningar.

Vad utträttar vi när det gäller FN:s resolution 1706, som stöds av EU? Vilka initiativ har Europeiska kommissionen och rådet tagit för att sätta press på alla som är ansvariga för situationen? Vilken trovärdighet har vi idag, när vi utfärdar en mängd texter där man, åtminstone från rådets sida, men också från kommissionens, nöjer sig med att återupprepa vår allvarliga oro över situationen?

För bara en kort tid sedan besökte den kinesiska presidenten, Hu Jintao, flera afrikanska länder och särskilt Sudan. Hur ställer sig EU inför denna situation och inför de kinesiska ledarnas nya och allt viktigare roll? Och inför vikten av att ha tillgång till råvaror, och särskilt olja?

När man ser hur handlingsförlamade och maktlösa de europeiska institutionerna är i denna fråga, vilka slutsatser måste man dra? Betyder det att vi om vi prioriterar tillgången till råvaror eller olja, som de facto hela tiden minskar, och om vi prioriterar de stora marknader som utgörs av länder som Kina, måste värden såsom mänskliga rättigheter och den skyldighet som vi faktiskt har att skydda civilbefolkningen komma i andra hand? Är det vad det betyder?

Jag anser att det vore oerhört tragiskt om det skulle gå på det sättet för Europeiska unionen. Faktum är att dessa frågor kommer upp dagligen, och vi står alltid lika handfallna och maktlösa inför denna tragiska situation. Det är därför hög tid att ett formellt möte om denna fråga anordnas i Bryssel eller Strasbourg mellan rådet, kommissionen och parlamentet, och det mycket snart, så att nödvändiga beslut antligen kan fattas.

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar. Jag kan trots några av de kommentarer som har gjorts ansluta mig till den gemensamma resolutionen om den internationella skamfläck som Darfur är – och jag vill betona ”internationell skamfläck”. Jag skulle bara vilja göra några påpekanden.

I skäl C anges att konflikten i Darfur alltmer destabiliserar den centralafrikanska regionen. För mindre än en vecka sedan offentliggjordes en analys i mitt hemland, Nederländerna, om denna mycket besvärliga

situation under den talande rubriken ”Det svarta hålet”. Det finns verkligen ett svart hål i hjärtat av Afrika, med dess brist på styrning, dess våldsamheter och dess flyktingströmmar i alla riktningar. Det finns en omedelbar risk för att konflikten i Darfur, som är rasistisk eftersom nomader av arabiskt ursprung fördriver och dödar afrikanska jordbrukare, kommer att spridas till Tchad och dra med sig den ökända och mordiska Janjaweed-milisen. I flera punkter i den gemensamma resolutionen uppmanas FN att äntligen ta sitt ansvar i Darfur. Även om jag fullständigt stöder detta parlamentets rop på hjälp, måste jag samtidigt erkänna att jag är väldigt skeptisk om att dess nödrop faktiskt kommer att höras ända bort till FN:s högkvarter i New York.

Tidigare denna vecka gav Jan Pronk, FN:s f.d. sändebud i Sudan, en uppriktig och ärlig intervju för tidningen Sudan Tribune. Han sa ordagrant att han anklagar New York för att ha svikit sitt uppdrag och för att ha gett efter för den maktavande eliten i Khartoum. Det är fruktansvärt, sa han, att skicka tusentals människor till Sudan och sedan lämna dem att klara sig själva.

Det minsta vi kan göra är att se till att Jan Pronks anklagelse inte har uttalats för döva öron, utan att den når fram till våra regeringar, Europeiska rådet och FN:s säkerhetsråd, och att den leder till åtgärder.

Jag anser också att det var fullkomligt lämpligt av parlamentet att uppmana Kina att använda sin betydande politiska och ekonomiska makt för att försöka få de sudanesiska maktavarna att faktiskt sätta i kraft de befintliga fredsavtalen om Khartoum. Detta är den enda konstruktiva internationella inställning som är i linje med Pekings uttalanden om harmoniska yttre förbindelser. Det är dessutom bara vad vi kan förvänta oss av en strategisk partner som är en ansvarstagande medlem i FN:s säkerhetsråd. När allt kommer omkring påminde jag ständigt, i egenskap av föredragande för förbindelserna mellan EU och Kina, mina värderade kinesiska samtalspartner om denna grundläggande konstruktiva internationella roll.

Slutligen vill jag stödja det enda ändringsförslaget till den gemensamma resolutionen, vilket lagts fram av Ana Maria Gomes, och jag stöder det fullt ut. Sanktionerna mot den skamlösa sudanesiska regimen bör definitivt omfatta ett oljeembargo, som ett slags eldprov för att kontrollera om FN, med tanke på hur länge folket i Darfur har fått lida, fortfarande håller fast vid sina egna politiska principer.

Michael Gahler (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Situationen i Darfur fortsätter att vara chockerande. Det internationella samfundets åtgärder har varit fullkomligt otillräckliga. De föregående talarna beskrev situationen helt korrekt: det finns ingen förbättring att vänta för människorna där.

Några nödvändiga resolutioner har antagits, såsom FN:s säkerhetsråds resolution 1706, men deras genomförande misslyckas alltid på grund av regeringen i Khartoum – en regering där de flesta ledande medlemmarna med stor sannolikhet finns med i Internationella brottsmålsdomstolens register. Redan i juni 2005 inledde domstolen en utredning av förbrytelserna i Darfur.

I den här situationen måste FN vidta åtgärder, i enlighet med sitt ansvar att skydda människor, eftersom regeringen i Sudan inte har skyddat folket i Darfur mot krigsförbrytelser och brott mot mänskligheten, och inte heller har gett dem någon hjälp.

Av denna anledning uppmanar parlamentet FN att fastställa ett datum för utstationeringen av en fredsbevarande styrka enligt artikel 7 i FN:s stadga, även om detta inte har godkänts av regimen i Khartoum. Vi uppmanar rådet och kommissionen att göra allt som står i deras makt för att få ett slut på denna långvariga humanitära katastrof.

Konkreta åtgärder kan vidtas på kort sikt utan större kostnad. EU bör på egen hand införa personliga sanktioner mot företrädarna för regimen, utan att vänta på resten av det internationella samfundet. Det här är något som jag alltid har förespråkat som ett sätt att hindra familjemedlemmar från att åka på shoppingresor till Europa.

Regimen i Darfur har hittills ignorerat den flygfria zon som infördes genom säkerhetsrådets resolution 1591, och fortsätter att bomba byar i Darfur. Vi anser att man ska använda de resurser som är tillgängliga i området för att slå vakt om den flygfria zonen. Vi vet ju vilka medlemsstater som har flygplan baserade i området – för att inte säga i dess omedelbara närhet. Varför används inte dessa i FN:s tjänst? Åtminstone det måste EU gå med på.

Vi måste också låta maktavarna i Khartoum förstå att de inte ska förlita sig alltför mycket på utomafrikanska styrkor. Den sudanesiska regeringen är ute på mycket svag is och bör inte räkna med ständig solidaritet från de afrikanska länderna. Två varningsskott har redan hörts. Vid AVS-staternas

toppmöte i Khartoum deltog det minsta antalet stats- och regeringschefer någonsin – ett tydligt tecken på missnöje. Det faktum att man vid AU:s toppmöte valde president Kufuor som ordförande i stället för den sudanesiske presidenten är ytterligare ett tecken på ogillande.

Glenys Kinnock (PSE). – (EN) Herr talman! Som andra har konstaterat fortsätter general Omar Hassan al-Bashir att sätta käppar i hjulet för Afrikanska unionens och FN:s utplacering av en hybridstyrka i Darfur, och vi bevitnar därför hur den humanitära krisen förvärras alltmer. Vi ser hur antalet internt fördrivna människor ökar. Vapenvilan har brutit samman.

Det internationella samfundet har misslyckats och misslyckas fortfarande med att fullfölja sitt åtagande att skydda oskyldiga civila i Darfur. Detta betyder att EU skyndsamt måste införa egna målinriktade och stegvisa intelligenta sanktioner. Vi måste inte, som andra har föreslagit, invänta FN:s säkerhetsråd för att enas om nya viktiga åtgärder, exempelvis att införa ett vapenembargo som innefattar hela Sudan, frysa förmögna sudanesers tillgångar, införa reseförbud och överväga ett oljeembargo.

Naturligtvis måste inkomstflödena till den södra delen av landet skyddas om vi inför ett oljeembargo, och vi kanske måste överväga att ersätta människorna i södra Sudan för de uteblivna oljeinkomsterna. Det minsta vi kan göra är emellertid att sätta stopp för investeringar, teknisk utrustning och sakkunskap. Jag anser också att vi allvarligt bör överväga att införa idrottsstraff mot Sudan och i första hand ta ställning till om landet ska förbjudas att delta i fotbolls-VM 2010. EU måste i så fall utöva påtryckningar på Internationella fotbollsförbundet (FIFA).

EU:s inställning är helt klart bräcklig och ohållbar. Det är för mycket tyngdpunkt på morötter och för lite på piskor. Det tyska ordförandeskapet måste gå i bräschen och kräva att medlemsstaterna tar gemensam ställning. Ni har förklarat er inställning, och i rådet hörs fagert tal, men inget händer.

Frågan gäller hur EU kan sätta press på Khartoum. En skyndsamt och detaljerad utredning om förmögna sudanesers personliga ekonomi måste företas. Vi måste göra oss beredda att bemöta invändningarna från dem som menar att detta skulle driva Sudan i händerna på kinesiska affärsintressen. Sanningen är att det just nu inte finns något som påverkar Sudan. Det är i realiteten omöjligt att påverka landet, och om vi fortsätter att inget göra förstärker vi den situation som innebär att hur brutala sudaneserna än är kommer Europa fortfarande inte att vidta några åtgärder. Miljontals människor i Darfur betalar priset för Europas svikna löften och till intet förpliktande åtaganden. Khartoum vet att EU inte är så farligt som det låter, och därför efterlyser vi i dag nya och kraftfulla ekonomiska, rättsliga och militära åtgärder.

Offentliga fördömanden är inte nog. Vi vill ha lösningar som speglar allvaret i tragedin. EU är skandalöst svagt, och jag kan avslutningsvis inte låta bli att konstatera att om det exempelvis handlade om Libanon i stället för Darfur skulle rådet lägga ned avsevärt mycket mer tid på att diskutera verkliga sanktioner, och kommissionens ordförande José Manuel Barroso och ni, herr kommissionsledamot, skulle utöva påtryckningar på rådet att göra mer.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Herr talman! Det är svårt att förstå hur omfattande den humanitära krisen i Darfur är. Två och en halv miljoner människor har tvingats fly från sina hem. Det motsvarar hela befolkningen i nordöstra England. Antalet dödsoffer bland dessa människor på flykt är högt och det skulle vara mycket högre om det inte vore för de humanitära insatser som görs i området. Men inte ens biståndsarbetare kan arbeta på ett slagfält och om inte fientligheterna minskar i Darfur förväntas flera av dem bli evakuerade. Hela den svaga och hårt ansträngda humanitära insatsen i Darfur skulle mycket lätt kunna kollapsa och utlösa hungersnöd och sjukdom i lägren och antalet dödsoffer skulle skjuta i höjden. Därför råder det ett sådant brådskande behov av en stabiliserande inverkan från en internationell fredsstyrka. Det är även nödvändigt för att tillhandahålla tydliga villkor enligt vilka en politisk process kan komma igång och som omfattar alla politiska partier med både en dämpad gemenskapsdialog på lokal nivå och utpräglad profilerade politiska förhandlingar på hög nivå.

Ana Maria Gomes (PSE). – (PT) Det är väldigt talande och oroande att det tyska ordförandeskapet inte är här i dag som företrädare för rådet. Det säger en hel del om det verkliga intresset och engagemanget för de nya förbindelserna med Afrika och arbetet för utveckling där. För tre år sedan var jag i Darfur tillsammans med en del andra parlamentsledamöter, som redan har talat eller kommer att tala här i dag. Sedan dess har situationen försämrats, som Joaquín Almunia sa.

Omar al-Bashirs regering leker med det internationella samfundet, med säkerhetsrådet, med Europeiska unionen och med Afrikanska unionen, medan EU nöjer sig med att endast göra tjugusiga uttalanden. Det är dags för EU att agera och utöva sitt ansvar att skydda folket. Det är dags att införa en flygfri zon från

Tchad. EU kan göra detta tillsammans med de afrikanska länder som man har goda förbindelser med, och kan påverka situationen i praktiken. Det är dags att bland annat införa smarta och stegvisa sanktioner, reseförbud och visumrestriktioner, och att frysa banktillgångar och andra tillgångar och att sluta behandla Omar Al-Bashir och ledamöterna i hans regering som ansvarstagande, respektabla ledare. Det är dags att införa ett effektivt vapenembargo. Det är dags att införa andra slag av handelsembargon och särskilt ett oljeembargo, och EU måste diskutera frågan uppriktigt med Kina, för Kina är, som vi vet, i hög grad ansvarigt för al-Bashir-regeringens inställning. Det är synd att EU, som Joaquín Almunia – om än något omständligt – påpekade, väntar på Förenta staterna, eftersom EU borde vidta oberoende åtgärder i denna fråga.

Låt oss ta en titt på vad som händer inte bara i Darfur utan i hela Sudan och på Afrikas horn. EU får inte vara beroende av Förenta staternas världssyn och deras katastrofala politik på Afrikas horn, som vi har bevittnat i Etiopien, Eritrea och Somalia. Det är dags att EU agerar, och jag fogar mig till de parlamentsledamöter som har uppmanat rådet och kommissionens ordförande att se till att EU inte väntar längre, utan utövar det inflytande man faktiskt har i Khartoum och i Afrika för att förändra situationen och skydda de människor som dör i Darfur. I annat fall kommer jag fortfarande om tre år att, tillsammans med andra parlamentsledamöter och Joaquín Almunia eller någon annan kommissionsledamot, beklaga mig över en situation som bara blir värre och värre.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. (EN) Herr talman, ärade ledamöter! Kommissionen delar de viktiga bekymmer som ni har givit uttryck för i debatten i kväll. Vi anser att initiativet till denna debatt är mycket lämpligt med tanke på situationen och i synnerhet med tanke på den senaste utvecklingen i området.

Enligt vår åsikt är det via förhandlingar krisen i Darfur ska lösas. Trots att situationen är ytterst svår är detta det mest önskvärda alternativet och det som har bäst chans att lyckas. Med det sagt så uppgav rådet redan förra måndagen att det är berett att överväga ytterligare åtgärder, särskilt inom FN.

En varaktig fred i Darfur kan bara vara av politiskt slag och kommer att kräva att alla parter stöder fredsavtalet för Darfur och tar avstånd från det militära alternativet. Kommissionen kommer att vara trogen sitt åtagande att lindra den svåra situationen för de tre miljoner civila som påverkas av denna fruktansvärda kris. Som ni alla vet följer kommissionen, och i synnerhet min kollega Louis Michel, situationen mycket nära. Louis Michel kan inte närvara i dag eftersom han är i Washington för att diskutera bland annat just denna fråga. Kommissionen kommer inte att tveka att uppmana samtliga inblandade att respektera mänskliga rättigheter och internationell lag samt att avlägsna alla hinder för att det humanitära biståndet ska nå fram.

Talmannen. Jag har mottagit sju resolutionsförslag⁽¹⁾, som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Vi européer är stolta över att vi fördömer ondskans yttringar varhelst de drabbar människor i världen. Det som sker i Darfur är en ondskans yttring. Vi måste följaktligen ge uttryck för vårt motstånd mot dem som begår sådana onda handlingar. Men räcker det att vi bara yttrar oss för att vi känner oss tvungna moraliskt sett och sedan tycker att vi har gjort vårt? Självklart inte. Vi kan inte unna oss någon ro så länge människor fortsätter att lida. Vi kan inte vila förrän vi har satt stopp för ondskan. Därför har vi inte rätt att unna oss någon ro bara för att vi har rätten på vår sida, utan först när effektiva åtgärder har vidtagits.

Vi kommer att kunna vila och vara nöjda när vi med våra ord och handlingar har satt stopp för dem som dödar och tillhandahåller vapen och ideologi och de som tillåter, sporrar till och vållar grymheter. Först när vår vision av en moralisk ordning förverkligas kommer vi att kunna hålla huvudet högt. En person som inte begick en synd för att han eller hon inte var frestad att göra det kan inte anklagas för att synda. Av samma skäl kan man inte berömma en person som kunde ha agerat för att stoppa ondskan, men som lät sig nöja med att bara peka på att den finns. Vi saknar inte information om Darfur. Vi saknar inte

(1) Se protokollet.

erfarenhet eller en etisk och politisk bedömning av händelserna. Vad vi saknar är effektivitet och det är vad vi måste inrikta oss på.

Patrick Gaubert (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Ända sedan fiendtligheterna inleddes i februari 2003 har Darfur, en av Sudans fattigaste regioner, varit skådeplatsen för en humanitär kris utan motstycke. Det har varit fyra år av konflikt och lidande för Darfurs folk, och fyra resolutioner har antagits av Europaparlamentet för att visa vår indignation, men situationen förblir ytterst oroande.

I dag upprepar parlamentet sin oro i en gemensam resolution om Darfur och uppmanar FN, medlemsstaterna, rådet och kommissionen att axla sitt ansvar och tydligt fastställa ett datum för att sätta in en fredsbevarande styrka under FN:s kontroll med målet att omedelbart göra korridoren för den humanitära hjälpen säkrare och följaktligen lindra den enorma nöd som folket i Darfur utstår.

Jag välkomnar detta nya initiativ, men när EU ställs inför denna allvarliga situation kan vi inte bara fortsätta att upprepa gamla krav. Vårt ansvar och vår trovärdighet kräver att vi finner en tillfredsställande lösning på miljoner människors lidande, ett lidande som EU inte längre bara kan iakttä, och att vi antar en resolution som äntligen motsvarar vår indignation.

Glyn Ford (PSE). – (EN) Darfur har varit ett blödande sår alldeles för länge. Situationen har delvis uppstått på grund av klimatförändringen, vad nu det kan innebära för framtiden, där ökenspridningen har drivit herdarna i direkt konflikt med de bofasta jordbrukarna, och sedan har de utnyttjats av den hjärtlösa regeringen i Sudan. Denna situation har pågått alldeles för länge.

Hundratusentals personer lever i misär och de hotas av värre saker. Jag har varit kritisk till Kinas motvillighet att stödja ett ingripande av FN. Det har påståtts att det berodde på Kinas oljeintresse i södra Sudan. Men nu tycks president Hu Jintaos direkta ingripande ha övertygat Sudans president att samtycka till en fredsbevarande FN-styrka som övervakas av trupper från länder i Afrikanska unionen.

Det är inte klart om man kan lita på Sudans regering. Om nu Kina har förrått, kan Sudan inte längre räkna med deras motvilja mot att agera i FN:s säkerhetsråd. Detta skulle kunna vara goda nyheter för flyktingarna i Darfur och närliggande länder.

14. Budgetbistånd till utvecklingsländer (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är ett betänkande av Michael Gahler, för utskottet för utveckling, om budgetstöd till utvecklingsländer (2006/2079(INI)) (A6-0005/2007).

Michael Gahler (PPE-DE), föredragande. – (DE) Herr talman! Även utvecklingsländerna genomgår strukturella förändringar eller förskjutningar i globaliseringens tidsålder, de påverkas av politiska och sociala förändringar och klimatförändringen. Hittills har det ofta varit så att dessa länder antingen inte engagerat sig alls eller inte har engagerat sig tillräckligt i frågan om hållbar utveckling. Vi kan konstatera att tidigare strategier för att ge människorna i dessa länder bättre levnadsutsikter antingen inte har varit framgångsrika eller inte varit framgångsrika nog. Budgetstöd – ämnet för detta initiativbetänkande – är ett av de erkända instrumenten inom EU:s utvecklingssamarbete i dag. Det utgör redan över 20 procent av Europeiska utvecklingsfondens (EUF) medel – och kurvan pekar uppåt.

Med rätt ram kan budgetstöd vara ett effektivt instrument för utvecklingssamarbete. Det handlar om att givare och mottagare väljer en partnerskapsbaserad strategi för utvecklingssamarbetet. Båda parter måste dock verkligen vilja engagera sig i detta partnerskap, eftersom mottagarlandet självt använder de medel som givaren tillhandahåller utan förhandsvillkor. Ett krav är att mottagarens utvecklingsstrategier och program ska stödjas, särskilt omfattande strategier för fattigdomsminskning. Givaren och mottagaren kommer överens om att stödets effektivitet ska granskas på grundval av en rad olika prestandaindikatorer.

Kommissionen har funnit en strategi som har fått mycket uppmärksamhet och också har vunnit stort gillande. Enligt denna strategi delas de utlovade betalningarna in i fasta och variabla delbetalningar, där de variabla delbetalningarna är beroende av hur mottagaren har nått de uppställda målen. Enligt min åsikt är detta instrument mycket värdefullt och förmånligt i synnerhet för att inleda en bred politisk dialog mellan givarna och mottagarländerna. De aktörer som i sista hand förhandlar om budgetstödet med mottagaren har tillgång till och medverkar i mottagarlandets politik och nationella budget. Parter som vill inleda ett samarbete kan följaktligen utveckla och se över viktiga politiska områden och åtgärder tillsammans.

I detta skede måste vi i parlamentet fråga oss hur denna fördel kommer att återspeglas i vårt arbete, till exempel i diskussionerna om kommissionens strategidokument. Kommer den kunskap som vi inhämtar eller vår medverkan i utvecklingssamarbetet också att förändras till följd av detta? Kommer vi att kunna redovisa bättre för användningen av vårt utvecklingsbistånd och kunna visa upp bättre resultat, både nu och i framtiden? Har vi utvecklat tillräcklig sakkunskap för att använda detta instrument?

I den utvärdering av sju länder som OECD:s kommitté för utvecklingsbistånd (DAC) genomförde i maj förra året yrkar man på försiktighet i utvärderingen av budgetstödet och förklarar att det fortfarande är för tidigt att genomföra någon verklig utvärdering av detta unga instrument. Vi måste även erkänna när budgetstödet är olämpligt eller bör dras tillbaka. Givarna måste motstå frestelsen att lockas av budgetstöd för att det kan användas för att påskynda utbetalningen av medel, eller för att på internationell nivå skryta om att de är effektiva givare som också värnar om principen om att mottagaren äger stöden. Denna fråga får aldrig reduceras till att bara handla om utbetalningar eller bli till tomma ord om hur medlen kan användas på lämpligt sätt. När det gäller effektiviteten måste budgetstödet alltid granskas med utgångspunkt från om det verkligen är ett bättre sätt att nå de önskade målen än andra instrument.

Budgetstödinstrumentet kan inte användas om mottagarens förvaltning av offentliga medel inte sker på ett tillräckligt öppet, ansvarsfullt och effektivt sätt, om ingen väl definierad makroekonomisk politik eller sektorspolitik, som fastställts av landet självt, och godkänts av de huvudsakliga givarna, finns på plats, och om den offentliga upphandlingen inte är öppen och medger insyn.

Detta klargörs i artikel 61.2 i Cotonouavtalet, som jag just citerade. Direkt budgetstöd kommer endast att beviljas som stöd till sektoriella reformer om dessa nödvändiga förutsättningar uppfylls. En annan intressant faktor är att budgetstödet måste knytas till en process eller en reform. Det ges inget budgetstöd för att bevara status quo.

En process eller reform bidrar enligt min åsikt även till att skapa en kultur av ansvarsskyldighet, där parlament och högsta revisionsinstanser blir delaktiga. Detta är en viktig punkt för oss parlamentsledamöter, särskilt när det gäller samarbetet med våra motparter i dessa länder. Av detta skäl hoppas jag att vi, tack vare detta betänkande och denna utvärdering, når ett skede där vi kan stärka dialogen i de särskilda länder där vi anser att kommissionen har varit oförsiktig, för att klargöra om budgetstöd verkligen är det bästa instrumentet för de berörda parterna när allt kommer omkring.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. (ES) Herr talman! Jag vill börja med att tacka Michael Gahler och hans kolleger för detta betänkande.

Kommissionen är övertygad om att budgetstöd kan vara mer effektivt än andra stödtyper för att konsolidera regeringarnas kapacitet att planera och genomföra makroekonomiska reformer, sektoriella reformer och reformer av de offentliga finanserna och även för att stimulera tillväxt och lindra fattigdom, förutsatt att vissa villkor för stödberättigande uppfylls. Jag vill betona det sista kravet; förutsatt att vissa villkor för stödberättigande uppfylls.

Genom budgetstöd är det möjligt att finansiera kapitalkostnader och nödvändiga utgifter för att nå millennieutvecklingsmålen, till exempel för att bygga skolor och sjukhus, anlägga vägar, betala lärare, sjukvårdspersonal och underhålla infrastrukturer och så vidare.

Genom att stödja ett lands budget i stället för enskilda projekt minskas dessutom inte bara transaktionskostnaderna, utan man ger samtidigt de lokala myndigheterna mer ansvar för användningen av medlen, på villor att det finns en mekanism för att kontrollera användningen av dessa medel i mottagarländerna. Detta är ett av de villkor för stödberättigande som jag nämnde nyss.

De senaste årens erfarenheter visar att budgetstöd kan – vilket det faktiskt också ofta gör – infria dessa förväntningar. Detta bekräftas av den ytterst positiva utvärdering som OECD:s kommitté för utvecklingsbistånd genomförde förra året om stöd till den allmänna budgeten i sju länder som analyserades av denna kommitté.

Vi är därför nöjda med det som sägs i Michael Gahlers betänkande om budgetstöd som ett grundläggande instrument för EU:s utvecklingssamarbete. Detta uttrycktes även i ”det europeiska samförståndet om utvecklingspolitik”, som antogs förra året. Genom detta samförstånd, denna gemensamma förklaring från parlamentet, rådet och kommissionen, åtar vi oss att öka budgetstödet på villkor att förhållandena tillåter det. Vi arbetar intensivt med medlemsstaterna och andra organ för att se till att detta åtagande uppfylls, i full överensstämmelse med den etablerade rättsliga ramen.

Jag vill emellertid besvara en fråga som ställs i Michael Gahlers betänkande, och som enligt vår åsikt inte helt överensstämmer med verkligheten. Enligt vår analys är budgetstöd inte synonymt med bristande försiktighet eller dålig förvaltning, utan snarare motsatsen. Kommissionen tillämpar strikt kriterierna för stödberättigande när den beslutar om vilka länder som ska få budgetstöd. Dessa kriterier ses över fortlöpande före varje betalning, inom ramen för det allmänna biståndsprogrammet. Målet är att minimera risken för att budgetstöd förslösas och hindra att det används på olämpligt sätt.

Att förbättra förvaltningen av de offentliga finanserna är dessutom ett nyckelmål i vårt budgetstöd. Vårt tillvägagångssätt är att utvärdera inriktningen och trovärdigheten för de reformer av förvaltningen av de offentliga finanserna som vi kan tänkas stödja med vårt bistånd, och inte så mycket att kräva att några särskilda miniminormer ska följas. Detta synsätt delas av andra budgetstöddorgan och ifrågasattes inte i revisionsrättens särskilda rapport från 2005, vars huvudsakliga rekommendationer har beaktats av kommissionen i utarbetandet av de reviderade riktlinjerna för budgetstöd.

Vi instämmer fullständigt i betänkandets krav på att institutioner som fyller en central funktion för att kontrollera de verkställande myndigheterna bör konsolideras, men vi anser att dessa institutioner måste vara nationella, anpassade till den lokala politiska ramen, och inte utländska organ som är ansvariga inför givarna. Generellt sett anser kommissionen att goda styrelseformer, som är absolut grundläggande för utveckling, inte kan införas utifrån. Inrättande av nyskapande sammanslutningar enligt initiativet för goda styrelseformer och kommissionens meddelande om denna fråga, är ett lovande sätt att främja gott styre.

Avslutningsvis, och även om de positiva slutsatserna från nyligen genomförda utvärderingar av budgetstöd är uppmuntrande, instämmer vi i att det finns ett behov av att kontinuerligt utvärdera budgetstödet effektivitet och garantera att resultaten meddelas tydligt, för att få medborgarnas stöd för utvecklingssamarbetet.

Zbigniew Zaleski, för PPE-DE-gruppen. – (PL) Herr talman! Jag vill gratulera Michael Gahler till ett kärnfullt och upplysande betänkande.

Enligt min uppfattning vill EU-medborgarna även under svåra omständigheter hjälpa dem som är ännu mindre lyckligt lottade, men endast på villkor att pengarna når de människor som är i verkligt behov av dem. Vi måste se till att vårt bistånd inte ger upphov till rykten och insinuationer. Efter tsunamikatastrofen har det till exempel påståtts att sluga entreprenörer, i stället för att återuppbygga skadade bostäder, har avhyst befolkningen från kuststräckan under förevändning av säkerhetsskäl och sedan använder medlen för att bygga kommersiella hotell för turister. Vi får hoppas att ingenting sådant verkligen har inträffat.

Vad bör stödjas? Jag vill betona två målsättningar. För det första bör vi stödja utbildning, däribland inrättandet av ett civilt samhälle. Detta omfattar kontinuerliga långsiktiga investeringar, vilket är grundläggande, även om resultaten inte blir märkbara på en gång. Utan detta är nyskapande och utveckling omöjligt. För det andra bör vi stödja den lokala befolkningens ekonomiska initiativ, det vill säga små och medelstora företag. Detta bör göras genom tekniskt, kommersiellt, rättsligt och organisatoriskt bistånd. Potentiella mottagare bör informeras av de lokala myndigheterna om hur mycket EU-stöd som har anslagits och för vilka ändamål. Denna information kan inte hemlighållas och endast avslöjas för regeringar och banker. Vi måste noggrant övervaka detta bistånd. Vi har alla, och särskilt kommissionen, både ansvar för att medlen används på lämpligt sätt och för att se till att pengarna inte slösas bort eller försvinner till bedragare, diktatorer, rika internationella bolag, sluga mellanhänder, och ibland till och med av vissa EU-organ och företrädare. Det åligger oss att utforma klok politik och vara mycket rädda om de pengar som rika givare bidrar med. Vi måste emellertid vara ännu försiktigare med den långt mer dyrbara ”änkans skärv” som våra mindre välbeställda skattebetalare skjuter till.

Vi har inte råd att göra några misstag i användningen av finansiellt bistånd.

Marie-Arlette Carlotti, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman! Budgetstöd har länge haft ett mycket dåligt rykte, och det är misslyckandet med de ultraliberala koncepten som har gett upphov till de strukturella anpassningsplaner som i sin tur har lett till att budgetstödet nu har blivit en integrerad del i EU:s samarbetspolitik och att det, som ni just sa, har befästs genom en europeisk samförståndsförklaring. Budgetstöd betraktas nu som ett grundläggande verktyg i kampen mot fattigdomen och för att nå millennieutvecklingsmålen, eftersom de mest sårbara befolkningarna kan nås direkt och resurserna kan inriktas på de centrala sektorerna, dvs. utbildningssektorn och grundläggande hälsovård.

Budgetstödet är dessutom avgörande för återuppbyggnaden av stater. Detta är mycket viktigt, eftersom det är staternas förfall och deras oförmåga att tillhandahålla grundläggande samhällstjänster som nu hindrar utvecklingen, särskilt i de afrikanska länderna söder om Sahara. Budgetstöd ger incitament för anslagsbeviljande, det vill säga ett tillfälle för mottagarlandet att välja sin egen utvecklingsprocess, och är också ett värdefullt instrument för politisk dialog mellan givare och mottagarländer och kan även bidra till att stödja parlamenten i deras kontroll av de offentliga finanserna.

Budgetstödet kan emellertid inte bidra till att uppfylla dessa mål om inte förhandsvillkoren uppfylls, särskilt goda styrelseformer, korruptionsbekämpning, kampen för demokrati och respekt för de grundläggande rättigheterna och ett förvaltningssystem för de offentliga finanserna som kontrolleras av demokratiskt valda parlament. Allt detta beskrivs mycket effektivt i betänkandet av vår kollega Michael Gahler. Som revisionsrätten visade är det i ett skede när budgetstödet verkligen behöver vara tydligt, öppet och demokratiskt som den bristande tydligheten kan vara som mest framträdande, eftersom kommissionen i flera länder – Kenya och Malawi nämndes – har använt budgetstöd utan att villkoren, de vederbörliga förhandsvillkoren, har uppfyllts.

Det är sant att vi nu förväntar oss att kommissionen lämnar mycket exakta svar och verkligen tar itu med de länder som har nämnts och inför kontroll. Precis som man gör i betänkandet, skulle jag rekommendera en form av extern kontroll i stället, antingen genom att revisionsrätten går in, eller genom att inrätta ett kontrollorgan i samarbete med de andra givarna. Om noggrann övervakning införs tror jag att parlamentet kommer att kunna stödja detta nya instrument som kommissionen just har genomfört.

Fiona Hall, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag är för budgetbistånd, men jag vill fästa uppmärksamheten på två viktiga potentiella svagheter och fråga kommissionen vilka åtgärder som vidtas för att ta itu med dem.

Den första svagheten är att om hjälp ges via budgetbistånd så kommer den inte att nå ut till de mest avlägsna och fattiga områdena, om den nationella infrastrukturen i dessa områden är dåligt utbyggd. Under oktober besökte jag West Pokot som är ett avlägset och ofruktbart område i nordvästra Kenya. Lokalbefolkningen berättade om sina problem med att övertyga personal att komma dit och arbeta. Budgetbistånd för hälsa och utbildning på jakt efter millennieutvecklingsmålen kanske helt enkelt inte når fram till avlägsna områden.

Kommissionens utvärdering av den nionde Europeiska utvecklingsfonden i Zambia klagör exakt samma sak. Där står att budgetbistånd inte tillhandahåller verktyg för att inrikta sig på specifika geografiska områden. Vidare står det att i avsaknad av mål och tillhörande indikatorer på spridningen av effekten över landet, så är budgetbistånd inte relevant när det gäller att inrikta sig på avlägsna och fattiga områden.

Den andra svagheten med budgetbistånd som jag vill betona är att det inte är ett effektivt verktyg. Det är mycket svårt att använda det för att få ett välavvägt resultat mellan de utvecklingsmål där det finns eventuella motsättningar. Exempelvis är den huvudsakliga brännpunkten i landstrategidokumentet för Kambodja för den tionde Europeiska utvecklingsfonden att stödja den nationella strategiska utvecklingsplanen som omfattar åtgärder som att återuppliva jordbrukssektorn genom att främja storskalig konstbevattning. Men i landets miljöprofil varnas för att detta kan leda till överexploatering av marken och till föroreningar på grund av ett ökat användande av bekämpnings- och gödningsmedel. Jag vill fråga kommissionen vilka villkor för hållbar utveckling som fastställs när man erbjuder budgetbistånd och hur kommissionen avser att kontrollera att villkoren följs?

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! När jag tar ordet i debatten om Michael Gahlers betänkande om budgetstöd för utvecklingsländer vill jag uppmärksamma att beviljandet av detta stöd framför allt visar att EU genomför solidaritetsprincipen i sina förbindelser med tredjeländer. Att ge fritt tillträde till EU:s marknad för varor från dessa länder skulle enligt min mening dock vara ett mycket effektivare sätt att stödja dem.

På grund av de olika begränsningarna för tillträde till EU:s och andra utvecklade länders marknader runtom i världen, särskilt Förenta staterna, blir EU:s budgetstöd tyvärr ett mycket viktigt instrument för att stödja utvecklingsländer. Mot bakgrund av denna situation, där högt utvecklade länder försvarar sina marknader mot tillträde för produkter från utvecklingsländer, är det mycket viktigt att garantera att det finansiella stödet ges till dessa länder på grundval av tydliga och öppna principer.

För det första får budgetstöd endast ges till tredjeländer när det står klart att det kommer att ge ett positivt resultat. För det andra måste stödet främst inriktas på att minska fattigdomen, som är skam för 2000-talet.

För det tredje måste stödet underställas parlamentarisk kontroll, av både givaren och stödmottagaren. För det fjärde måste EU:s budgetstöd först och främst användas för att stödja makroekonomiska reformer i mottagarlandet.

För det femte är det viktigt att se till att en betydande andel av stödet används för att främja grundskole- och gymnasieutbildning och hälsovård i mottagarlandet. Dessa två områden är de viktigaste som behöver långsiktigt stöd. För det sjätte bör man ha i minnet att stora stödbelopp kan ge upphov till korruption. Beslutsprocessen för budgetstöd måste därför vara tydlig och öppen.

Avslutningsvis hoppas jag att de betydande finansiella resurser som EU beviljar tredjeländer inte bara kommer att bidra till dessa länders utveckling, utan även garantera att EU erkänns som den största kraften i de internationella förbindelserna i vår globaliserade värld.

Димитър Стоянов, от името на gruppa ITS. – Uvåжаеми г-н комисар, уважаеми г-н докладчик, уважаеми дами и господа депутати, първо бих искал да поздравя докладчика за чудесния balansiran доклад, който той е направil, но трябва да кажа, че след разширяването на Европейският съюз нещата от гледна точка на subsidiите, отпusskани извън grаниците на Европейският съюз, stöят по малko различen начин.

Kakvo tочно imам предvid: осем от деветте regiona на Rumъния и пет от шестте regiona на Bъlgaria съstavlåvat trinaдесет от петнайсетте най-bедni regiona в Europeaniskå sъюз като цяло. В доклада четем, че трябва да се насочат повече средства за борба с бедността, но kakvo да кажа аз, който idвам от страна, в която pensionerite живеят с по-mалko от 50 euro на месec, а pensionerite са два милиона души. Kakvo да кажем, от гледна точка на развитието на образованието и на медицинското obsлужване, когато се вижда, че в страни като Bъlgaria медицинските работници и учителите получават месечni заплати в размер 150-200 euro, при това ståva въпрос за visokite заплати в тези sektori.

Ето защо трябва много внимателно да се подхожда, когато ståva дума за осигурåvane на subsidiи извън Europeaniskå sъюз. Нека престанем да се опитваме да vadim треската от chуждото око, а да не забеляваме гредата в собственото. Iskam да се присъедина към призивите на kolegite, които chух до seга, за разработването на много специфичen meханизъм, който да осигурåva пълен kontrol от страна на Комисията и на институциите на Съюза върху средствата, отпusskани при предоставянето на помощи извън Europeaniskå sъюз за развитие.

Защото много често, когато тези средства отиват в страни, които са политически нестабилни с произтичащите от това икономически и социални проблеми, се създава впечатлението, че Съюзът подкупва управляващите в тези страни, за да си осигури тяхната послушност или защитата от тяхна страна на правата на човека, което не е правилно. И твърде често тези средства не отиват за борба с бедността на обикновените хора, а за борба с бедността именно на върхушката, която властва в тези страни.

Моля, и призовавам Комисията и vsички kolegi, нека да изработим meханизъм, който да е åsen и tвърд, така че тези средства да достигат действително до хората, които имат нужда от тях. И не забравяйте, че в момента Съюзът не може, все пак, да отделя толкова много средства за трети страни, защото в самия Съюз има много regioni, които са дори по-bедni от държавите, за които са предназначени въпросните средства.

Pierre Schapira (PSE). – (FR) Herr talman! Det glåder mig att vårt utskott har tagit initiativet till att tala om budgetstödetts effektivitet.

Betånkandet – som är tämligen kritiskt – innehåller många reservationer. Jag inståmmer i alla dessa reservationer och jag skulle vilja gå lite nårmare in på dem. I de landsstrategidokument som vi följer upp för närvarande ser vi att det budgetstöd som tillhandahålls av kommissionen ofta är som en svart låda – det är omöjligt att utvärdera. När det gäller Kambodja och Laos föreslår kommissionen till exempel att 40–60 procent av hela budgeten ska anslås för det nationella programmet för fattigdomsbekåmpning, utan att ge den minsta antydан om vilka sektorer som faktiskt kommer att finansieras.

Ånnu mer oroande är att vi, när kommissionen avslöjar vilka sektorer som den har finansierat i sina program, ser att stödet inte direkt har bidragit till kampen mot fattigdomen. Under sken av att finansiera nationella utvecklingsprogram finansierar kommissionen i verkligheten åtgårder som är avsedda att förbåttåra nåringsliv, investeringar och handelsklimat. Följaktligen är det inte tillräckligt att göra

budgetstödet mer sektorsbaserat och villkorat till sin karaktär, utan kommissionen måste verkligen inrikta sig på att nå målen för fattigdomsminskning och millennieutvecklingsmålen.

Det är av detta skäl – och jag föreslår detta så fort jag får tillfälle eftersom det är min fasta övertygelse – som en betydande andel av budgetstödet måste decentraliseras till förmån för icke-statliga organisationer och lokala myndigheter, om vi ska kunna undvika denna förskjutning. Detta skulle innebära att man kan hindra centralregeringarna från att förvalta och monopolisera hela EU-budgetstödet. Om stödet decentraliseras kan vi ge befolkningarna tillgång till EU-medel och följaktligen se till att vårt finansiella bistånd verkligen gagnar befolkningarna på plats.

Wiesław Stefan Kuc (UEN). – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Vi diskuterar för närvarande ett förslag till Europaparlamentets resolution om budgetstöd för utvecklingsländer. Detta är fattiga och underutvecklade länder där väpnade konflikter eller till och med regelrätta krig pågår på många håll. Korruptionen är utbredd i dessa länder och det skulle vara ett dåligt skämt att tala om rättstatsprincipen, parlamentarisk demokrati, respekt för de grundläggande friheterna och de mänskliga rättigheterna eller politisk pluralism i detta sammanhang. Den enda tillgång som dessa länder har i överflöd är fattigdom.

Vi vill hjälpa dem. Det rika Europa har dock aldrig varit extravagant. Det har alltid funderat långt och länge innan det ger ifrån sig några pengar. Denna resolution återspeglar den inställningen. Om de 20 principerna och de 29 rekommendationerna skulle tillämpas till punkt och pricka skulle det vara omöjligt att lägga ut en enda cent.

Vi förväntar oss att de länder som hoppas få stöd ska uppfylla vissa villkor. Vi känner alla till dessa krav, men jag vill ändå påminna om några av dem. För det första är det inledande villkoret för beviljande av budgetstöd en ordentligt fungerande demokrati. För det andra måste mottagarländerna och de nationella strukturerna vara effektiva om stödet ska bli effektivt. De måste inte bara vara effektiva genom att ha en ordentligt fungerande demokrati där man respekterar de grundläggande friheterna, de mänskliga rättigheterna och politisk pluralism, utan man kommer även att kontrollera budgetförfaranden, kompetens, budgetutgifter och tillhandahållande av tjänster. Förutom detta kan bistånd endast beviljas när den nettofordel som nås tack vare denna mekanism kan identifieras på grundval av tydligt angivna kriterier, och först efter en detaljerad riskbedömning.

När vi fastställer dessa principer bör vi minnas vad presidenten för den palestinska myndigheten förklarade här i parlamentet för några månader sedan. Han uppgav att han var oroad över beslutet om att bevilja budgetstöd till Malawi och Kenya, för vilka alla medlemsstater hade dragit in sitt budgetstöd. Detta bidrog i sin tur till att kommissionens förmåga att använda detta instrument på ett effektivt sätt ifrågasattes. Det är viktigt att vi minns att ett årligt belopp på sex euro anslås för varje skolbarn i Nairobi. Barnet kommer att få en penna per år, och måste dela en textbok med två andra barn. Det finns mellan 100 och 120 barn i varje klass. De flesta människor lider också brist på vatten, el och mat, och ändå är detta ett av de mest stabila länderna i Afrika. Världsbanken fortsätter att ge bistånd till Kenya, och Europeiska investeringsbanken har också nyligen börjat göra detta.

I detta sammanhang låter uttalandet att Europaparlamentet är oroad över svårigheterna med att bedöma i vilken utsträckning effektivitetsindikatorerna har uppfyllts tämligen underligt. Särskilda farhågor har uttryckts om svårigheterna med att bedöma stödets effekter på fattigdomen. Parlamentet har begärt att kommissionen ska stödja sammanställande av statistik, datainsamling, kvalitetsbedömningar och analyser. Jag är fast övertygad om att dessa principer är passande för Tyskland, Frankrike och England, men sannerligen inte för de länder som vi talar om. Därför kan jag inte förstå skälet till denna resolution och vad det är meningen att den ska bidra till att förbättra.

Karin Scheele (PSE). – (DE) Herr talman! Sedan 1990-talet har det funnits en uttalad tendens att bevilja direkt budgetstöd inom det internationella utvecklingssamarbetet. Detta instruments popularitet ökade mot bakgrund av de pågående diskussionerna om att förbättra biståndets effektivitet och nå millennieutvecklingsmålen. Detta mål måste vara lika viktigt för EU som att genomföra sunda strukturförändringar hemma.

Budgetstöd anses vara en lämplig åtgärd för att nå makroekonomiska mål eller för storskaliga infrastrukturprogram. Om det saknas decentralisering i landet i fråga är det emellertid diskutabelt om marginaliserade regioner och olika befolkningssektorer kommer att vinna några särskilda fördelar genom budgetstödet. Projektbistånd måste därför fortsätta att vara en viktig del av detta samarbete för att mätbara mål snabbt ska kunna nås på lokal nivå. Huvudinriktningen för gemenskapens utvecklingssamarbete måste fortsätta att vara rättvisa och fattigdomsminskning.

Korruption och dålig finansiell förvaltning är bland de mest oroväckande frågorna i samband med budgetstöd. Direkt budgetstöd måste främja stärkande av civilsamhället och det är viktigt att skapa en kultur av ansvarsskyldighet för de mottagna medlen. I detta avseende är det även viktigt att parlamenten i mottagarländerna deltar i antagandet av budgeten och att budgetlagstiftningen offentliggörs. De kriterier som måste uppfyllas för att ett land ska vara berättigat att motta direkt budgetstöd fastställs i artikel 61 i Cotonoupartnerskapsavtalet. Dessa kriterier måste utgöra grunden, och det måste genomföras regelbundna kontroller för att se till att de uppfylls.

Józef Pinior (PSE). – (PL) Herr talman! Jag vill börja med att tacka Michael Gahler för betänkandet om budgetstöd till utvecklingsländer. Under de senaste åren har budgetstöd blivit en av de huvudsakliga former av utvecklingsstöd som EU tillhandahåller. För kommissionens del är denna stödtyp ett nyckelinstrument i gemenskapens utvecklingspolitik. Det är helt sant att budgetstöd kan vara ett kraftfullt verktyg vid gynnsamma förhållanden, som bidrar till att EU kan nå sina mål för utvecklingsbistånd, hållbar ekonomisk och social utveckling, en smidig och gradvis integration av utvecklingsländerna i världsekonomin, fattigdomsbekämpning, ekonomisk tillväxt, skapande av arbetstillfällen och utvecklande och stärkande av demokratin.

I betänkandet betonar vi att budgetstöd, som ett biståndsinstrument, endast kan vara effektivt om båda partner tar fullt ansvar i en verklig anda av partnerskap. Europaparlamentet uppmanar till att budgetstödet ska inriktas så mycket som möjligt på utvecklingsprioriteringar inom ramen för fattigdomsbekämpningen. Parlamentet betonar även behovet av att se till att dessa prioriteringar lyfts fram ordentligt i den politiska dialogen mellan givare och mottagarländer, och att parlamentarisk kontroll av både givaren och mottagaren kan garanteras. Vi anser att demokratiska regeringar, rättstatsprincipen och decentralisering utgör de bästa garantierna för en lämplig användning av utvecklingsbiståndet.

Talmannen. Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag kl. 12.00.

Skrifliga förklaringar (artikel 142)

Tokia Saïfi (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Att uppfylla millennieutvecklingsmålen till 2015 kräver ett kraftfullt åtagande från världssamfundet för att minska fattigdomen. Effektiva stödåtgärder är en nödvändig förutsättning för hållbart bistånd som tillgodoser utvecklingsländernas behov.

I ett skede när principen om effektivt bistånd är en prioritering för EU framgår det klart att budgetstödet är mycket viktigt för att uppfylla lämplighetsprincipen och behovet av bättre samordning mellan givarna, vilket det också gör. Detta instrument förefaller alltså uppfylla kraven för effektivt bistånd, men det måste användas på vissa villkor. Budgetstödet ger slutligen mottagarregeringarna möjlighet att fylla en effektivare funktion i samordningen av utvecklingsbiståndet, och detta aktiva synsätt skapar en anda av partnerskap, som är nödvändig för att ta itu med problemen med lämplighet och biståndets hållbarhet.

Fattigdomsminskning är ett icke förhandlingsbart mål. Följaktligen krävs alla parter engagemang för att nå det. Utvecklingsländerna och EU måste agera för att se till att löftena från millennietoppmötet 2000 kan hållas. För sin del måste EU leva upp till de förväntningar som det har skapat.

15. Olagligt fiske (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är ett betänkande av Marie-Hélène Aubert, för fiskeriutskottet, om genomförande av EU:s handlingsplan avseende olagligt, orapporterat och oreglerat fiske (2006/2225(INI)) (A6-0015/2007).

Marie-Hélène Aubert (Verts/ALE), föredragande – (FR) Herr talman! Olagligt fiske är en tendens som utvecklas starkt i dag och som allvarligt skadar EU:s fiskeverksamhet, lokala fiskesamhällen och fisket i utvecklingsländer, inte minst de länder som Europeiska gemenskapen har ingått fiskeavtal med.

Det är också en verksamhet som, är jag rädd, är ytterst lönande. Som exempel kan jag nämna tonfisk, som säljs till fullständigt astronomiska priser, särskilt tonfisk från Medelhavsområdet. Vi befinner oss därför i en ond cirkel, som leder till en gradvis men tilltagande utarmning av fiskeresurserna.

Lagligt fiske – fiskare som följer bestämmelserna – belastats mycket hårt av detta olagliga fiske som bör kallas vid sitt rätta namn. Det är olagligt, oreglerat och orapporterat fiske vi talar om. Därför omfattas

många verksamheter: piratfiske, användning av otillåten fiskeutrustning, fångande av otillåtna arter, olicensierat fiske och metoden att flytta över last till sjöss från ett fartyg till ett annat. Utrymmet för olagliga verksamheter är ytterst stort.

Vad är då syftet med detta initiativbetänkande? År 2002 inledde FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO) en internationell handlingsplan mot olagligt fiske, som därefter ersattes med en EU-handlingsplan, som antogs av rådet 2002. Denna handlingsplan genomfördes tyvärr på många olika sätt, på olika nivåer, av medlemsstaterna.

Just nu arbetar kommissionen med att utvärdera medlemsstaternas handlingsplaner mot olagligt fiske inför FAO:s möte – i FAO:s fiskeriutskott – som kommer att hållas första veckan i mars i Rom, och som kommer att bli ett tillfälle att återlansera den internationella handlingsplanen mot olagligt fiske.

EU har ett mycket stort ansvar på detta område. Varför? För det första för att EU är världens tredje största aktör inom fiskeverksamhet, efter Kina och Peru. EU har en av världens största flottor. Dessutom utnyttjar EU möjligheten att använda bekvämlighetsflagg i stor utsträckning, vilket orsakar en lång rad problem, inte bara för fisket, utan även för sjötransporten. Slutligen är EU en av världens största fiskmarknader.

EU har därför många ansvarsuppgifter. Kommissionen kommer med en rad olika ursäkter; frågan är komplicerad, det är många aktörer inblandade, ingenting kan göras om vi agerar ensamma, det är dyrt, man kan inte be några medlemsstater att följa en massa bestämmelser och sedan inte säga åt andra att göra detsamma, och så vidare. Svepskålen och ursäkterna för de svaga resultaten är oräkneliga och tyvärr har det inte funnits tillräckligt många initiativ för att effektivt bekämpa detta olagliga fiske, vilket, som sagt, har utvecklats i en ytterst oroande takt under de senaste åren.

Ansaret är lika mycket de så kallade hamnstaternas som flaggstaternas eller de stater där fiskeriprodukterna säljs. Det finns i själva verket många nivåer: de regionala fiskerierorganisationerna, medlemsstaterna och EU, och det är nödvändigt att vidta åtgärder på alla dessa nivåer över hela linjen, med deltagande av generaldirektoraten för fiske, miljö, utveckling och handel. Det krävs därför hårt arbete, men det enda som kommer att visa sig vara verkligt effektivt är agerande av alla dessa förvaltningar och politiska instanser.

Vilka är nyckelåtgärderna i mitt betänkande som, kan jag tillägga, har antagits enhälligt av fiskeriutskottet, vilket visar att alla våra medlemsstater faktiskt delar denna oro? Vi har spårbarhet för fiskeriprodukter och införande av svarta listor, det vill säga förteckningar över fartyg som inte har tillstånd att fiska eller som redan har straffats för olaglig fiskeverksamhet. I dag bör vi skarpt kritisera bristen på samordning och samarbete mellan de olika källorna till information om dessa fartyg, som har eller inte har tillstånd att fiska.

Bland de viktiga åtgärderna vill jag även nämna åtgärder för att förhindra att olagliga fiskeriprodukter landas och säljs på EU:s marknad, och slutligen de åtgärder som måste vidtas på EU-nivå och internationell nivå på det rättsliga området. Det finns i själva verket rättsliga tomrum i dag som förhindrar att de fartygsbesättningar som bedriver olagligt fiske åtalas och döms.

Avslutningsvis är det absolut nödvändigt att vi har en mer integrerad EU-politik på detta område, både när det gäller kontroll och övervakning och påföljder. Det är ur detta globala perspektiv som ett antal initiativ och förslag på åtgärder beskrivs i betänkandet som vi nu diskuterar inför FAO-mötet i mars, och det är mycket viktigt att vi har en mer aktiv och dynamisk framtoning under detta möte.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. (ES) Jag vill börja med att tacka Marie-Hélène Aubert och alla ledamöter i fiskeriutskottet för deras engagemang i detta uttömmande betänkande om olagligt, orapporterat och oregrerat fiske.

Detta initiativ från parlamentet kommer i en tid då kommissionen har beslutat om ett samråd med allmänheten om översynen och stärkandet av EU:s nuvarande politik för att bekämpa denna typ av fiske. Jag gläder mig särskilt åt att parlamentet engagerar sig för en fråga som är av avgörande betydelse för att man ska kunna uppnå en hållbar förvaltning av fiskeresurserna inom och utanför gemenskapens vatten.

För det första gläder jag mig åt att föredraganden betonar att kampen mot olagligt fiske måste börja på våra vatten och omfatta våra fartyg. Gemenskapens vatten är reglerade, men det betyder inte att de är förskonade från illegala metoder.

I betänkandet konstateras en annan mycket viktig aspekt, nämligen hur man ska förhindra att fiskeprodukter från tredjeländer som har fångats olagligt kommer in i gemenskapen. Som den viktigaste marknaden och importören av fiskeprodukter från alla delar av världen har gemenskapen ett särskilt ansvar att garantera att de produkter som hamnar på de europeiska konsumenternas bord inte härrör från illegala aktiviteter. Detta innebär att man måste välja en ny strategi för en ordentlig kontroll av fiskeprodukter som importeras till gemenskapens territorium.

En annan aspekt som måste betonas är det behov som påtalas i betänkandet av ökat samarbete för att förbättra tillsyn, kontroll och övervakning av fiskeaktiviteter. Illegala aktörer använder sig vanligtvis av olagliga och internationella metoder för att dölja sina aktiviteter. Huruvida undersökningen av dessa aktiviteter kommer att lyckas beror på samarbetet mellan de olika enheter som ägnar sig åt övervakning av sjöfart både på internationell nivå och gemenskapsnivå.

Jag kan inte kommentera alla punkter i betänkandet här, men jag vill till exempel understryka kravet på större konsekvens när det gäller de sanktioner som vidtas av medlemsstaterna för allvarliga brott mot fiskelagarna, och behovet av att lösa de viktigaste problemen som orsakas av allmänna fiskeflaggor. Dessa punkter visar att parlamentet och kommissionen befinner sig på samma våglängd när det gäller prioriteringar för framtida åtgärder.

Kommissionen har inte varit inaktiv under de senaste åren. EU har gjort betydande framsteg sedan antagandet av handlingsplanen mot olagligt, orapporterat och oreglerat fiske. Dessa framsteg kan huvudsakligen ses i gemenskapens verksamhet på internationell nivå som syftar till att främja åtgärder för att bekämpa olagligt fiske i alla behöriga instanser inom området fiske och sjöfart. De mest betydande framstegen i kampen mot olagligt, orapporterat och oreglerat fiske är dock förknippade med de regionala fiskeorganisationerna. De flesta av dessa har tack vare gemenskapens ansträngningar nu vidtagit en mängd olika åtgärder mot olagligt fiske.

EU har också förbättrat politiken för hjälp till utvecklingsländer, som är de främsta offren för den typ av fiske vi debatterar i dag. Stärkandet av dessa länders förmåga att kontrollera fiskeaktiviteterna i deras vatten har finansierats av Europeiska unionens budget, tack vare ett associeringsavtal på fiskeområdet, både på nationell och regional nivå, av samma slag som den nyligen överenskomna regionala planen för övervakning av fiske i sydvästra Indiska oceanen.

På gemenskapsnivå har reformen av den gemensamma fiskepolitiken 2002 också bidragit till att främja politiska åtgärder för att bekämpa olagligt fiske genom antagandet av bestämmelser för kontroll av efterlevnad av gemenskapens regler samt inrättandet av Gemenskapens kontrollorgan för fiske. Trots dessa betydande framsteg i kampen mot det illegala fisket har detta dock inte på långt när utrotats, och det utgör fortfarande ett av de allvarligaste globala hoten mot den hållbara förvaltningen av fiskeresurser och den biologiska mångfalden i havet.

Nästan fem år efter antagandet av 2002 års handlingsplan anser därför kommissionen att det är dags att skapa en ny strategi för att bekämpa denna typ av fiske. I detta sammanhang har kommissionen beslutat att olagligt, orapporterat och oreglerat fiske detta år kommer att bli en av största prioriteringarna för den gemensamma fiskepolitiken och sjöfartspolitikerna. Kommissionen kommer att utarbeta förslag i denna riktning och lägga fram dem för medlemsstaterna och parlamentet under andra halvan av detta år.

Det betänkande vi debatterar i dag är ett synnerligen lägligt bidrag till det arbete som kommissionen kommer att basera sina förslag på.

Under de senaste åren har olagligt, orapporterat och oreglerat fiske varit föremål för en mängd debatter och diskussioner, och det är nu dags för oss att agera på europeisk nivå. Betänkandet av Marie-Hélène Aubert och fiskerikommittén utgör ett mycket viktigt och uppmuntrande steg i den riktningen.

Carmen Fraga Estévez, för PPE-DE-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag vill tacka Marie-Hélène Aubert för hennes betänkande, som påminner oss om problemet med brottslighet till sjöss och hur lite som har gjorts för att bekämpa den.

Jag vill också tacka henne för att hon stöder de ändringsförslag som jag anser har gjort betänkandet mer tydligt genom att definiera skillnaden mellan orapporterat och oreglerat fiske och brotten mot den gemensamma jordbrukspolitikerna på gemenskapens vatten. Detta är en viktig aspekt eftersom det, även om vi måste få slut på både orapporterat och oreglerat fiske, krävs helt olika vapen för att bekämpa dem.

Ett av de viktigaste vapnen är de regionala fiskeorganisationerna, som för närvarande kanske utgör det enda möjliga försvaret mot illegal verksamhet till sjöss i en kamp som per definition är internationell och multilateral, och vars roll också har setts över på nytt tack vare de ändringsförslag som har lagts fram. I en tid då vi är så oroade för havsmiljöns hållbarhet och när våra egna fiskare får allt mindre tillgång till resurser, är det mycket oroande att vi ens ska tvingas se på hur vissa medlemsstater, däribland en som jag är välbekant med, tar steg i fel riktning. Och det var nedslående att direktören för extern fiskepolitik vid Generaldirektoratet för fiske förra tisdagen tvingades erkänna att Europeiska unionen hade misslyckats med att bromsa det illegala fisket. Och allting i en tid som denna.

I Galicien förra veckan inledde fiskemyndigheter från arton medlemsstater en debatt om åtgärds paketet för att bekämpa olagligt fiske, som uppenbarligen inte kommer att presenteras för oss förrän i mitten av året, enligt kommissionsledamoten. När det gäller den här frågan ligger bollen mer än någonsin hos rådet, för utan en genuin politisk vilja från medlemsstaternas sida, utan deras tydliga åtagande för att harmonisera åtgärderna, göra dem obligatoriska och prioritera dem, kommer allting att fortsätta på samma sätt år efter år. Jag hoppas att detta inte sker och att vi kommer att få en effektiv politik inom kort.

Tack så mycket, herr talman, och tillåt mig att än en gång protestera mot att en debatt om fisket äger rum på kvällen och att till och med ett nytt betänkande som nyligen har satts upp på föredragningslistan kommer före denna debatt. Jag vill framföra en allvarlig protest på min grups och mina egna vägnar mot hur fiskefrågor hanteras i parlamentet.

Talmannen. Er protest kommer att tas till protokollet.

Rosa Miguélez Ramos, för PSE-gruppen. – (ES) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill också gratulera Marie-Hélène Aubert till detta betänkande och det sätt på vilket hon har hanterat alla de ändringsförslag som vi i socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet har lagt fram.

FAO (FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation) har räknat ut att upp till 30 procent av den fisk som landas kommer från olagligt fiske. EU har undertecknat FAO:s internationella handlingsplan, och 2003 lade kommissionen fram förslag om att införliva denna handlingsplan i gemenskapens regelverk.

Fiskeriutskottet utarbetade detta initiativbetänkande som en förberedelse inför det internationella forumet om olagligt fiske som ska hållas i början av mars, och för att kommissionen ska ta hänsyn till parlamentets åsikter i sin nya handlingsplan.

En mängd ändringsförslag som har lagts fram av min grupp kommer att finnas med, och jag anser att vi tack vare dessa ändringsförslag har åstadkommit en bättre definition på vad olagligt fiske är. Dessutom har vi tagit med frågor som till exempel ökad övervakning och behovet av bättre samarbete på internationell nivå.

Utöver detta, även om det kanske inte är en fråga om att genomföra striktare åtgärder utan snarare om att förbättra genomförandet av befintliga åtgärder, finns det verkligen ett behov av ett effektivt system för kontroll och inspektion inom en gemensam rättslig ram i hela EU och om möjligt under överinseende av Gemenskapens kontrollorgan för fiske, som är baserat i Vigo.

Våra ändringsförslag innehåller krav på att fartyg som är inblandade i olagligt fiske ska vägras inträde i europeiska hamnar, på att medlemsstaterna inte ska registrera sådana fartyg, på att medlemsstaterna ska förhindra att deras egna fartyg seglar under bekvämlighetsflagg, och på att importörer, transportörer och övriga berörda sektorer varken ska omlasta eller handla med fisk som fångats av sådana fartyg.

Vi kräver också bättre samarbete mellan medlemsstaterna för att öka kontrollen av fartyg. Vi är medvetna om att det är svårt att skilja på lagliga och olagliga fångster, i synnerhet när det som landas inte är färsk fisk utan djupfryst eller bearbetad, och när det förekommer triangelhandel med tredjeländer och fisken anländer i bearbetad form till den europeiska marknaden.

Därför krävs det ansträngningar för att fastställa fiskens ursprung, för miljoner människor världen över är beroende av fiskeresurser och vi måste garantera att dessa resurser är tillgängliga för kommande generationer.

Elsbeth Attwooll, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Först vill jag gratulera Marie-Hélène Aubert till kvaliteten på hennes betänkande. Hennes motivering innehåller en utmärkt analys av problemet och omfattningen av de framsteg som har gjorts i samband med EU:s handlingsplan som antogs 2002.

Motiveringen lämnar tio mycket tydliga rekommendationer för en ny handlingsplan med start 2007. Fem av dessa rekommendationer omfattar interna åtgärder och fem omfattar samarbete med andra länder, både direkt och genom regionala fiskeriorganisationer.

Centralt för problemet med att bekämpa olagligt, orapporterat och oreglerat fiske är förbättringarna i spårbarhet, både av fiskefartyg och av den fisk som de fångar eller transporterar. Detta omfattar bland annat att insistera på användandet av FAO:s standardspecifikationer för identifiering av EU:s fiskefartyg och de fartyg som inkommer till EU:s hamnar samt på utvecklingen av dokumentationsplaner för fångster. Men det betyder också ett bättre informationsutbyte mellan de berörda aktörerna så att svarta listor över både fiske och fartyg som transporterar fisk kan spridas och möjligheten att byta till en vit lista genom flaggbyte undvikas. Upprättandet av svarta listor är emellertid endast effektivt om det finns allvarliga följder för de berörda fiskefartygen. Därför uppmanar vi kommissionen att allvarligt beakta rekommendationen i punkt 18 i resolutionen om att överväga ett utökande av importkontrollerna när det gäller hälsa och hygien till att omfatta även de produkter som kommer från olagligt, orapporterat och oreglerat fiske. Därför välkomnas särskilt återupprättandet av kommissionens rådgivande grupp mellan tjänsteavdelningarna.

Naturligtvis finns det många andra åtgärder som skulle kunna vidtas och därför ber vi att kampen mot olagligt fiske ska vara en av prioriteringarna i det årliga arbetsprogrammet för gemenskapens kontrollorgan för fiske. I detta sammanhang måste vi försäkra oss om att parlamentet agerar korrekt. Därför upprepar vi parlamentets tidigare krav på att gemensamma lägsta straffsatser för uppenbara överträdelse ska tillämpas i alla medlemsstater. Lika behandling är avgörande för att uppmuntra att reglerna iakttas.

Vikten av att hjälpa utvecklingsländerna att övervaka fiskeverksamheten i sina egna vatten måste också betonas. Här finns ytterligare ett ansvar och vi har därför slutit fiskepartnerskapsavtal med dessa länder. Införlivandet av olagligt, orapporterat och oreglerat fiske i kommissionens arbetsprogram för detta år är mycket välkommet, men vi måste ha en tydlig tidsplan. Det är bra att kommissionen kommer att lägga fram något för parlamentet under årets andra hälft, men vi hoppas att det händer snarare förr än senare och att det kommer att ha en omfattande täckning.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

Raül Romeva i Rueda, för *Verts/ALE-gruppen*. – (ES) Fru talman! Jag vill också tacka Marie-Hélène Aubert och berömma henne för hennes utmärkta betänkande, som jag stöder.

Olagligt, orapporterat och oreglerat fiske är inte bara en fara för den biologiska mångfalden och miljön, vilket leder till kostnader som i många fall kan vara omöjliga att helt och hållet ersätta, utan det utgör också – som tidigare talare har nämnt – en betydande kostnad för många samhällen som nu lever av fiske och som hoppas att kommande generationer också ska kunna göra det.

Därför anser jag att EU har ett dubbelt ansvar. Först och främst måste vi statuera ett exempel för världen och genom handling och i synnerhet genom vilja visa att kampen mot det illegala fisket är en av våra prioriteringar. För det andra måste EU vara världsledande i kampen mot olagligt fiske, vilket innefattar användning av befintliga EU-mekanismer – oavsett om det rör sig om fiskeavtal eller samarbete med tredjeländer – och att bestämmelser som leder till att denna fråga prioriteras alltid ska inkluderas.

Med tanke på att ett av de största problemen när det gäller att bekämpa olagligt fiske – vilket tidigare talare också har nämnt – är frågorna om spårbarhet och kontroll av fiske, är detta mycket viktigt eftersom det ofta är omöjligt att veta om olagligt fiske har ägt rum. Därför måste mekanismer införas för att förbättra spårbarheten.

Jag vill också säga att parlamentet av denna anledning i december antog en resolution om miljömärkning. Många av förslagen i denna resolution skulle kunna bidra till kampen mot det illegala fisket genom nödvändiga mekanismer för spårbarhet.

Jag välkomnar också att detta betänkande innehåller en uppmaning till kommissionen att lägga fram sitt förslag om miljömärkning senast i juni.

Pedro Guerreiro, för *GUE/NGL-gruppen*. – (PT) Jag vill också gratulera Marie-Hélène Aubert till hennes betänkande. Storskaligt olagligt, orapporterat och oreglerat fiske har bidragit mycket till de

svårigheter som fiskesektorn konfronteras med. Storskaligt olagligt fiske skadar de marina ekosystemen, ökar kostnaderna för fisket och minskar inkomsterna för de människor som fiskar lagligt och följer bestämmelserna om att bevara fiskeresurser.

Som det står i betänkandet undergräver det storskaliga illegala fisket inkomsterna för samhällen som är beroende av fisket i olika länder, och de som är sämst utrustade för att övervaka sina exklusiva ekonomiska områden är de som drabbas hårdast. Det storskaliga illegala fisket bidrar också till försämringen av arbetsvillkoren och hygien ombord och undergräver besättningarnas rättigheter. Därför anser vi att olagligt fiske, som genererar betydande olovliga inkomster åt storskaliga flottor som arbetar för de stora ekonomiska och finansiella grupper som sysslar med fiske, och även för den organiserade brottsligheten, inte bör blandas ihop med de överträdelser av den gemensamma fiskepolitiken som görs av delar av den småskaliga traditionella flottan, ofta på grund av den ekonomiska kris de befinner sig i.

Det är oroande att det storskaliga illegala fisket trots FAO:s handlingsplan från 2002 fortsätter att öka tack vare att de nuvarande bestämmelserna innehåller brister eller är vagt formulerade. Kampen mot det storskaliga illegala fisket försvåras av användningen av bekvämlighetsflagg, av bristen på övervakning till sjöss, av omlastningar ute till havs, av den bristande kontrollen i hamnarna och av bristen på samarbete och samordning mellan de relevanta myndigheterna.

Med tanke på att det illegala fisket har störst inverkan på de delar av flottan som befinner sig ute på öppna havet och på kontinentalsockeln, särskilt i de minst utvecklade länderna, är samarbetet mellan medlemsstaterna och de internationella fiskeorganisationerna mycket viktigt om denna typ av fiske ska kunna bekämpas. Därför är det viktigt att de nödvändiga resurserna erhålls, även finansiella resurser för att man ska kunna genomföra de åtgärder som krävs, till exempel en effektiv övervakning av fiskeverksamheten. Förbättrandet av avskräckande åtgärder bör åtföljas av en förbättrad spårbarhet för fiskeprodukter, vilket har lyfts fram av tidigare talare, och i detta avseende kan det också vara värt att nämna miljömärkning. Lika viktigt är det, som det står i betänkandet, att öka hamnstaternas kontroll av landade fångster och omlastningar från fartyg från tredjeländer. Vi anser att de befintliga åtgärderna redan täcker de viktiga frågorna och att vad de saknar är ett mer noggrant och rättvist genomförande och bättre samordning på internationell nivå. Det här är därför inte enbart en fråga om att skapa fler eller mer restriktiva åtgärder för fiskesektorn, i synnerhet om deras effekt eller deras ensidiga natur har den negativa konsekvensen att de gynnar de fartyg som verkar olagligt i ännu högre grad.

Tredjelandsfartyg som är verksamma i medlemsstaternas exklusiva ekonomiska områden måste omfattas av den gemensamma fiskepolitikens regler och av befintliga nationella krav. Naturligtvis är det alltid möjligt att förbättra de regler som är i kraft och täppa igen kryphål. På den punkten anser vi att detta betänkande, som vi allmänt sett stöder trots en eller två reservationer, ger ett värdefullt bidrag till frågan. Vi anser dock att det är alldeles för tidigt att inkludera bekämpandet av det illegala fisket inom ramen för en framtida sjöfartspolitik för unionen, som vi just har börjat debattera som en del av den grönbok som har lagts fram av kommissionen. Vi godtar tanken på bättre samarbete och samordning på internationell nivå och EU-nivå, men vi måste undvika situationer som kan leda till centralisering, och vi måste skydda medlemsstaternas exklusiva övervakningsbefogenheter, eftersom medlemsstaterna bäst känner till sina egna exklusiva ekonomiska områden.

Iles Braghetto (PPE-DE). – (IT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi måste skydda alla aktörer som verkar inom ramen för en sund fiskeförvaltning baserad på bästa metoder och skydd av den marina miljön. Det är mycket viktigt att slå ner på det illegala fisket genom åtgärder som syftar till övervakning och kontroll och sanktioner för allvarliga brott mot gemenskapslagstiftningen. För att bekämpa det illegala fisket kan vi dock inte begränsa oss till repressiva åtgärder, vi måste också främja starkt förebyggande arbete genom strukturella åtgärder.

På denna punkt nämns i det betänkande vi nu ska rösta om – och för vilket jag tackar Marie-Hélène Aubert – på ett effektivt sätt en mängd strategiska åtgärder, från främjandet av handelsreglerande åtgärder som gör det möjligt att fastställa den fångade fiskens ursprung, till förslaget om miljömärkning, som skulle kunna hålla olagligt fångad fisk borta från den europeiska marknaden, och undersökningen om tullsatser och ursprungsregler. Dessa åtgärder är nödvändiga för att minska och helst utrota det illegala fisket av gemenskapens fiskefartyg på gemenskapens vatten och för att förhindra landning och marknadsföring av fisk som har fångats olagligt utanför EU:s vatten.

Lika viktigt är kravet på en undersökning om efterlevnaden av gemenskapens lagstiftning på området för arbetsvillkor, hälsa och säkerhet samt om respekten för arbetstagarna sociala rättigheter och deras

arbets- och levnadsförhållanden ombord. Att förbättra spårbarheten för fisken längs hela kontrollkedjan, från nät till tallrik, att förhindra uttömmandet av fiskbestånd och miljöförstöring samt att förbättra levnads- och arbetsförhållandena i de samhällen som är beroende av fiske för sitt uppehälle, är sätt att förebygga och avskräcka som kommer att göra det möjligt att sätta stopp för det illegala fisket med hjälp av strukturella metoder och göra gemenskapens fiskesektor till den bästa i världen.

Paulo Casaca (PSE). – (PT) Fru talman, herr kommissionsledamot, herr Morillon! Naturligtvis måste vi alla gratulera vår föredragande till hennes utmärkta betänkande. Vi måste också börja med att notera att den rådande situationen är helt oacceptabel.

Det är oacceptabelt att mängden olagligt, orapporterat och oreglerat fiske av tonfisk, som är den art som har varit föremål för mest analys i detta sammanhang, är 50 procent större än den mängd som fiskas lagligt. Detta har lett till att beståndet helt och hållet har tömts ut och att fiskens marknadsvärde helt har kollapsat, vilket i sin tur har inneburit att fiskarna har ruinerats. Det här är en situation som gemenskapen inte kan tolerera.

Av alla de åtgärder för att ta itu med problemet som har förts fram här vill jag lyfta fram spårbarheten som en avgörande förutsättning för att lyckas. Vi måste se till att denna åtgärd vidtas så snart som möjligt, och om den genomförs ordentligt är jag säker på att vi snart kommer att få se en helt annan situation.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Först vill jag gratulera föredraganden till detta betänkande där man arbetar vidare med parlamentets insatser för att ta upp problemet med olagligt, orapporterat och oreglerat fiske.

EU:s handlingsplan som antogs 2002 för att ta itu med olagligt, orapporterat och oreglerat fiske omfattar fyra åtgärder som ska genomföras på gemenskapsnivå. En av dem är att definiera medlemsstaternas ansvar för att förhindra att deras medborgare deltar i olagligt, orapporterat och oreglerat fiske. Rådets förordning av 2002 som avses här, kräver att medlemsstaterna vidtar åtgärder mot medborgare som bryter mot den gemensamma fiskeripolitiken.

Vi verkar vara mycket effektiva när det gäller att spåra och vada rättsliga åtgärder mot våra egna fiskare om de bryter mot EU:s lagar, men samtidigt verkar vi ha varit mindre effektiva när det gäller att ta itu med de mycket värre problemen med olagligt, orapporterat och oreglerat fiske. Överfiske och olagligt fiske är ett internationellt problem. Det sker utanför EU:s vatten och ändå kan de fiskare som jag företräder med viss rätt klaga över att kommissionen inte alltid ser längre än till våra egna vatten.

Mycket måste uppenbarligen fortfarande göras för att hantera detta problem. Jag välkomnar de praktiska förslagen, exempelvis det om att fiskefartyg som tar in fisk i EU ska genomgå samma dokumentationsprocess för leveranskrav som fiskefartyg som är verksamma inom EU. På samma sätt välkomnar jag förslaget om att kommissionen ska åta sig att hjälpa utvecklingsländer när det gäller olagligt, orapporterat och oreglerat fiske. Jag har förstått att ett av sätten för att uppnå det är med hjälp av de olika bilaterala fiskeriavtalen med utvecklingsländerna.

Jag vill emellertid vara säker på att detta är ett gemensamt sätt att ta sig an problemet och att det inte endast är något tillfälligt. Jag noterar att vissa länder inte har varit samarbetsvilliga. Vi kan med säkerhet kräva ett större samarbete med ett land om vi har bilaterala fiskeriavtal med det. Annars kan cynikerna antyda att vi är mer intresserade av att få fisken än av att stoppa det olagliga fisket.

David Casa (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Många av våra debatter om fisket har varit inriktade på hållbarhet och vikten av att hitta den rätta balansen mellan skydd av den marina miljön, skydd av fiskbeståndet och verksamhetens lönsamhet.

Regler har fastställts och fiskarna tvingas att följa dem så att en optimal standard uppnås. En standard som är till allas fördel. Dessa regler grundas på specifik statistik som har inhämtats från våra hav och normerna har fastställts utifrån denna information. Jag anser emellertid att om vi inte tar itu med olagligt, orapporterat och oreglerat fiske med järnhand så gör vi de ärliga fiskarna en otjänst och begränsar deras verksamhet till förmån för dem som agerar olagligt.

Gränsen mellan lagligt och olagligt fiske är ibland mycket snäv och vi måste ha en entydig definition här för att undvika missförstånd. Vi behöver ett effektivt kontrollsystem och ett mer sammanhängande och specifikare förvaltningssystem för att tillämpa nuvarande bestämmelser på ett korrektare sätt. Vi måste även försöka förhandla med våra grannländer för att anta samma politik så att vi har en och samma

marina politik, vilket otvivelaktigt skulle vara till fördel för alla. För att kunna göra detta måste vi vara villiga att dela vår teknik med dessa länder och uppmuntra till nya partnerskapsavtal.

Vidare måste samarbetet mellan oss medlemsstater förstärkas. Fiskefångstens rättsliga ursprung måste kunna bevisas innan något av den får lastas av i EU. Detta ska omfatta handlingar som visar att fisken har fångats i enlighet med den regionala fiskerierorganisationens bestämmelser. Detta är en mycket viktig språngbräda för att garantera att våra fiskare får sin rättmätiga del och även skydda våra hav från överfiske. När bestånden var rikliga kunde vi ofta blunda för den oreglerade verksamheten. Nu anser jag att det är tid att handla innan det är för sent. Ingen förordning eller lag kommer att ha någon effekt eller mening om överfisket tömmer våra hav.

Christofer Fjellner (PPE-DE). – Fru talman! I miljöutskottet är jag ansvarig för ett ärende om torskfisket i Östersjön. Jag har i mitt arbete med det kunnat konstatera att delar av torskbeståndet, trots minskade fiskekvoter, är nära den biologiskt kritiska gränsen. Hoten mot torsken är flera, men det största hotet är trots allt det illegala fiske som pågår.

Som underlag för mitt betänkande har jag försökt få tag på kommissionens utvärdering av hur stort tjuvfisket kring Östersjön är. Informationen har dock varit hemlig. Det tog mig månader att få fram denna information. Igår kom jag dock över rapporten, och jag förstår nu helt plötsligt hemlighetsmakeriet. Tjuvfisket i Östersjön var värre än vi alla anat. Jag kan inte annat än beklaga att Sverige tillhör de allra värsta syndarna. Kommissionen slår dock fast att Polen är det land som är allra värst. När inspektörerna kontrollerade fisket i Polen, visade det sig att de rapporterade fångsterna ökade med 48 procent. Det innebär alltså att upp emot en tredjedel av det polska fisket visar sig vara illegalt. Den näst värsta syndaren var Sverige. Fångsterna där ökade med hela 21 procent när de kontrollerades. Detta är helt obegripligt, eftersom svenska fiskare inte ens fyller sina kvoter.

Den slutsats som jag drar av den rapport som jag läste är att vi måste hitta en ny strategi. Vi kan inte sätta vårt hopp till ändlösa förhandlingar om minskningar av fiskekvoter. Miljörörelsen borde någonstans lägga ner sina krav på fiskestopp. Alla vi som värnar om fisket i till exempel Östersjön borde i stället enas i kampen för att stoppa tjuvfisket. Därför skulle jag vilja kräva fyra saker av kommissionen. För det första: att ni i stället för att hemlighålla och skydda syndarna för ut dem i ljuset genom att offentliggöra och namnge de länder som inte stoppar tjuvfisket. För det andra: att ni ser till att det snarast skall krävas elektroniska loggböcker av alla båtar som fiskar i Östersjön, oavsett storlek. För det tredje: att ni drar Polen inför domstol för brott mot fiskeförordningarna, samt för det fjärde: att ni genast tillsätter en utredning om att införa individuella överförbara fiskekvoter som ger enskilda yrkesfiskare ett eget intresse i att värna fiskebestånden. Jag frågar därför här i dag om kommissionen är beredd att göra detta.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE). – (EL) Fru talman! Jag vill gratulera föredraganden Marie-Hélène Aubert till hennes betänkande om olagligt, orapporterat och oreglerat fiske. Den fråga vi debatterar här i dag är av särskilt intresse om man tar hänsyn till de återverkningar den har både på den marina miljön och på det lagliga fisket.

Olagligt fiske är ett av de mest grundläggande skälen till att många fiskbestånd har blivit uttömda. I själva verket undergräver det alla våra ansträngningar för att exploatera fiskeresurserna på ett rationellt sätt och skydda den marina miljön.

Bortsett från miljökonsekvenserna får det också skadliga ekonomiska återverkningar eftersom det skapar en snedvridning av konkurrensen mellan fiskarna och påverkar lönsamheten för dem som verkar i enlighet med lagstiftningen.

Jag ska dock även undersöka denna fråga med utgångspunkt i den mänskliga faktorn. Ofta får det illegala fisket återverkningar på besättningarnas säkerhet, med tanke på att de bara har minimala garantier när det gäller anställningsvillkor och säkerhet för människor till sjöss. Olagligt fiske betyder olagliga och okontrollerade anställningar.

Som ni vet är detta inget nytt fenomen. Den ökade efterfrågan på fiskeprodukter, i samband med en minskning av tillgängliga resurser, har orsakat att detta fenomen har ökat i omfattning, särskilt när det gäller fartyg som seglar under bekvämlighetsflagg.

Marie-Hélène Auberts betänkande täcker de viktigaste aspekter av detta problem som behöver undersökas, till exempel:

För det första, skyldigheterna för den stat under vars flagg fartyget seglar.

För det andra, skyldigheterna för den stat där fisken landas.

För det tredje, skyldigheterna för de aktörer som transporterar och marknadsför fiskeprodukter innan de når konsumenten.

Jag anser att fler åtgärder måste vidtas för att kontrollera och komma till rätta med det olagliga fisket, både på europeisk nivå och i förhållande till de regionala fiskerierorganisationerna. Vi måste agera. Vi måste skydda miljön, de fiskare som rättar sig efter lagen, konsumenterna och rättsordningen. Vi måste vara bestämda och hårda.

Talmannen. Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

16. Fri rörlighet för romerna inom Europeiska unionens gränser (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är kommissionens uttalande om fri rörlighet för romerna inom Europeiska unionens gränser.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. (ES) För två veckor sedan inleddes europeiska året för lika möjligheter för alla. Lika möjligheter och rätten att leva utan att bli diskriminerad är några av de viktigaste värden som ligger till grund för EU.

Kommissionen är väl medveten om att romerna är en av de grupper som löper störst risk att bli diskriminerade och uteslutna från arbetsmarknaden, samhället, politiken och kulturlivet.

Kommissionen har därför åtagit sig att använda alla instrument som den förfogar över för att ta itu med frågan om uteslutandet av den romska minoriteten.

Jag skulle vilja nämna två av dessa. För det första genomförandet av direktivet från 2000, som omfattar skydd mot diskriminering på grund av ras eller etnisk tillhörighet. Kommissionen vill se till att detta direktiv införlivas i lagstiftningen och genomförs ordentligt i alla medlemsstater. För det andra vill jag nämna användningen av finansiella instrument, i synnerhet strukturfonderna och, viktigast av allt, Europeiska socialfonden.

Kommissionen har bett medlemsstaterna att införliva målet att integrera den romska folkgruppen när den utarbetar sina operativa planer för budgetramen 2007–2013.

Det krävs stora ansträngningar för att öka medvetenheten bland romerna och bland alla medborgare om rätten att leva utan att bli diskriminerad och att dra nytta av fördelarna med mångfald. I detta avseende anser vi att Europeiska året för lika möjligheter för alla och den pågående informationskampanjen ”För mångfald, mot diskriminering” är mycket användbara instrument.

Kommissionen välkomnar de insatser som hittills har gjorts under decenniet för romsk integration 2005–2015, där nio regeringar från Central- och Östeuropa och västra Balkan, däribland fem EU-medlemsstater, för närvarande deltar. För första gången har de nationella regeringarna förbundit sig att lära sig av varandra och utbyta strategier om hur man ska förbättra livet för den romska minoriteten på områden som arbete, utbildning, bostäder och sjukvård.

Kommissionen gläder sig åt att allt detta sker i nära samarbete med den romska folkgruppen. Vi behöver också en politik för framtiden. Den högnivågrupp för social integration och integration på arbetsmarknaden av etniska minoriteter som kommissionen har inrättat fäster särskild uppmärksamhet vid frågor som rör den romska folkgruppen. Gruppen kommer att publicera sina rekommendationer i slutet av året, och vi är säkra på att de kommer att innehålla mycket värdefull information om den framtida europeiska politiken för integration av etniska minoriteter, inklusive romerna.

Avslutningsvis vill jag påpeka att kommissionsledamöternas grupp för grundläggande rättigheter kommer att ta upp alla dessa frågor på sitt sammanträde som kommer att äga rum i juli i år.

Livia Járóka, för PPE-DE-gruppen. – (HU) Vi vet att många romer försökte komma till Europa – Västeuropa – efter utvidgningen 2004. Vi vet också att de verkliga siffrorna inte var särskilt höga, men de gjorde oss ändå uppmärksamma på den fruktansvärda och hopplösa situation som romerna befinner sig i. Vi visste att romerna inte var önskvärda gäster i Europa. De flesta ankomstländer, som redan från

början var osäkra på hur de skulle hantera den romska invandringen, svarade med att skärpa förfarandena för asylansökan, vilket tvingade många romer att återvända till sina hemländer. Eftersom de hade sålt alla sina ägodelar återvände de till mycket värre förhållanden än dem som de hade lämnat.

Vi vet också att situationen gav upphov till en grundläggande rädsla i Västeuropa på grunda av de överdrivna, hysteriska och osanna påståendena i medierna. Situationen fick till och med många länder att försöka förhindra ytterligare utvidgning. Vi vet också att denna otypiska tendens till invandring bland europeiska romer i själva verket orsakas av den segregation i skolorna, den enorma arbetslöshet, de mycket starka fördomar och den begränsade tillgång till sjukvård som präglar deras tillvaro i hemländerna. Vi vet också att romerna skulle vilja leva i sina hemländer.

Trots de stora Phare-anlagen har ghettobildningen, segregationen, uteslutningen och de antiromska stämningarna fortsatt att växa sedan utvidgningen, även i Västeuropa. Europeiska unionen har ett stort ansvar för och intresse av att främja integrationen av romer. Förutom att garantera finansieringsramen måste Europeiska kommissionens uppgift även innefatta främjande och övervakning. Varje instrument för att påverka medlemsstaterna måste användas, och en europeisk strategi måste utvecklas.

Vi skulle vilja se en grönbok, och sanktioner mot länder som inte följer de direktiv som syftar till att bli av med segregationen och de direktiv som rör arbete, jämställdhet och lika möjligheter. Detta bör göras så att Europa och hemländerna kan utnyttja den romska potentialen på bästa sätt, särskilt med tanke på de förutsebara europeiska demografiska indikatorerna, i en tid då vi talar om ett gränande Europa. Romerna vill i allmänhet nå framgång i dessa länder, och vill inte lämna sina egna länder i sticket.

Claude Moraes, för PSE-gruppen. – (EN) Fru talman! Så organiseras saker och ting här. På något vis har jag fått mer talartid än Livia Járóka och det tycker jag inte är passande. Jag håller med om allt som hon har sagt och anledningen är att de närvarande talarna är eniga i att fråga kommissionen vad fri rörlighet för romer inom EU:s gränser egentligen betyder. Vi har förstått att diskrimineringen är på den nivån att den inte endast omfattar den homogena befolkningen av romer, utan även inskränker deras möjligheter att flytta, det vill säga överträdelse mot möjligheten för de varaktigt bofasta romerna i vissa länder att i praktiken kunna röra sig fritt. Detta kan bero på faktiska restriktioner som exempelvis visum eller på faktiska restriktioner av praktiskt slag. Det kan även, som Livia Járóka antydde, bero på diskriminerande restriktioner. När romerna traditionsenligt flyttar från ett land till ett annat, möts de av diskriminering.

I kommissionens uttalande skulle jag vilja höra kommissionens exakta uppfattning om dessa överträdelser och restriktioner. Vilken undersökning har den genomfört av dessa överträdelser och vad anser den att den kan göra för att lätta dessa restriktioner för romerna?

Dessutom, vad säger kommissionen om Europeiska året 2007 för lika möjligheter för alla? Jag har hört mycket lite om problemet med romerna i detta sammanhang. Jag har hört mycket om åldrande, funktionshinder, ras och religion. Vad är kommissionens program när det specifikt gäller romerna? Jag vet att det är lite orättvist att fråga er om det, herr Almunia. Det är inte ert specialområde, så tro inte att jag är ute efter er, är ni snäll. Vill ni emellertid tala om för kommissionen att vi inte har hört några detaljer. Var snäll och ta med er det meddelandet tillbaka. Vad kommer ni att göra i år?

Vad gör expertgruppen på hög nivå för fri rörlighet? Vad ligger i deras korg för oavslutade ärenden när det gäller frågan om romerna, det vill säga ärenden om diskriminering och trakasserier? Hur fördelas medlen? Kommer de att minska fattigdomen? Går medlen till utbildningsprogram? Allt detta har Livia Járóka, Viktória Mohácsi och andra kämpat och stridit för under en tid.

PSE-gruppen stöder till fullo deras strategi att be kommissionen om svar och jag anser att i kväll är ett lämpligt tillfälle för att få dessa svar. Om ni inte kan ge dem, herr Almunia, vänligen lämna detta brådskande besked till era kolleger i kommissionen, för det är på tiden att vi får specifika svar på dessa frågor.

Viktória Mohácsi, för ALDE-gruppen. – (HU) Först av allt vill jag klargöra följande: Bakgrunden till mina påpekanden är inte en önskan att ifrågasätta rätten till fri rörlighet för européer, och därmed även för romerna, inte heller vill vi eller jag kräva några ytterligare rättigheter för denna minoritetsgrupp. Mitt ursprungliga syfte var att Europeiska unionen skulle undersöka hur den skulle kunna dokumentera – någonting som min kollega Claude Moraes också har nämnt – antalet tvingade invandrare, det vill säga de som tvingas lämna sina hem på grund av att de utsätts för diskriminering.

Kommissionsledamoten nämnde att det inte är tillräckligt för ett land att agera mot diskriminering, utan varje EU-medlemsstat måste också se till att det sker integration. Jag anser inte att vi har nått detta stadium ännu, inte heller det stadium då vi skulle kunna övervaka diskrimineringen i varje medlemsstat, eller vidta lämpliga åtgärder mot den.

I april 2005 antog parlamentet en resolution där det i första meningen sägs att det sker diskriminering mot romer i Europeiska unionens medlemsstater. Vi vet inte hur många som lämnar sina hem eftersom de utsätts för diskriminering och hoppas på ett bättre liv i ett västeuropeiskt land.

Nästa vecka kommer vi att få en till möjlighet, när den ungerska domstolen tar upp ett fall som handlar om barn som har placerats i särskilda skolor utan någon motivering. Trots att de är fullt friska tvingas de gå i skolor som är anpassade för utvecklingshandikappade. Jag har personligen tagit mig an 12 sådana barns fall eftersom de ungerska särskolorna ofta är fulla av romska barn, som utgör minst 70 procent av eleverna med särskilda behov i Ungern, och tyvärr finns det inte många medlemsstater där dessa siffror uppvisar någon slående skillnad.

För några månader sedan sökte flera hundra ungerska romer asyl hos den svenska staten, som naturligtvis – såvitt jag vet – avslag deras ansökan. Jag vet inte hur många av dessa familjer som har barn som utsätts för diskriminering i en liknande situation. Så mycket är säkert att om mina barn skulle råka ut för någonting liknande skulle jag söka asyl i ett annat land.

Kampen för att bli kvitt diskrimineringen och garantera de mänskliga rättigheterna i våra medlemsstater är vårt gemensamma ansvar. Vi har möjlighet att vidta åtgärder mot diskriminering, och vi måste göra det. Sedan år 2000 har vi spenderat 750 miljoner euro inom EU på integration av romer, och trots detta har andelen arbetslösa och andelen barn som anses vara utvecklingshandikappade ökat. Tiden är nu mogen för Europeiska kommissionen att ta det arbete som den hittills har gjort på allvar, att utveckla en strategi som kommer att göra det möjligt att stoppa diskrimineringen och ställa de länder som ligger efter med lagstiftningen till svars, som min kollega Livia Járóka också påpekade.

Elly de Groen-Kouwenhoven, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag börjar med en fråga. När kommer EU till slut att ta situationen för dess största minoritet på allvar?

Femton miljoner personer i EU nekas fortfarande grundläggande mänskliga rättigheter såsom rätten till utbildning, anställning eller fysisk integritet bara för att de är romer, eller zigenare som de flesta fortfarande kallar dem. För en månad sedan anslöts ytterligare två länder till EU. Behandlingen av romer i dessa länder uppfyller långt ifrån EU:s normer. Som vi vet från den senaste rapporten från Europeiskt centrum för övervakning av rasism och främlingsfientlighet är inte situationen bättre i många av de gamla medlemsstaterna.

När vi talar om romernas förflyttning framkallar de flesta av oss bilder av fattiga och uthungrade människor som kommer och stör oss i vårt bekväma liv i stället för att komma ihåg att de har rättigheter. Under det finländska ordförandeskapet 1999 antog EU en rekommendation om att medlemsstaterna skulle ägna särskild uppmärksamhet åt minoriteternas situation, i synnerhet de som saknar hemland, vilket innebär romerna. Kommissionen har lagt ned tiotusentals euro på att förbättra romernas situation utan att ta fram en tydlig och fokuserad strategi enligt mönster från andra mellanstatliga organisationer. Under dessa omständigheter blir förflyttning ofta romernas sista utväg.

Giusto Catania, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Europeiska centrumet för övervakning av rasism och främlingsfientlighet har nyligen försett oss med oroande uppgifter som visar att rasistiska och främlingsfientliga handlingar mot minoriteter ökar i Europa. Romerna, som utgör den största etniska minoriteten i Europeiska unionen, är särskilt utsatta.

En stor del av diskrimineringen sker i samband med arbete och rätten till utbildning, och romerna bor ofta under fattiga omständigheter, marginaliserade från samhället. Ibland kommer diskrimineringen från just de institutioner som borde skydda människors rättigheter. I ett fall som nyligen har tagits upp i Slovenien hade en hel grupp som hade bott i landet i många år blivit flyttad från det område där de hade bott under lång tid. Jag anser att vi måste uppmuntra romerna att delta i det sociala och politiska livet, men för att detta ska kunna ske måste medlemsstaterna först erkänna dem som en etnisk och språklig minoritet. Det skulle vara nödvändigt att ersätta tältsystemet med en typ av bostäder som skulle underlätta integrationen och därmed eliminera all form av segregation.

Romerna har ärvt en kultur som är flera hundra år gammal, och jag anser att vi måste ha stor respekt för nomadiska kulturer. Vi har dem att tacka för det vi kallar den västerländska civilisationen, som uppstod i Mesopotamien, det som nu är Irak och är under militär ockupation som på ett olämpligt sätt ställer till ett krig mellan civilisationerna. Vi står i skuld till romerna, även om jag anser att det civiliserade Europa ofta har behandlat dem illa och diskriminerat dem.

Vi måste därför stödja deras sociala integration och rörelsefrihet. Därför delar jag mina kollegers åsikt att vi bör uppmana kommissionen att inta en mer aktiv hållning – även om jag inser att Joaquín Almunia antagligen inte kommer att kunna ge oss några uttömmande svar eftersom han inte är sakkunnig på detta område.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Fru talman! EU:s rasdirektiv är inte tillräckligt effektivt när det gäller att bekämpa den mångfaldiga diskriminering som romerna står inför. Precis som nätverket av oberoende experter på området för grundläggande rättigheter (CFR-CDF) har jag kommit fram till att vi behöver ett lagstiftningsinstrument som särskilt syftar till att skydda och främja jämställdheten för romerna. Jag uttrycker inte nödvändigtvis min grupps åsikt. Jag har inte rådfrågat den utan talar för min egen del. Jag säger inte det lättvindigt, för i normala fall är jag inte förtjust i specifika åtgärder. Dock är det min uppfattning att Europeiska kommissionen inte är så angelägen om denna idé och i avsaknad av ett sådant fokuserat och målinriktat instrument tror jag inte att vi kommer att göra annat än att prata.

Europeiska centrumet för romernas rättigheter (ERRC) och Europeiska nätverket mot rasism påpekade nyligen i ett gemensamt dokument att tvångsavhysningar, bostäder i undermåligt skick, nekande av grundläggande sociala och ekonomiska rättigheter samt segregering i skolorna är saker som den lokala eller regionala regeringen ofta uppmuntrar eller har överseende med och den centrala regeringen har varit mycket ineffektiv när det gäller att gå emot dem.

Tidigare i kväll hade jag en fråga till rådet om romernas ställning. Svaret från ordförandeskapet var i huvudsak att medan ansvaret för antidiskrimineringslagar vilar på EU, så är social integrering en fråga för de nationella regeringarna, det vill säga en subsidiaritetsfråga. Hur ska kommissionen med den attityden kunna främja ett effektivt alleuropeiskt program för integrering och lika möjligheter?

Fru talman! Jag hoppades kunna få ett svar från kommissionsledamoten, men jag ser att han inte har någon planerad talartid. På webbplatsen var det planerat att han skulle svara i debatten, men det är det inte här. Får vi ett svar eller inte?

Talmannen. Kommissionsledamoten har visat att han inte vill svara. Jag är dock säker på att mot bakgrund av de kraftiga uttalanden som gjorts här i kväll så kommer han att ta med sig ett meddelande tillbaka till sina kolleger.

Debatten är härmed avslutad.

17. Föredragningslista för nästa sammanträdesperiod: se protokollet

18. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades klockan 23.15.)